

BURMESE CLASSIC

တက္ကသိုလ်

နေောင်အောင်

ဆိုင်းတုံပွင့်လှိုင် ပလွေသံ

ကျင်းဆွေအောင်စိန် - မယ်စိန်

နေဝန်းသစ်စာပေ

စာစဉ် - ၃

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၁၄၆၄/၂၀၀၁)(၁၂)
မူကွဲနှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၇၆/၂၀၀၂) (၁)

၂၀၀၂-ခုနှစ်
အုပ်ရေး-၄၀၀
တန်ဖိုး-၃၂၀

ထုတ်ဝေသူ
ဦးညွန့်ဌေး၊ စိန်ပန်းမြိုင်စာပေ
၂၃-အေ၊ ဦးကောင်းလမ်း၊
ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးလှဆိန်း၊ လှသိန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
၁၂-ဒါနလမ်း၊ သာယာကုန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မူကွဲနှာပုံးခွင့်
ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်-၉၆၊ ၁၁-လမ်း၊ လမ်းမတော်၊
ရန်ကုန်မြို့။

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလ္လေသံ

စာစဉ် (၃)

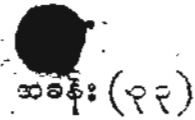

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့ အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့ အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့ အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ သေးကင်းကွာ
ရိုးသား ကြီးစား လုပ်အားဖြင့် နိုင်ငံတည်
ရပ်ရွာအေးချမ်းစေလို ဥပဒေရိပ်ကိုခို

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပိတ်နေထိန်းထားလားနဲ့စ်ခူ

ပြည်သူ့ သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

အရက်ကျင်းနေလေပြီ။
သို့သော် အလင်းရောင်သည် ဝူချန်မြို့ပေါ်သို့ ဖြန့်ခင်း
နိုင်ခြင်းမရှိသေးပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သိပ်သည်းစွာ
ကျရောက်နေသည့် နှင်းပွားက အလင်းရောင်ကို ကာဆီး
ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။
မည်သို့ပင် နှင်းကျနေသည်ဖြစ်စေ ဝူချန်မြို့၏အပြင်ဘက်
မြို့မတ် မြေဝါသမ်းမပေါ်တွင် ရထားလုံးတစ်စီး အပြင်း
နှင်လာက် ရှိနေလေ၏။

တခွပ်ခွပ်မြည်နေသည့် မြင်းခွာသံနှင့် တအီအီမြည်နေသော လှည်းဝင်ရိုးသံများက မြင်းရထားထဲ၌ ပါလာသော ခရီးသည်များ ကိုသာမက မြင်းလှည်းမောင်းသမားကိုပါ အိပ်ငိုက်စေခဲ့ပေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူသည် အအေးဒဏ်ခံနိုင်စေရန် ဆိတ်သွားရေအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မြက်ဦးထုပ်ရှည်ကြီးကိုလည်း ဆောင်းထားသည်။ သူ့ထဲမှ ကျားပွတ်ရှည်ကြီးကလည်း လေထဲ၌ အချိန်မှန်မှန် တရွမ်းရွမ်း ယှဉ်နေသည်။

သို့သော် သူ အိပ်ငိုက်နေသည်သာ ဖြစ်၏။ သူ အိပ်ငိုက်နေခြင်းကို ဖုံးကွယ်နိုင်ရန် မြင်းဦးထုပ်ကြီးကို ရှေ့သို့ တမင်စောင်းငိုက်ချထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ဤကဲ့သို့ အိပ်ငိုက်လျက် လှည်းမောင်းနိုင် စေသည့် အကြောင်းအချက်ကား သူ မြင်းကြီးများသည် ဤခရီးလမ်းကို အခေါက်ခေါက် အခါခါကူးသန်းသွားလာဖူးခြင်း ပေတည်း။

မြင်းဇက်ကြီးကို အသာ ထိန်းပေးထားရုံဖြင့် သူ့ခရီးလမ်းမှ ဝုချန်မြို့ထဲသို့ မြင်းကြီးများက အလိုအလျောက် ပြေးဝင်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

မကြာမီ မြင်းရထားသည် ဝုချန်မြို့ထဲသို့ တဝေါဝေါပြေးဝင်လာတော့သည်။ မြင်းလှည်းသည် တစ်နေရာ၌ တဖြည်းဖြည်း ရပ်သွားရာ အထဲမှ အိပ်မှုနံ့စုံများဖြင့် မေးလိုက်သည့် အသံပေါ်လာသည်။

“ဝုချန်မြို့ကို ရောက်ပြီလားဟေ့”

မြင်းလှည်းသမားသည် သူ၏ ကျားပွတ်ကို လိမ်ခွေ သိမ်းဆည်းရင်း....

“ရောက်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ဒီလောက် မောင်းလို့မှ ဝုချန်မြို့ထဲကို မရောက်သေးဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကို မြင်းလှည်းမောင်းစမ်းမား’ လို့ ဘယ်သူက ခေါ်တော့မှာလဲ၊ ဘယ်ခရီးသည်ကလဲ ကျုပ်ကို ငှားတော့မှာလဲဗျ’

ထိုစဉ် မြင်းများက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ထွက်သွားသဖြင့် မြင်းလှည်းသမားက စုတ်သစ်လျက် မြင်းများကို ရပ်တန့်စေလိုက်ရသည်။

ခရီးသည် သုံးဦးသည် မြင်းလှည်းခေါင်မိုးနှင့် သူတို့၏ ဦးခေါင်းများ မတိုက်မိစေရန် ခေါင်းငုံ့၍ ဆင်းသက်လာကြလေ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းသက်လာသူက ဝုချန်မြို့ ဟုတ်၊ မဟုတ် အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ရာသီဥတုက အတော်အေးတာပဲ”

ထိုသူသည် ရာသီဥတုအကြောင်းမှတ်ချက်ချပြီး ထွက်ခွာ သွားသည်။ သူ့နောက်မှ လူနှစ်ယောက်လည်း ထွက်ကြပ် မကွာ ဝါသွား၏။

မြင်းလည်းရောင်းသမားသည် ထိုသုံးဦး နှင်းမှုန်ထဲ မျောက်ခွားသည်အထိ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုလူသုံး ဦး ပျောက်ကွယ်သွားသော အခါမှ လှည်းခေါင်မိုးကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်သည်။

“ဆရာတို့...ခင်ဗျားတို့လဲ ဆင်းနိုင်ပြီဗျို့၊ ဝူချန်မြို့ကို ရောက်နေပြီ”

မြင်းလည်းထဲမှ ချောင်းဟန်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။
“အစ်ကိုကြီး၊ ဝူချန်မြို့ကို ရောက်လာပြီတဲ့”

အိပ်မှုနှစ်စုံမှားပြောလိုက်သည့် အသံသည် တစ်ဆက်တည်း ပေါ်လာ၏။

မြင်းလည်းထဲမှ ဝူချန်မြို့ရားသံများထွက်ပေါ်လာပြီး အသား ဖြူဖြူ လူငယ်တစ်ယောက်ထွက်လာ၏။

သူ့နောက်မှ ရပ်ဆိုင်းဆိုး လူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာ ပြန်သည်။ အသားဖြူဖြူလူငယ်သည် ဝတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့် ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

“ဟား...နှင်းတွေကလဲ ဝေနေလိုက်တာ၊ ဘာဆိုတာမှ တောင် မမြင်ရတော့ဘူး၊ ဒီလို အေးအေးချမ်းချမ်းမှ နေလို့ ကောင်းတာ”

သူသည် ပြောရင်း သူ့အင်္ကျီပေါ်သို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ ကျလာ သော နှင်းမှုန်များကို လက်ဖြင့်ခါချလိုက်သည်။

သူ့ဝတ်စုံသည် သစ်လွင်မှု မရှိပါ။ သို့သော် မူလ အပြာ ရောင်ကတော့ တောက်ပနေပါသေးသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်၌ ထိုင်နေသည့် မြင်းလည်းသမားသည် ထို လူငယ်နှစ်ဦးကို အကဲခတ်လျက်ရှိရာမှ အလိုက်အထိုက် ပြန် ပြောလေ၏။

ကျယ်အဖို့လဲ ရာသီဥတုအေးမှ ခံသာတာဗျ၊ ဒါပေမယ့် ဘိဝိအေးတော့လဲ သိပ် မနိပ်ပါဘူး၊ လေတိုးတဲ့ ဒဏ်ကလဲ မသေးဘူးဗျ”

အသားဖြူဖြူလူငယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ သမ္မာအာဇီဝ လုပ်ကိုင် စားသောက်တဲ့ လူတွေအဖို့တော့ ထိုက်သင့်သလို ဒုက္ခခံပြီးမှ ပိုက်ဆံရကြ တာပဲ၊ စီပိုက်ဆံကလဲ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ မြဲတတ်ပါတယ်ဗျ၊ ကဲ...ကျုပ်တို့လဲ သွားမယ်”

မြင်းလည်းသမားက...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လိုရာ ကြွကြွပါစော့”

အသားဖြူဖြူ လူငယ်သည် ရပ်ဆိုင်းဆိုးလူငယ်၏ ပခုံးက ဖက်လျက် မြင်းလည်းအနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

၁၀ ● တတ္ထုဆိုလ် နေဆင်းအောင်

မြင်းလှည်း မောင်းသမားသည် ထို လူငယ်နှစ်ဦးကို ဝေးကြည့်ပြီး တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေလေသည်။

“ဟင်း...လောကကြီးများ တယ်ဆန်းတာပဲ၊ ဒီလိုရုပ်ချောတဲ့လူနဲ့ ရုပ်ဆိုးတဲ့လူ နှစ်ယောက်ကိုများ ညီအစ်ကို ဖြစ်စေလိုက်သလား မသိဘူး၊ ညီအစ်ကို အရင်းသာဆိုရင်စော့တကယ့်ကိုအံ့ဩစရာကောင်းတယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်ကရုပ်ဆိုးလိုက်တာ လွန်ပါရောပဲ၊ တောထဲမှာသာတွေ့ရင် မျောက်တစ်ကောင်လို့ ထင်မိမှာပဲ”

သူသည် တဖျစ်တောက်တောက်ပြောရင်းမှ သူ့ ကျားပွတ်ကို ရှမ်းခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

မြင်းကြီးများသည် မြင်းလှည်းကို တအိအိ ဆွဲသွားကြသည်။

အချိန်ရသောအခါမှ တစ်ချိန်ထိုး ပြေးသွားကြလေသည်။

နှင်းမုန်ထဲ၌ လမ်းလျှောက်နေသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်အနက် အသားဖြူဖြူ လူငယ်က ကျန်တစ်ယောက်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ညီလေး...မြင်းလှည်းစီးရတဲ့ အရသာ တဟ့်နှယ်လဲ၊ စည်းစိမ် ရှိရဲ့လား”

“တစ်မျိုးကြီးပါပဲ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တော့ ကိုယ်ဟာကိုယ် ပြေးရတာလောက် အားမရပါဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဒီမြို့ထဲမှာ အကြောင်းမရှိတဲ့ လျှောက်ပြေးနေရင် အရူးဆိုပြီး ဝိုင်းရယ်ကြလိမ့်မယ်ကွ”

“ကျွန်တော်တစ်စိတ်ထဲရှိတာ ပြောတာပါ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အတူတူရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်တော်မပြေးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“မင်း...ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ တောဘောင်တွေ၊ ရေအိုင်တွေနဲ့ အခု တွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်း တယ်လိုများ ကွာခြားသလဲ ညီလေးရဲ့”

“ဟာ...အခု မြင်ရတာတွေက တယ်ပြီး မျက်စိရှုပ်တာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးလဲတွေ့သားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့တောက သိပ်ပြီး အေးချမ်းတယ်”

အသားဖြူဖြူ လူငယ်က အရုပ်ဆိုးဆိုးလူငယ်၏ ပခုံးကို တဖျပ်ဖျပ်ပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားလေ၏။

“ဒါက မြို့ပေါ်မှာမို့လို့ ဒီလောက် မျက်စိရှုပ်တာမပါ၊ ကျေးလက်တောရွာဆိုရင် ဒီလောက် မျက်စိမရှုပ်ပါဘူး၊ တာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီလေးအနေနဲ့ အားလုံးကို လေ့လာရမှာပဲ၊ သူများတွေ ပြောတာဆိုတာ လုပ်တာကိုင်တာတွေကို အတူယူပါ ညီလေး”

သူတို့ ဆက်လက် လျှောက်လာကြရာ မကြာမီ နှင်းကွဲစပြုလေတော့၏။

ထိုသူ နှစ်ယောက်အနက် အသားဖြူဖြူ လူငယ်မှာ ဆန်ကွမ်းချိုဖြစ်ပြီး အရုပ်ဆိုးဆိုးလူငယ်မှာ ယွမ်ရှောက် ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လူ့ အသိုင်းအဝိုင်း ဓလေ့ထုံးစံများကို အတုယူရန် ယွမ်ရှောက်အား သင်ပြလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုပြောသမျှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လာလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စားသောက်ဆိုင်အတွင်း ဝင်ကာ နံနက်စာ စားသောက်ကြ၏။

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို စားသောက်သည်ကို ကြည့်၍ ဣန္ဒြေရရ စားသောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စာပွဲထိုး လူငယ်ကလေးအား လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး....

“ညီလေး၊ ဒီကနေ မြစ်ဆိပ်ကိုသွားရင် ဘယ်လိုသွားရမလဲ”

“သိပ်မစေတော့ပါဘူး၊ ဒီကထွက်ရင် ဘယ်ဘက်ကို သွားပါ၊ ကိတ်ဆေးငါးရာလောက်ရောက်ရင် ဘယ်ဘက်ပဲ ထပ်ချိုးလိုက်၊ မြစ်ဆိပ်ကိုတန်းရောက်တာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါ ညီလေး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စားသောက်ခဏား ရှင်းပေးပြီးနောက် မြစ်ဆိပ်သို့ ထွက်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အဝေးသို့ ရောက်သောအခါမှ ဆိုင်ထဲကလူတွေ ကျွက်စီကျွက်စီ ဝေဖန်ကြလေတော့၏။

“ဟို...ရုပ်ဆိုးဆိုး လူငယ်လေးဟာ အတော် အစားကြီး တာပဲဗျနော်”

“ဤည့်ရတာ သူတို့ ဒီမြို့ကမဟုတ်ဘူးဗျ၊ မြစ်ဆိပ်ကို စုံစမ်းနေကတည်းက ဒီမြို့သား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသာတာပဲ”

“ရုပ်ဆိုးလိုက်တာလဲ လွန်ပါရောပဲဗျာ၊ မျောက်မသာကျနေတာပဲ”

သူတို့သည် သူတို့မြင်ဆံမျှကို တစ်ဖောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်နေကြသည်။

ထို နှစ်ယောက်စလုံးသည် သိုင်းပညာ လျှမ်းလျှမ်း တောက် ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်သည်ကိုမူ သူတို့ မသိရှိကြပေ။

သူတို့ ဝေဖန်သံများကို ယွမ်ရှောက် မကြားလိုက်ရခြင်း ကလည်း သူတို့အတွက် ကံကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

www.burmeseclassic.com

ယွမ်ရှောက် ကြားသွားလျှင် ထိုသူများ သက်သာလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

နေခြည်ဖြာနေသည့် လမ်းတစ်လျှောက်၌ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့ စကားတပြောပြောဖြင့် လမ်းလျှောက်လာကြ၏။

မကြာမီ ယန်စီမြစ်ကြီးကို တွေ့မြင်လာကြရသည်။ မြစ်အတွင်း၌ လှေများ၊ သမ္ဗန်များ ကြီးမားသောရွက်ကြီးများ ထုပ်ဆင်ထားသည့် ရွက်လှေကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ယွမ်ရှောက်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တအံ့တဩ ငေးမောနေရတော့သည်။

ကမ်းစပ်၌ရှိသော လှေကြီးတစ်စင်းသည် ကမ်းစပ်မှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

ကျောက်ကုန်းတစ်ပြင်လုံး မည်းပြောင်နေသော လှေထိုးထားကြီးတစ်ဦးသည် ကျောက်ဆူးကို ဆွဲနှုတ်လျက် ရွက်ကြီးကို ဖြန့်တင်လိုက်သည်။

ယွမ်ရှောက်သည် ထိုလှေထိုးသားကြီး၏ အပြုအမူကို မျက်စိကျွတ်မတတ် ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“ညီလေး၊ သိပ်အံ့ဩနေသလား”

ယွမ်ရှောက်မှာ ဆန်ကွမ်းချိုအား စကားပြန်ပင် မပေးနိုင်တော့ပေ။ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြနိုင်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်အား အလွန်တရာ စွန့်စားကြင်နာသွားလေ၏။

ဤမြင်ကွင်းများသည် မြို့နေ တောနေ လူတန်းစားများအတွက် ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းများ မဟုတ်ပါပေ။

သို့သော် တောတွင်းသားကလေး ယွမ်ရှောက်အတွက်မူ မျက်တောင်မမတ်ဘဲ လိုက်ကြည့်နေရသည့်မြင်ကွင်းများ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

“ညီလေး ယွမ်ရှောက်၊ ငါတို့ဒီကနေမြစ်ကိုဖြတ်ကူးမယ်၊ ယန်စီကျွန်းမြစ် တောင်ပိုင်းဒေသကို ငါလဲ သိမ်မကျွမ်းဘူး၊ တာပီဖြစ်ဖြစ် ရှုခင်းသာတွေ့ကိုတော့ လိုက်ကြည့်ရမှာပဲ၊ ငါလဲ မင်းနဲ့ မထူးပါဘူးကွာ”

ယွမ်ရှောက်၏မျက်နှာ၌ အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာ၏။ ယွမ်ရှောက် ကျေနပ်နေကြောင်း သူ ရိပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ၌ တရုတ်ပြည်အတွင်း၌ သာယာသည့်နေရာ မှန်သမျှသို့ ယွမ်ရှောက်အား လိုက်လံပြသမည် ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။

ထိုစဉ် ယွမ်ရှောက်၏မျက်နှာ ညိုသွားသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို အံ့ဩသွားသည်။

၁၆ ● ဆန္ဒထိုက် နေသင်းအောင်

ယွမ်ရွှောက်သည် ဟန်ဆောင်တတ်သူမဟုတ်၍ အရိုးခံ အတိုင်း ပြန်ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ပိုင်မာဆန်းကို သတိရလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဟောကြား...”

ယွမ်ရွှောက်သည် တစ်ဆို့သွားသဖြင့် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရှာတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုလည်း ငိုငိုသွားတော့သည်။

ယွမ်ရွှောက်၏ စကားကြောင့် သူလည်း ဆရာဟောင်း ရဲယိမိန်နှင့် အဘိုးအိုဘို့အား ပြန်လည်သတိရ လှမ်းဆွတ်လာမိတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ယွမ်ရွှောက်၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ညီလေး၊ ဒါတွေ မေ့ထားလိုက်၊ ငါတို့ ရှေ့ဆက် လျှောက်ရမယ့် ခရီးစဉ်ကိုပဲ တွေးရမယ်၊ လာ...လှေပေါ် ဆင်းကြစို့။”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မြစ်ကမ်းစပ်၌ ဆိုက်ကပ်ထားသည့် လှေပေါ်သို့ ဆင်းသက်လိုက်သည်။

ယွမ်ရွှောက်လည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

ဆိုင်းထုံပွင့်ကျိ ၁၁ လွှဲဆံ(၃) ● ၁၇

သူတို့ လှေပေါ်သို့တက်ပြီး၍ မကြာမီမှာပင် အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက် လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်လာလေတော့၏။

ဦးခေါင်းတွင်လည်း ဝမ်းနည်းသည့်အမှတ်အသားအဖြစ် ပိတ်စနက်တစ်ခု ချည်နှောင်ထား၏။

ထိုလူသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့ နှစ်ယောက်အား သေချာစွာအကဲခတ်ပြီး လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ပြန်လည်ဂါရဝပြုလေ၏။

ထို့နောက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိ၏။

“ဘာကိစ္စများပါလဲခင်ဗျာ”

“နောင်ကြီးတို့ အတော်ပင်ပန်းလာကြတယ်နဲ့တူတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အမေးကို ပြန်ဖြေခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ကြောင်စီစီ ဖြစ်သွားမိ၏။

“ဘာပြောတာလဲဗျာ”

ထိုလူက သူ့အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခရီး ပန်းလာကြတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ မေ့ကျန်ခဲ့ပြီနဲ့တူတယ်”

စကားဆုံးအောင်အခါ သူ့လက်ထဲမှပစ္စည်းကို လှမ်းစားသည်။

ဘာပါလိမ့် ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို လှမ်းကြည့်၏။

ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သော ပိတ်စနက်ကလေးနှစ်ခု။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ စိတ်ထဲ၌ မသက်သာဘဲ ခံစားရိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲလဲ၊ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဒီဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ် ပိတ်စနက်တွေ ဇေးရတလဲ”

သို့သော်...

သူ့နှုတ်မှတော့ ဖွင့်ဟပြောခြင်း မဟုတ်ပါလေ။

ဤကိစ္စသည် တစ်စုံတစ်ရာ လွဲမှားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု သူ တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့်...

အေးအေးအေးအေးပင် ပြန်လည် ရှင်းပြလေ၏။

“ကျုပ်တို့က မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြမလို့ပါ”

ထိုလူက မျက်မှောင်ကြည်လိက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရမှာပေါ့”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အတော်ကလေး ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။

ဘာကို ထပ်ရှင်းပြရမည်မှန်း မသိအောင် ဖြတ်သွားရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက နှောင်းဟန်ပြုံး...

“ခင်ဗျားဗျားနေပြီ၊ ကျုပ်တို့က မြစ်ကိုဖြတ်ကူးပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို သွားမလို့ပါ။ ကျုပ်ညီကဲ့ ပြုစုရာတွေရှိနေတယ်”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလဲဒါပဲပြောတာပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးမယ်၊ သခင်ကြီးရဲ့ ဈာပန အခမ်းအနားကိုတက်မယ်၊ ဈာပနအခမ်းအနားကို ဇာတ်တဲနေတာ ဒီဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ် ပိတ်စနက်ကလေးကို သူ့မသွားလို့ ဖြစ်ပါမလားဗျ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုလူ၏စကားကြောင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည် သဘောပေါက်သွား၏။

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆို ရှင်းပါတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ဈာပနကို တက်ရောက်လာတဲ့လူတွေ မဟုတ်

ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ညီကို ယန်စီမြစ်ရဲ့ ရှုခင်းသာတွေ လိုက်ပြန်ဖို့ ဒီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးတာပါ။ ဒါဆို ခင်ဗျားလဲ ရှင်းရောပေါ့။

ထိုလူက တဖဲတဲရယ်ရင်း ပြောသည်။

“ရှင်းပါပြီ၊ ရှင်းပါပြီ၊ ဒီနေ့ဒီရက်မှာ ဘယ်လှေ ဘယ် သမ္ဗန်မှ သာမန်ရီးသည်တွေကို မပို့ဆောင်ကြပါဘူး။ အေး... ခင်ဗျားတို့က ဈာပနအခမ်းအနားကို တက်ရောက်လာတဲ့ လူဆိုလို့ ရှိရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျုပ်ညီလေးကို ဈာပနအခမ်းအနား ခေါ်သွားပြီး စိတ်မရွံ့စေချင်ဘူးဗျာ၊ သည်းခံပါ။”

ထိုလူက မဲ ပြုံးပြုံးပြုံး....

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဈာပန အခမ်းအနား တက်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြစ်ဟိုဘက်ကို သာမန်ကိစ္စနဲ့ သွားချင်လို့ ဖြတ်ကူးချင်ပါတယ်လို့ ပြောပြီး ကူးတို့လှေ လိုက် ရွာကြည့်ပါ။ ငှားလို့ရရင် ကျုပ်ကို ပြောချင်တိုင်းပြော။”

စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုလူသည် လှေခေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သွား၏။

လူတစ်ယောက်လုံး ခုန်တက်သွားခြင်း ဖြစ်မီလျက် လှေသည် လုံးဝ လှုပ်ရှားလှူးလှန်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

ထိုလူ၏ သိုင်းပညာစွမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ သံသယရှိရန် မလိုကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒီလူဟာ ငါတို့ကို တမင်ခြိမ်းခြောက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်ပြောတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ခက်တာက သခင်ကြီး ဝမ်းဆိုတဲ့လူဟာ သာကောင်မှန်း မသိတာဆဲ၊ သေပြီးတဲ့ နောက် ခုလို တစ်ခမ်းတစ်နား လုပ်ပုံထောက်ရင်တော့ နှယ်နှယ်ရဲရ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မှန်း ဆ လို့ ရတယ်။”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အတွေးစကိုဖြတ်ပြီး ကမ်းပေါ်တက် သွားသူအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မတွေ့မမြင်ရတော့ပေ။

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ အချီအချ ပြောနေသည့် စကားများကို သဘောမပေါက်ပေ။

“အစ်ကိုကြီး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက....

“ဒီနေ့ရက် မြစ်ကိုဖြတ်ကူးလို့ မရနိုင်ဘူး၊ ငါတို့ကို လိုက်ပို့ မယ့် ကူးတို့လှေ မရှိဘူး။”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုဘက်ကမ်းမှာ အသုဘ အခမ်းအနားရှိတယ်။ အဲဒီ အခမ်းအနားက ဒီလှေတွေ အားလုံးကို ငှားထားတယ်။ အသုဘ အခမ်းအနား တက်မယ့်လူမှ ဒီလှေတွေက လိုက် ပို့မယ်”

ယွမ်ရွှေဘက် ခေါင်းကုတ်မိလေ၏။

“အစ်ကိုကြီးတို့ဆီက တာတွေမှန်းလဲ မသိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လောထဲမှာတော့ သွားချင်ရာအဖွား၊ ခံားချင်ရာ စားပဲ၊ ဖယ်သူကမှလဲ ပြီး မတားဖြစ်ဘူး၊ မပိတ်ပင်ဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုက ရယ်ရင်း ပြော၏။

“ဒါတော့ အယ်တူမလဲကွာ၊ ကဲ...ကဲ...ကုန်းပေါ် ပြန် တက်ကြစို့၊ တခြားလှေတွေ လိုက်ငှားကြည့်ဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ကုန်းပေါ်တက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် မှာပင် အနက်ရောင် ဝတ်စုံများ ဝင်ဆင်ထားပြီး ပခုံး၌ အဖြူရောင် ပိတ်စကလေးများချည်နှောင်ထားသည့် လူတစ်စု ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိပြီး အားလုံး ရေစပ်သို့ ဆင်းလာနေကြသည်။

ထိုလူအားလုံး ကြံ့ခိုင်ဖျတ်လတ်ကြသဖြင့် သိုင်းပညာ တတ်ကျွမ်းသူများ ဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို ရိပ်မိလိုက် သည်။

ထိုခဏ အတွင်းမှာပင် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှေဘက် တို့အား ဝမ်းနည်းအထိမ်းအမှတ်များ လာပေးသည့် သိုင်း သမား ရောက်ရှိလာသည်။

“သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ဗျာပနအခမ်းအနားကို ထက်ရောက်ဖို့ လာကြည့်တွေ့ မဟုတ်ဘူးလားခင်ဗျာ၊ ဟောတိုဘက်က လှေကြီးပေါ်ကို တက်ကြပါ”

လူဆယ်ဝါးယောက်၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ထို လူအား ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီး သူလူများနှင့် မိတ်ဆက်ခြင်း ပြုလေ၏။

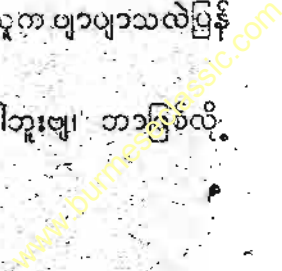
“ဟိုက်ကဲ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့က ဗျိုင်းဝါ အာဖခံ ပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့ကပါဗျာ၊ ဒုလိသခင်ရောက် ကြိုဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်”

ကြိုဆိုသည့် သိုင်းသမားများသည် အကြိမ်ကြိမ် ဂါရဝ ပြုရင်း...

“ခဏ...ဗျိုင်းဝါ အာဖခံ ပို့ ဆောင်းရေးဌာနကကိုး၊ ကျုပ်တို့ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိနေရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဗျိုင်းဝါအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ဗျာဗျာသလဲပြန် ပြောသည်။

“တာ...တာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိပါဘူးဗျာ၊ တာခြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို တောင်းပန်ရသလို့”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ စိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗျိုင်းဝါအာမခံပို့ဆောင်ရေး အကြောင်းကို သူ ကြားဖူးထားသောကြောင့်တည်း။

သိုင်းလောကသည် ဗျိုင်းဝါကို အလွန်တရာ လေးစားကြိုက် အောက်လမ်း သိုင်းဂိုဏ်းများသော်မှ ဗျိုင်းဝါ၏ ပို့ဆောင်ရေးခရီးစဉ်များကို ဖျက်ဆီးလေ့ မရှိကြပေ။

ထိပ်သီးသိုင်းသမားအတော်များများပါဝင်ထမ်းဆောင်နေခြင်းက ဗျိုင်းဝါ၏ဂုဏ်သတင်းကို ကြီးမားစေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချို ဦးနှောက်ခြောက်နေသည့်အချက်မှာ ဗျိုင်းဝါအာမခံပို့ဆောင်ရေးတစ်ဖွဲ့လုံးက လာရောက်ဂါရဝပြုရသည့် သခင်ကြီး ဝမ်ဆိုသူ၏ နာမည်ကို မကြားဖူးခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

“အင်း... ဝါ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ နည်းလို့ သခင်ကြီး ဝမ်ရဲ့ အမည်ကို မကြားဖူးတာဘဲဖြစ်မယ်။ သခင်ကြီး ဝမ်ရဲ့ နာမည်ဂုဏ်သတင်း မကြီးကျယ်ဘဲနဲ့တော့ ဗျိုင်းဝါ တစ်ဖွဲ့လုံးက လာပြီး ဂါရဝ ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုသို့တွေးပြီး သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ်ပုံချမိတော့သည်။

သိုင်းလောက၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းတစ်ခုမှာ သာမူ နာမူ ကိစ္စတစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ လက်ဆောင်ပို့တတ်ကြခြင်း၊ လူကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ခြင်း စသည်တို့ပြုတတ်ကြသည်။

ထိုသို့ ပို့ဆောင်ခြင်း၊ တက်ရောက်ခြင်းပြုရာတွင် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး နှစ်ဦးတို့ကသာ ကိုယ်စားပြု တက်ရောက်တတ်ကြသည်။ ယခုကဲ့သို့ အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် တက်ရောက်ခြင်းမှာ လွန်စွာနည်းပါးသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သခင်ကြီး ဝမ်၏ နာမည် အထပ်ထပ် အခါခါစဉ်းစားကြည့်၏။ မည်မျှစဉ်းစားစေကာမူ ထိုနာမည်ကို အမှတ်မရဘဲ ရှိနေလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို တွေးနေစဉ်မှာပင် ကြိုဆိုသည့် သိုင်းသမားများသည် ဗျိုင်းဝါသိုင်းသမားများကို လှေကြီးပေါ်တွင် တင်ဆောင်လျက် လှော်ခတ်ထွက်သွားလေ၏။

ယွမ်ရှောက်သည် ထိုလှေကြီးကို ငေးမော ကြည့်နေမိသည်။

“သူတို့ကျတော့ တယ်လွယ်ပူလားအစ်ကိုဦး။”

“ဟား ဟား ဟား... ငါတို့လဲ လွယ်ချင်ရင် သူတို့လို လိုက်လုပ်ရင် ရတော့ပေါ့၊ လာစမ်းပါ ညီလေးရာ ဟိုဘက် သွားစုံစမ်းမယ်၊ တံငါလှေ တစ်စင်းတလေလောက် တွေ့ရင် ဟိုဘက်ကမ်းကို ပို့ခိုင်းမယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လှေပေါ်မှ ကုန်းပေါ်သို့ ခုန်တက် လိုက်သည်။

ယွမ်ရှောက်လည်း ခုန်တက်သည်။

ကမ်းစပ်၌ လေတဟူးဟူး ထိုက်တတ်နေသဖြင့် ဆန်ကွမ်း ချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့၏ ငုတ်စုံချားမှာ ဘဖျပ်ဖျပ် ခါယမ်း နေလေ၏။

ယန်နီကျန်မြစ်ကမ်းစပ်သည် သာယာသဖြင့် ယွမ်ရှောက် အဖို့ ဟိုဟိုသည်သည် ငေးမောရင်း ဆန်ကွမ်းချို နောက်မှ လိုက်မိလာသည်။

မကြာမီ ကမ်းစပ် တစ်နေရာတွင် လှေတစ်စင်း ဆိုက်ကပ် စားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

တံငါသည် တစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်ရှိသော လူတစ် ယောက်သည် လှေဦး၌ တင်ဖျပ်ချိတ် ထိုင်ရင်း ဆေးတံကို သောက်နေသည်။

ထိုလူ၏ မှစ်မှာ အလွန်တရာ အေးဆေးလှသဖြင့် ဤ လောက တစ်ခုလုံး၌ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“အဟမ်း... အဟမ်း”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ချောင်းဟန်လိုက်၍

ထိုလူ လှည့်ကြည့်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုသည်။

“ကျွန်တော် တို့ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးချင်လို့ပါခင်ဗျာ၊ အစ် ကိုကြီးအနေနဲ့ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို လိုက် ပို့စေချင်ပါတယ်၊ ပို့တဲ့အတွက် အဖိုးအခလဲ စိတ်ကြိုက် ဖြစ်စေရပါမယ်”

ထိုလူက ဆေးတံကို ချွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းပြု၏။ ထို့နောက် ဆန်ကွမ်းချိုကို လှည့်မကြည့်တော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချို စိတ်ဆိုးသွားသည်။

သို့သော် သူသည် အောက်လမ်း သိုင်းသမားများလို အနိုင်အထက် ပြုလိုသူ မဟုတ်ပါ။

လှေရှင် လိုက်မပို့လိုလျှင် သူ့အနေဖြင့် အတင်းအကျပ် မပို့ခိုင်းလိုတော့ပါ။

သူသည် ယွမ်ရှောက်အား လှည့်၍ပြောလိုက်၏။

“ညီသေး ယွမ်ရှောက်၊ ဟိုသူပြောတာ မှန်နေပြီ၊ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ တစ်ခေါ်လောက် လျှောက်ပြီး စုံစမ်းကြည့်ဦး မယ်”

“အစ်ကိုကြီး သဘောအတိုင်းပါပဲ”

သူတို့သည် နောက်ထပ် လေ့တစ်စင်းကို တွေ့ရပြန်၏။ ဆန်ကွမ်းချိုက စောစောကအတိုင်း ရှိရှိသေသေဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လိုက်ပို့ရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

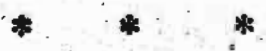
ထိုလှေသမားက....

“သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ဈာပနအခမ်းအနားကို တက်ရောက်ကြမလို့လား ခင်ဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချို စိတ်ဘိုသွားလေ၏။

“တယ်ကလာ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ဈာပန တက်ရောက်ရမှာလဲ၊ အဲဒီကိုသွားမှတော့ အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေပြီပေါ့၊ ခင်ဗျားဆီတောင် အကူအညီ တောင်းဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ထိုလှေသမားက ဆန်ကွမ်းချိုအား တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောမည် ဟန်ပြင်ခိုက် လှေသမား၏နောက်မှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ချောင်းတန်သံ ပေါ်လာလေ၏။

“ကျွန်မတို့လောက သိပ်ကြီးလှတာမဟုတ်တော့ လူလေးငါးယောက်အပြင် ပိုမတင်နိုင်ဘူးရှင်၊ တကယ်လို့ ရှင်တို့နှစ်ဦးအနေနဲ့ လှေဝမ်းထဲမဆင်းဘဲနဲ့ လှေဦးမှာတင် ထိုင်နေနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ထိုမိန်းကလေး၏ အသံမှာ တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်း သားတို့၏ လေသံဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချိုသတိပြုမိလေ၏။ သူမသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် စကားပြောနေသည့် လှေသမားဘေး၌ လာရပ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူမကို စေ့စေ့မကြည့်ဝံ့ပါ။

သူမသည် အချိုးကျသွယ်လှသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိရုံမျှမက မျက်လုံးမျက်ဖန်လည်း အလွန်လှပ၏။

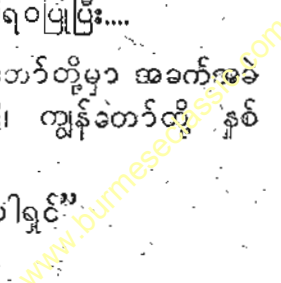
ထိုအခါကျမှ ဆန်ကွမ်းချို တွေးမိသည်။

“ဒီလှေသမားက ငါတို့ကို တစ်ဖက်ကမ်း လိုက်မပို့ချင်တာ သူ့လှေဝမ်းထဲမှာ မိန်းမချောကလေး ပါလာလို့ကိုး”

ဆန်ကွမ်းချိုက လှေဝမ်းထဲ ရပ်နေသူ လှေသမားနှင့် မိန်းကလေးတို့အား အကြိမ်ကြိမ် ဂါရဝပြုပြီး....

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အခက်အခဲရှိနေလို့ ဒီလို တောင်းပန်ရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လှေဦးမှာပဲ နေပါ့မယ်”

“ခါဖြင့်ရင်လဲ လှေထဲဆင်းခဲ့ကြပါရှင်”

“လာ...ညီလေး၊ လှေထဲဆင်းမယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် လှေထဲသို့ ဆင်းသက်လိုက်ကြ၏။

မိန်းကလေးက လှေသမားအား ပြောသည်။

“အစ်ကို... သစ်ပင်ရင်းမှာ ချည်ထားတဲ့ လှေကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်ဦးလေ”

လှေသမားက သစ်ပင်ရင်း၌ ချည်ထားသော လှေကြိုးကို ဖြုတ်ရန် ဟန်ပြင်ခိုက် ကမ်းစပ်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။

ထိုလူ၏ အသံက ဟည်ကြည်လေးနက်မှုရှိသည်။

“မိတ်ဆွေတို့ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးကြမလို့လား၊ ကူးရင် ကျုပ်လဲ လိုက်ပါရစေ”

လှေသမားက လှေဝမ်းထဲရှိ မိန်းကလေးကိုတိုင်ပင်သည့် အလား လှမ်းကြည့်၏။

မိန်းကလေးက...

“တစ်ယောက်တည်းပါ၊ ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး၊ လိုက်ချင်ရင် လိုက်ပါစေတော့”

လှေသမားက ထိတ်ခွင်ပြုကြောင်းပြောလိုက်ရာ ထို ခရီးသည်က ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုပြီး လှေထဲသို့ ဆင်းလာသည်။

သူသည် ယွမ်ရွှေခွက်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ဘေး၌ ယဉ်ထိုင်လိုက်သည်။ သုံးဦးစလုံး လှေဝမ်းထဲသို့ မဆင်းကြပေ။

လှေသမားသည် သူ့ လှေကို တမ်းမှခွာလိုက်သည်။ မလှသည် ခြစ်အတွင်း ရေစီးသန်ရာဘက်သို့ လှည့်လာပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိရန် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ရှေ့သို့ ထိုးသွားနေလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လှေကြိုးစီးခရီးသည်၏ လူမှုရေး သိ
တတ်ပုံကို ချီးကျူးမိသည်။

ဆိုင်းလောက၌ ဤကဲ့သို့အပြုအမူများ လွန်စွာရှားပါး
လှပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက လက်ကာပြပြီး...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးပဲ သောက်ပါ၊ ကျွန်
တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆေးတံ မသောက်တတ်ကြပါ
ဘူး။”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုခရီးသည်အား မသိမသာ အကဲခတ်
ပြီး ဆက်လက်မေးမြန်းမိလေ၏။

“အစ်ကိုကြီးက ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲခင်ဗျာ၊ သခင်ကြီး
ဝမ်းရဲ့ ဈာပန အခမ်းအနားကို တက်ရောက်ဖို့ လာခဲ့တာ
များလား။”

ခရီးသည်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ဈာပနကို တက်ရောက်
တာခဲ့တာပါပဲ”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ နာမည်ကို သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေ”

“ကျုပ်နာမည် တုထန်ဟိုဗျာ၊ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ငယ်ပေါင်း
တံဆွေတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးဝမ်း

အခန်း (၃၄)

ခြစ်ကမ်းစပ်မှ ဈာပန

ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏နောက်မှ ရောက်ရှိလာသည့် လှေကြိုး
စီးခရီးသည်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးတံကိုထုတ်ယူပြီး ဆေး
လိပ် မီးညှိလိုက်၏။

သူသည် ပါးစပ်၌ ဆေးတံကိုက်မည်လုပ်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်
ခုကို သတိရသန်ဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုဘက်သို့ ဆေးတံ ထိုးပေး
လေ၏။

“ညီလေး...ဆေးတံသောက်တတ်သလား၊ သောက်တတ်
ရင် သောက်ပါ”

ဟာလေးစားဆိုင်ကဲ့သို့တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ သူ့ ဈာပနကိုတက် ရောက်လာတာပါ။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဝါရဝပြုခြင်းနဲ့ ဝါရဝပြုဖို့ပေါ့လေ”

တုထန်ဟို ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချို ထိ ဖတ်လန့်သွား၏။

“ဒီလူဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကျော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေပဲ” ဟု ဘွေးမိလိုက်သည်။

“ဪ...အစ်ကိုကြီးက တုထန်ဟိုကိုး၊ တိဗက်က နဂါးပွတ် ကျားပွတ် တုထန်ဟို ဟုတ်ပျာသလားခင်ဗျာ”

ထိုလူက ရယ်ပြီး.....

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နဂါးပွတ်ကျားပွတ်ဆိုတဲ့ ကြီးနဲ့တော့ တွဲပြီး မမေးပါနဲ့ ညီလေး”

သူသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို မသိမသာစောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး လည် မေးမြန်းလေ၏။

“ကျုပ်က တိဗက်မှာ အနေကြာခဲ့တော့ ကျန်နန်ဒေဝက သိုင်းသမားတွေ သိပ်မသိပါဘူး၊ ညီလေးရဲ့ နာမည် ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့က သိုင်းလောကထဲ ခုမှ ဝင်လာကြလို့ လူတွေပါ။ အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ ကျန်နန်ဒေဝမှာ ထိုးပြ

နေထိုင်လဲ ကျွန်တော် နာမည်ကို ကြားဖူးမှာ မဟုတ်ပါ။ ကြားဖူးမှာ မဟုတ်ပါ။ ဆန်ကွမ်းချိုပါ”

တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချိုအား လေးလေးစားစား ပြောလေသည်။

“ခုလိုတွေကြုံခွင့်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ ကျုပ်မှာ မြေပြန့်မိတ်ဆွေ နည်းပါးတာ ညီလေးတို့ကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ”

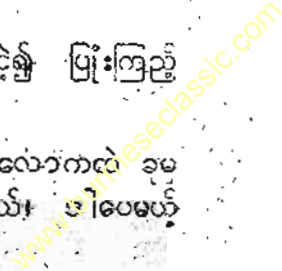
“အစ်ကိုကြီး ဒီလို မလှောင်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျော်ကြားမှုကို ကျွန်တော်တောင် သိတော့ မြေပြန့်က နာမည်ကျော် သိုင်းသမားတွေက အစ်ကိုကြီးကို တယ်သူမသိပါ့မလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့ စကားကောင်းနေခိုက် ချစ်ချစ်ရောက်သည့် ယန်စီကျန်မြင်း၏ မြင်ကွင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။

လှေစီးရခြင်းမှာ သူ့ဘဝ၏ ပထမဦးဆုံး ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံပင် ဖြစ်သည်။

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို စောင်းငဲ့၍ ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

“ညီလေးဟာ အသက်ငယ်တယ်၊ သိုင်းလောကထဲ ခုမှ ဝင်ပါစေ၊ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ မှန်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

မည်ကားမတ္တ သိုင်းသမားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတွေ ညီလေးရဲ့မျက်လုံးတွေက သက်သေပြတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ် နေလိုက်သည်။

တုထန်ဟိုသည် ယန်စီကျန် မြစ်ကမ်းများဆီသို့ လက်ကံ ဝှေ့ယမ်းပြပြီး ဆက်၍ပြောသည်။

“အခု ကျုပ်တို့ရောက်ရှိနေတဲ့ နယ်မြေက တရုတ်ပြည် စာပေသမားတွေရဲ့ နယ်မြေပဲ။ သူတို့ရဲ့ ကလောင်တံ အစေ့အတွက်က ကျုပ်တို့ရဲ့ ဓားလှံလေးမြားတွေ စုပေါင်းလိုက်တာထက်တောင် များပြားလိမ့်ဦးမယ်”

ဆန်ကွမ်းချို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

တုထန်ဟို၏ နာမည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားလေသည်။

သို့သော်....

စကားပြောဆိုရာတွင် အလွန်သိမ်မွေ့ပြီး သူနှင့်ဆက်သွယ်သူများအပေါ် လေးစားစားစား ဆက်ဆံကြောင်းတွေ့ရသည်။

များသောအားဖြင့် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြားသူများသည် မောက်မာတတ်ကြပေသည်။

တုထန်ဟိုသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသော ကမ်းစပ်ကို ညွှန်ပြရင်း....

“ညီလေးနဲ့ကျုပ်ဟာ ခုမှ တွေ့ဆုံရပေမယ့် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေလို စကားပြောရတာ ကောင်းလိုက်တာ၊ စကားပြောလို့မှ မဝခင် ကမ်းစပ်ကို ရောက်လာပြီ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကမ်းစပ်သို့ လှေ မဆိုက်ကပ်ခင်ပင် ငွေဒင်္ဂါးများကို လှေသမားဆီသို့ ပို့ဆောင်ခံအဖြစ် ပေးအပ်သည်။

ထို့နောက် တုထန်ဟိုနှင့်အတူကမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ကြလေသည်။

ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့လှေ ဆိုက်ကပ်စဉ် နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ အပွန်ကြီးမားသော မဏ္ဍပ်ကြီးများ ထိုးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လူများကိုလည်း မည်းခနဲမည်းခနဲ မြင်နေရသည်။

ထိုလူများဆီသို့ ငေးမျှော် ကြည့်နေသည့် ဆန်ကွမ်းချိုအား တုထန်ဟိုက ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

“ညီလေး၊ ကျားသစ်သေရင် အရေခွံ ကြွင်းကျန်တယ်၊ လူသေရင် ဂုဏ်သတင်း ကြွင်းကျန်တယ်ဆိုတာ အကြွင်းမဲ့

မှန်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မှန်တဲ့လူကျတော့ သွေးထွက်အောင် မှန်တာပါပဲ”

ထိုမဏ္ဍပ်များဆီမှ ငိုသံ သဲသဲလည်း ကြားရသည်။ ထိုမဏ္ဍပ်များထဲမှ မဏ္ဍပ် တစ်ဆောင်ဆောင်တွင် သခင် ငြိမ်းဝမ်းဆိုသူ၏ ရုပ်ကလာပ်ရှိလိမ့်မည်ဟု ဆန်းကွမ်းချီ တွေးသည်။

ထိုစဉ်....

မဏ္ဍပ်များဆီမှ လူငါးယောက်က သူတို့ဆီသို့ ဒရော့ သော့ပုဒ် ပြေးထွက်လာကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ထိုလူအားလုံး ဝမ်းနည်းခြင်း အဆိမ်းအမှတ်ဝတ်စုံနက် များ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် တုထန်ဟိုနှင့် လမ်းခွဲထွက်တော့မည် ကြံပြီးမှ တုထန်ဟိုနှင့် ထိုလူများ မည်သို့ဆက်ဆံသည်ကို သိလိုလဖြင့် စောင့်ရပ် နေမိလေ၏။

ဤသို့ ရပ်စောင့်မိခြင်းက နောင်တွင် ဆန်ကွမ်းချီအတွက် ကြီးမားလော့ ပြဿနာများ တွေ့ဆုံရစေခြင်းပင် ဖြစ်တော့ သည်။

ရောက်ရှိလာသော ဝတ်စုံနက်ဝတ်ဆင်သူ ငါးယောက် အနက် ပုပုဝဝ လူငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာ၌ မျက်ရည် များ စီးကျနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုပုပုဝဝလူငယ်ကို ကျန်လေးယောက်က ဝေးမခေါ် ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူများသည် တုထန်ဟိုရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုကြလေ၏။

ပုပုဝဝလူငယ်သည် ကွယ်လွန်သူ သခင်ကြီးဝမ်း၏သား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆန်းကွမ်းချီ တွေးသည်။

သူ တွေးသည့်အတိုင်းလည်း မှန်ကန်သည်။ “ဆူရဲကောင်းကြီ တုထန်ဟို၊ စာဖြစ်လို့ ဟိုဘက်လှေ ဆိပ်က မကြပါသလဲခင်ဗျာ၊ လာပါ ကြာကြပါ”

တုထန်ဟိုသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး ပုပုဝဝလူငယ်ခနဲ ဘက်သို့ လိုက်သွားသည်။

ပုပုဝဝလူငယ်နောက်မှ လိုက်လာသည့် ဝတ်စုံနက် လေး ဦးသည် ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့အား ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုပြီး တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ငြင်းပယ်ချင်သည်။ သို့သော်....

ငြင်းပယ်ရန် အားနာနေသဖြင့် သူတို့ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ရောယောင် လိုက်ပါသွားမိတော့သည်။

* * *

မဏ္ဍပ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သိုင်းသမား တစ်ယောက်က တုထန်ဟိုအား ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်သည်။

“သူရဲကောင်းကြီး တုထန်ဟိုပါလား၊ အတော်ခရီးဝေးဝေးက လာရတာပဲနော်”

တုထန်ဟိုကလည်း ပြန်လည် ဝါရဝပြု၏။

“စေးတော့ ဝေးတာပေါ့လေ၊ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ဈာပနဆိုတော့လဲ လာရတာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် သိုင်းသမား အတော်များများသည် တုထန်ဟိုအား လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဤသည်ကိုကြည့်၍ နဂါးပျံကျားပွတ် တုထန်ဟို၏အဆင့် မည်မျှရှိသည်ကို သိရှိနိုင်ပေ၏။

တစ်ခုသောဧကွယ်ထဲတွင် အပြာရောင် ဝတ်စုံကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားအည့် အဘိုးအိုနှစ်ဦး ထိုင်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးစကားမပြောကြပေ။ သူတို့ရှေ့ရှိရေခွေးကြမ်းအိုးနှင့် ပန်းကန်လုံးများကိုသာ ဝေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုအဘိုးအိုနှစ်ဦး၏ လက်ယာဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်ရှိသော်လည်း တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များ ဖြူဖွေးနေသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ဘေး၌ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ချောမောသော မိန်းမကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။

အံ့ထုံးကိုမြင့်မြင့်ထုံးထားပြီး ပန်းဖြူဖြူတစ်ပွင့် ပန်ထားခြင်းက သူမ၏သွင်ပြင်ရုပ်ရည်ကို ပိုမိုတင့်တယ်စေခဲ့သည်။

တုထန်ဟိုသည် သူ့နောက်မှ ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ပါလာလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။ ရုတ်တရက် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါမှ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့ကိုတွေ့ရသည်။ သူကပြုံးပြလိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“ညီလေးတို့လဲလိုက်လာသကဲ့၊ ဟောဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ အဘိုးအိုကတော့ ငှက်ကြီးဝံပို လေ့မင်ယွမ်လို့ ခေါ်တယ်။ ယူနန်နဲ့ဟူပေနယ်မှာတော့ တကယ်နာမည်ကျော်တဲ့လူပေါ့၊ တချို့ကတဲ့ သူ့ကိုခေါင်းကိုးလုံးနဲ့ငှက်ဝံပိုလို့ခေါ်ကြတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရုတ်တရက် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ယွမ်ရှောက်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့ ဝါးမဏ္ဍပ်တွင်းသို့ ဝင်သွားစဉ် သူက ဟိုဝေးသည်ဝေး ဝေးနေမိသဖြင့် အခြားသောသိုင်းသမားများကြား၌ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူသည် သခင်ကြီးဝမ်း၏ သားက ရုပ်ကလာပ်ကို အကြိမ်အကြိမ် ဦးချွန်ခိုးနေပုံကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသဖြင့် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်က ယောင်ချာ ချာ ဝေးနေသည့် ယွမ်ရွှေကန်အား ဝေါက်ငမ်းကြမ်း မောင်းသည်။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ”

ယွမ်ရွှေကန်သည် တောကွင်းသားဖြစ်သော်လည်း ချိုချို သာသာ မေးခြင်းနှင့် ဝေါက်ငမ်းမေးခြင်းတို့၏ အဓိပ္ပာယ် ကွာခြားပုံကို ကောင်းစွာ သိရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလူကို ခပ်ရှိုင်းရှိုင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာကျုပ် ရပ်နေတာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် အလွန်တရာ စိတ်ဆိုး သွား၏။ ပုံမကျပန်းမကျ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရုပ်ဆိုး သော လူငယ်တစ်ဦးက သူ့အား ဤသို့ ပြောရမည်လား ဟူ သော သဘောဖြင့် ယွမ်ရွှေကန်အား လက်သီးဖြင့် ထိုးရန် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။ အခြားသော အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်ထား သူများကလည်း ယွမ်ရွှေကန်အား ဆုံးမရန် ဝိုင်းလာကြ၏။

* * *

“နေကြဦး... နေကြဦး။ ခင်ဗျားတို့အဆင်မပြေမှားနေကြပြီ” ဆန်ကွမ်းချိုသည် အရေးတကြီး အော်ဟစ်လိုက်ရင်း ပြေးဝင်လာ၏။ ဆန်ကွမ်းချို၏ နောက်မှ တုထန်ဟိုလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။

ယွမ်ရွှေကန်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒီလူက ကျွန်တော် ကိုထိုးဖို့ကြံနေတယ်”

တုထန်ဟို၏နောက်မှအတိုးကြီးတစ်ဦးလိုက်ပါလာသည်။ ထိုလူကြီးသည် သခင်ကြီးဝမ်း၏ ဈာပန၌ ကြီးကြပ်ကွပ် ကဲနေသူ ဖြစ်သည်။

နဂါးပျံကျားပွတ် တုထန်ဟိုနှင့်ပါလာသူများကို သူ၏လူ ငယ်များက ရန်ပြုရန်ပြင်ဆင်နေသည်ကို အတိုးအိုမြင်၏။

ညွှတ်သည်များကို ရော်ကားသလို ဖြစ်မည် စိုးရိမ်သဖြင့် ယွမ်ရွှေကန်အား တိုက်ခိုက်ရန် ဝိုင်းရံထားသည့် အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်သူများအား ဝေါက်ငမ်း၍ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

အတိုးအိုက တုထန်ဟိုအား တောင်းမန်၏။ ဆန်ကွမ်းချို နှင့် ယွမ်ရွှေကန်တို့သည် တုထန်ဟိုနှင့် အတူပါလာသူများ ဟု သူ ထင်ထားသည်။

“လူငယ်တွေဟာ ဘာမှနားမလည်ပါဘူးခင်ဗျား၊ လူကြီး မင်းတို့ သည်းခံကြပါ။ သူတို့ကို ကျွန်ုပ်ဆုံးမပါလိမ့်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည်ယွမ်းရှောက်အား ဆွဲခေါ်ထားလိုက်ရပြီး အဘိုးအိုပြောသည့် စကားများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်နေရသည်။

“ကျုပ်နာမည်က ကျင်းရှောင်ဟိုပါ၊ သူရဲကောင်းကြီး တုထန်ဟိုအကြောင်း ကြားဖူးထားတာလဲကြာပါပြီ၊ ခုနက မပြေမလည်ဖြစ်တာကလေးအတွက်တော့ သခင်ကြီး ဝမ်းရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး သည်းခံပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

တုထန်ဟိုက ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး ကိစ္စမရှိကြောင်း စိတ်ထဲ၌ မထားကြောင်း ချေဝံ့စွာ ပြန်ပြောသည်။

ကျင်းရှောင်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်းရှောက်တို့ကို လည်း တောင်းပန်လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျင်းရှောင်ဟို၏ လှိုက်လှဲစွာ တောင်ပန်သည့်စကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ များစွာ ကျေနပ်သွား၏။

“အိမ်ရှင်နဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာ ဒီပုံစံမျိုးဖြစ်ရမှာပဲ” ဟူ၍ စိတ်ထဲ၌ ပြောမိသည်။

ကျင်းရှောင်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ကျေနပ်လောက်အောင် တောင်းပန်ပြီးနောက် အခြားမဏ္ဍပ်များသို့ ကူးသွား၏။

ဝင်လာသော ဧည့်သည်များသည် ကျင်းရှောင်ဟိုအား တလေးတစားနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဤသည်ကို ဆန်ကွမ်းချို တွေ့သည်။

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ အသိအကျွမ်းလဲ များတယ်၊ စကားပြောလဲ ပြေပြစ်တယ်၊ တွေ့တဲ့လူတိုင်းလဲ လေးစားပုံရကြတယ်၊ သိုင်းလောကမှာ နှယ်နှယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါက သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ နံနယ်လွန်းလို့သာ သူ့နာမည် မသိတာဘဲ ဖြစ်မယ်”

ထိုစဉ် တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချိုကို လက်တို့၍ လူရှင်းသည့် မဏ္ဍပ်သို့ ခေါ်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ယွမ်းရှောက်၏လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ တုထန်ဟိုနောက်သို့ လိုက်သွား၏။

“ကေန္တ ဒီက အစ်ကိုကြီးဟာ ငါတို့ကို တစ်ခုခုသတိပေးမလို့ ဘဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူဟာ ငါတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပေမယ့် ငါတို့အတွက် တာဝန်ယူတဲ့ သဘောမျိုး ပြုမူပေးရှာတယ်၊ သူလိုလူမျိုးက သတိပေးတာဆိုရင်တော့ အလေးအနက် လိုက်နာရမှာပဲ”

မဏ္ဍပ်များအတွင်း၌ လူများစွာ ပျားပန်းခပ်မျှလှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

၄၆ ● တက္ကသိုလ် နေ့စဉ်အောင်

သခင်ကြီးဝမ်း၏ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ ဝိုင်းကြွေးသံမှလွှဲ
၍ အခြားအသံများ မကြားရသလောက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် တုထန်ဟို၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့
သည် လူ လေးငါးယောက်မျှသာရှိသည့် မဏ္ဍပ်တစ်ခုထဲသို့
မရောက်ရှိသွားကြပေ၏။

ဆခန်း (၃၅)

ညောင်ရွှင်များ ဆုံးစဉ်ခြင်း

တုထန်ဟိုသည် လူရှင်းသည် မဏ္ဍပ်ထောင့်စွန်းသို့ ခေါ်
သွားပြီး ယွမ်ရွှောက်တို့ ချိုးကျူးသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍
ချိုးကျူးသည်။

“ငါ့ညီကအသက်ငယ်ရွယ်ပေမယ့်အတော်သတ္တိကောင်း
သားပဲ၊ စောစောက ငါ့ညီကို ရန်သတ္တရ ပြုမယ်သူတွေက
သိုင်းပညာ အတော်ကောင်းကြစာယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့က
လူများစုပဲ၊ ငါ့ညီမို့လို့ သူတို့ကို ပမာမခန့် ပြန်ဖြောင့်
တာပဲ။”

ယွမ်ရှောက်သည် သူ့ကို ချီးကျူးစကားပြောသဖြင့်ကျေး
နပ်သွားသည်။

သို့သော် ကျေးဇူးတင်စကားပြောရမည်ကို မပြောတတ်
သဖြင့် မပြောဖြစ်တော့ချေ။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချိုကတော့ တုထန်ဟို၏အရည်အချင်း
ကို ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိသွားသည်။

“အင်း...ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ငါတို့ညီအစ်ကို သိုင်းမညာ
မည့်ဘူးဆိုတာ သူသိကြောင်း သွယ်ဝိုက်ပြောနေတာပဲ။ ငါတို့
ကို ဘယ်သူမှ စရမစိုက်မိကြဘူး။ သူတစ်ယောက်ကလွဲ
ရင်...”

တုထန်ဟိုသည် ယွမ်ရှောက်ကို ချီးကျူးနေရာမှ ဆန်ကွမ်း
ချိုဘက်သို့ လှည့်လာ၏။

“ဟောဒီက ညီလေးတောင်အတေစိသတ္တိရှိနေရင် ငါ့ညီ
က ပြောစရာမရှိဘူး။ ငါ့ညီက ပိုပြီးစွမ်းလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား။”

ဆန်ကွမ်းချိုက ရယ်ရင်း...

“ကျွန်တော် ညီလေးက မွေးကတည်းကကို အင်မတန်
ကျန်းမာသန်စွမ်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့လောက် မသန်
စွမ်းပါဘူး။”

ဆန်ကွမ်းချို၏ ဝေလည်ကြောင်ပတ်စကားကို ကြားလိုက်
ရသောအခါ တုထန်ဟို ပြုံးသွားသည်။

သို့သော် သူသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်း
ချိုအား ထပ်မံမချေမတော့ချေ။

မဏ္ဍပ်အတွင်း ထိုင်ခုံများ၌ ဝင်ထိုင်ရင်း အထွက်အဝင်
လုပ်နေကြသော ဧည့်သည်များကိုသာ ဝေငံကြည့်နေတော့
သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်လည်း တုထန်ဟိုအနီး၌ပင်
ဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် ကြာသောအခါ ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း သိုင်းသမားတစ်ယောက်နှင့် ဝါးခြမ်းပြား
ကဲ့သို့ ပိန်ကပ်ကပ် သိုင်းသမားတစ်ယောက်တို့သည် ဆန်
ကွမ်းချိုတို့ရှိရာ မဏ္ဍပ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

သူတို့သည် စောစောက တုထန်ဟိုပြောပြခဲ့သော လေ့မင်
ယွမ်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးနှင့် ခန့်ညားလှသော မိန်းမကြီးထံသို့
ဦးတည် လျှောက်လှမ်းသွားကြပြီး နှုတ်ခွန်းဆက် ဂါရဝ
ပြုကြလေ၏။

သူတို့နှုတ်ဆက်သည့်စကားသံများကို ဆန်ကွမ်းချိုအတိုင်း
သား ကြားကြရလေသည်။

“နောင်ကြီး လွေမင်ယွမ်ဟာ တကယ်စံနုပျိုတာပဲကိုး၊ ကျုပ်တို့စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက် အရွယ်တင်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်မှတ်မိဘူးဗျို့။”

တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချိုအား တီးတိုးပြောလေ၏။

“ညီလေးစောလောက ငါ့မှန်းပြီး ပြောလိုက်တာ မှန် သွားပြီကွယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးဟာ ငှက်ကြီးဝံပို လွေမင်ယွမ် အစစ်ပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက တိုးတိုးပြန်မေး၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ အခုဝင်လာတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ဘယ် ကလဲ၊ ပုံစံကြည့်ရတာတော့ သိပ်ပြီး အစွမ်းသေးမယ် မထင်ဘူး”

တုထန်ဟိုက ခေါင်းခါပြန်။

သို့သော် သူ့နားထင်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြသည်။

နားစွင့်ပါဟူသည့် အထိမ်းအမှတ်တည်း။

ထို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချိုလည်း နားစွင့်လိုက်သည်။

လွေမင်ယွမ်ဟူသည့် အဘိုးအိုထံမှ တဟဲဟဲရယ်သံ ထွက် ပေါ်လာပြီး....

“သိုင်းဖိုသိုင်းမ ပညာရှင်ကြီးနှစ်ဦးလဲ ကြွရောက်လာကြ သကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ဦး ဒီလောက် ထင်ထင်ရှားရှား လာကြလိမ့်မယ် မထင်မိဘူးဗျာ”

ဆိုအဘိုးကြီး သုံးဦးပြောသည့် စကားမှာ အတော် ကျယ်လောင်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသောနေရာ ဖြစ်နေ၍လည်း ဤမျှ ပိုကျယ် ထောင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲ၊ ဒါ့အလှပေးနေတဲ့အိမ်မဟုတ် ပြီးရင်၊ ဘယ်နှယ် ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြောနေရ တာလဲ၊ ဆင်ခြင်ကြမှပေါ့”

မိန်းမချောကြီး၏ ဝူးဝူးရှုရှု ကြိမ်းမောင်းသံကြောင့် ဆန် ကွမ်းချိုတို့ နားရွက်များပင် ထောင်သွားကြသည်။

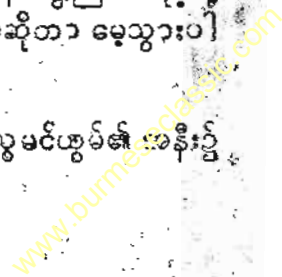
အလွန်တရာ မောက်မာဝင့်ကြားသူအဖြစ် ကျော်ကြားလှ လွေမင်ယွမ်ပင်လျှင် အမြီးကုပ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

သို့သော်...

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အဘိုးကြီးက တဟဲဟဲရယ် ခြင်း လေပြေဘိုး၏။

“မိတ်တောင်း ဆွေဟောင်းတွေ ပြန်တွေ့ကြတာမို့ လို့ ချာဝန အခမ်းအနားကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မေ့သွားပါ သဗျာ၊ စိတ်မရွံ့ပါနဲ့နော်”

သိုင်းဖို သိုင်းမပညာရှင်နှစ်ဦးသည်လွေမင်ယွမ်၏ အနီး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ဝါးခြမ်းပြားကဲ့သို့ ပိန်ကပ်ကပ် အဘိုးအိုကလည်း မိန်းမချောကြီးကို နှုတ်ဆက်သည်။

“အစ်မကြီးကလဲ အရင်အတိုင်းပါပဲလား၊ အားမနုလျှာမကျိုး ပြောတုန်းပဲကိုး”

ထိုအဘိုးအို၏ နှုတ်ဆက်စကားကိုမူ မိန်းမချောကြီးတဝခိုက်သွားဟန် တူ၏။

ပြုံးသွားသည်။

သို့သော်...

အဘိုးအိုအား ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်းတော့ မရှိချေ။

တုထန်ဟိုသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်အလား ဈာန်လုံးများ တောက်ပသွားသည်။ ဆန်ကွမ်းချို အနီးကပ်ကပ် တီးတိုးပြော၏။

“ကျုပ် မှတ်မိပြီ ညီလေး”

“ဘာကိုမှတ်မိတာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဟို အမျိုးဝမ်းကြီး ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်သိပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပြပါခင်ဗျာ၊ ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ်သားရတာပေါ့”

“သဟာ ထန်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်ခင်မကြီးရဲ့ အပတ်စဉ်တော်မြတ်ပွဲပွားပွားနော်တော့ ထန်ဂိုဏ်းမှာအင်မတန်

အရေးပါအရာရောက်သူ ဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ ချစ်ချောသလောက် အဆိပ်လက်နက်ပုန်း ပညာလဲ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သတဲ့”

“သူ တစ်ယောက်တည်း ဒီဈာန်ကို တက်ရောက်လာတာလား၊ သူ့ဂိုဏ်းက ဓာခြားသူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူးလား”

“သူ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငှက်ကြီးဝံ့ပို လွေမင်ယွမ်ဆိုတာ သူ ယောကျားပေါ့”

“ဗျာ၊ သူ ကြည့်ရတာ အဲဒီ အဒေါ်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့နေပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းလောကသားတွေ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကိုလဲ ကျုပ် ခုမှသတိရတယ်၊ လွေမင်ယွမ်ဟာ အဲဒီ မိန်းမချောကြီးကိုရဲ့တော့ သိပ်ချစ်ရသတဲ့၊ ဒုတိယ သိပ်လေးငေးရသတဲ့၊ တတိယ သိပ်ကြောက်သွားရသတဲ့၊ က...သူပုံစံကြောက်နေတာ ဘာထူးဆန်းတော့မှာလဲ”

“ကျွန်တော်လဲစစ်ချမ်းပြည်နယ်က ထန်ဂိုဏ်းအကြောင်း ကြားဖူးပါတယ်၊ တစ်ခါမှတော့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

စစ်ချမ်းပြည်နယ်၌ ထန်ဂိုဏ်းသည် အလွန်တရာ ကျော်ကြား၏။

ထန်ဂိုဏ်း၏ အဆိပ်လက်နက်ပုန်း ပညာသည် အံ့မခန်းပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

၅၅ ● တက္ကသိုလ် ခန့်သင်းစာအုပ်

နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်မှ တည်တံ့ လာခဲ့သော ဂိုဏ်းကြီး ဖြစ်၍ သိုင်းလောကသားများသည် ထန်ဂိုဏ်းသားများက မလေးမစား မပြုဝံ့ကြပေ။

တုထန်ဟိုက ခပ်တိုးတိုး ပြောပြန်သည်။

“ဟို အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ဘယ်သူဆိုတာကိုလဲ ကျုပ် သိလိုက်မိပြီ။ လွေမင်ယွမ်က သိုင်းဖိုသိုင်းမ စညာရှင်စေ ဆိုလို့ ဘယ်သူတွေဆိုတာ သိလိုက်တာပါ။”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ အစ်ကိုကြီး၊ သူတို့ ဘယ်သူတွေ ပါလဲ။”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ယင်ယန်စွမ်းကြွယ်လို့ ပေါင်းပြီး ခေါ်ကြတယ်။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အဘိုးကြီးက ရှောင်လင် ကျောင်းတော်က ထုံကြည်ကိုး သိုင်းပညာအဆ ရောက်အောင်ပေါက်ရောက် အောင်မြင်ထားတယ်။ လက်နက် ပြီးတယ်လို့လဲ ပြောကြတယ်...”

“ကျွန်တစ်ယောက်ကတော့ ကျင့်ကျိုးနယ်က ယန်ပညာ ရှင်ကြီးဆိုက ထက်ပေ့ပညာကို တင်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် သင်ယူခဲ့သ တဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာသိုင်းပညာရဲ့ အပျော့ အမာ သဘောတရားကို ပူးပေါင်းအသုံးချတဲ့ နေရာမှ သိပ်တော်ကြ သတဲ့။ ဒါကြောင့် သိုင်းဖိုသိုင်းမစညာရှင်လို့ ခေါ်တာပဲ။”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လေတော့၏။ တုထန် ဟိုက ဆန်ကွမ်းချိုအား နားမလည်သောမျက်နှာဖြင့် ကြည့် ကာ ပြန်မေးလေ၏။

“ညီလေးက ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်ရတာပေါ့ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟိုဟာ တိဗက်က သိုင်းအကျော်အမော်ပဲ။ တိဗက်မှာကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားကြီးက မြေပြန့် သိုင်းလောက သိုင်းသမားတွေ အကြောင်း အားလုံး သိနေတော့ မြေပြန့်အကြောင်း ဘာမှ မသိတဲ့ ဆန်ကွမ်းချိုအဖို့ ရှက်စရာဖြစ်နေတာပေါ့။”

တုထန်ဟိုသည် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်မိလေတော့၏။

* * *

“သိပ်မချီးကျူးနဲ့ ညီလေး၊ သိုင်းလောကရဲ့ သတင်း ဆိုတာ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နား၊ တစ်ဆင့် စကား တစ်ဆင့်နား ပြန်ပွားနေတာပဲ။ ကျုပ် ဒီဈာပန လာတုန်းက ခပ်မော့ပေါ့လာခဲ့တာပါ။ ဒီဈာပနမှာ အခု လောက် ထိပ်သီးသိုင်းသမားတွေ စုမိလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်မိခဲ့ဘူး။”

တုထန်ဟိုသည် အသံကို နိမ့်ချလိုက်ပြီး...

“ညီလေး မဏ္ဍပ်အပြင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ လော့ဆိပ်က တက်လာနေတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဈာပန၌ ကြိုဆိုညွှန်ထူ ကျင်းရွှေောင်ဟိုသည် တရုတ်
ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးကို ပင့်ဆောင်လာ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး
နှစ်ပါးသည် မျက်လွှာချလျက် တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေဖြင့်
လျှောက်လှမ်းလာကြ၏။

* * *

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးသည် အပြာရောင်ဝတ်စုံ
ဝတ်ဆင်ထားသည့်အတိုင်းအံ့နှစ်ဦးရှိရာသို့ တန်းရွံ့သွားသည်။
လှေမင်ယွမ်တို့၏ ဝိုင်းသို့ဝင်မလာခဲ့ပေ။ အပြာရောင်ဝတ်စုံ
ဝတ်ဆင်သည့် အတိုင်းအံ့နှစ်ဦးသည် ရေခွေးကြမ်းအိုးများကို
ကသိုက်ရှုနေကြသဖြင့် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးများ ဝင်လာ
သည်ကို လုံးဝ မသိရှိကြပေ။

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးကပင် စတင်၍ နှုတ်ဆက်
လေ၏။

“အလို...ချင်းစိန်ဂိုဏ်းက ရောင်းရင်းကြီးတို့ပါလား။
ကျွန်းမာတော်မူကြပါစ”

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ဦး၏ ပဋိသန္ဓာရစကားကို
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝတ်ရုံပြာကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားသည့်
အတိုင်းအံ့နှစ်ဦးသည် မျက်လွှာ လှန်ကြည့်မိကြ၏။ ရှောင်လင်
ကမ်းမှ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသော

အခါ နှစ်ဦးစလုံး ပျာပျာသလဲဖြစ်သွား၏။ ကပျာကယာ
လက်အုပ်ချီပြီး ဂါရဝပြုကြသည်။

“ဆရာတော်တို့ပါလား၊ တပည့်တော်နဲ့ဆရာတော်တို့လဲ
ဝါမေတောင် ကျင်းတိန်တောင်ထွတ်မှာ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံ
ပြီးကတည်းက လူချင်းကွဲသွားကြတာထိပါပဲကလား၊ ဆယ်
လေးဝါးနှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီမှတ်တယ်”

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးများအား မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ပင့်ဖိတ်
လာသည့် ဈာပန၌ကြိုကျင်းရွှေောင်ဟိုက လက်အုပ်ချီပြီး
ကြားထဲမှ ဝင်ပြောသည်။

“ရှောင်လင် ဆရာတော်များကလဲ အရွယ်တင်ပြီး သိုင်း
ပညာ ထူးချွန်လာကြဘယ်၊ တောထဲတောင်ထဲမှာလှည့်လည်
နေထိုင်ကြတဲ့ ချင်းစိန် ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကလဲ အရွယ်
တင်ပြီး သိုင်းပညာထူးချွန်ကြပါတယ်၊ ကျုပ်မှာသာ ရုပ်
ရည်လဲကျ သိုင်းပညာလဲ မထူးချွန်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်”

ရှောင်လင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးနှင့် အတိုးအံ့
နှစ်ဦးတို့သည် ကျင်းရွှေောင်ဟို၏ စကားများကို ဂရုမစိုက်
ကြပေ။

အခြားသော မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ သိုင်းသမားများသည်
အပြာရောင်ဝတ်ရုံရည်ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အတိုး
အံ့နှစ်ဦးကို လုံးဝဂရုမထားခဲ့ကြပေ။

၅၈ ● အတ္ထုဘိဝံသ နေ့စဉ်အောင်

ရွှေငင်လင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ဦးက စာလေး
တစား နှုတ်ဆက်ခြင်းကို တွေ့ရသောအခါမှ လေးစား
သောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ထိုသိုင်းသမားများထဲမှ အချို့သည် တရုတ်ဘုန်းတော်
ကြီးနှစ်ပါးအား ဖော်ပြသည့်ဝါ ဖြစ်သည်ကို မသိကြပေ။
ထို့ကြောင့် အချင်းချင်း တီးတိုးမေးမြန်းကြလေ၏။

အခန်း (၃၆)

ရန်သူများ

သိသူအချို့က....

“ဗီဆရာတော် နှစ်ပါးဟာ ရွှေငင်စစ် တောင်ထွတ်မှာ
ရှိတဲ့ ရွှေငင်လင်ကျောင်းတော်၊ တာမီ ကျောင်းတိုက်က
တာဝန်ခံနှစ်ပါးပဲ၊ တစ်ပါးရဲ့ ဘွဲ့တော်က တက်မဲ့တဲ့၊ ကျန်
တစ်ပါးရဲ့ ဘွဲ့တော်က ဖန်မဲ့တဲ့”

ထို တီးတိုးပြောကြားသံကို ဆန်ကွမ်းချီတို့လည်း ကြားရ
သည်။

ထို့ကြောင့် သူစိတ်ထဲ၌ အလွန်တရာ အံ့သြသွား၏။

“ဒုင်းစိန် အဘိုးအို နှစ်ဦးကလဲ အင်မတန် ဝေးလံတဲ့ တောထဲတောင်ထဲက လာကြတာ သေချာတယ်၊ ဆရာတော် နှစ်ပါးလဲ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်က လာကြတော့ ခရီး ဝေးစာ လာကြတယ်ဆိုတာ ဗေဒင်မေးနေစရာမလိုဘူး၊ ဒီ သခင်ကြီးဝမ်မှာ သိုင်းလောကက တကယ် လေးစား လောက်တဲ့ လူလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီဈာန်မှာ လျှို့ဝှက် ချက် တစ်ခုခု ရှိတယ်ထင်နေလို့ သူတို့ လာကြတာလား၊ ဒါစဉ်းစားစရာပဲ၊ ဘာက ငါ့ကိုဆုံးမဖူးတယ်၊ သိုင်းဇော ကထဲ မရောက်သွားရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံနဲ့တဲ့”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အတွေးများနှင့် ရှုပ်နေရာမှ ထုထန် ဟိုအား ခပ်တိုးတိုးမေးမြန်းလိုက်၏။

သူသည် ဤမေးခွန်းကို တုထန်ဟိုနှင့် တွေ့စကတည်းက မေးသင့်ခဲ့ပေသည်။

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို၊ သခင်ကြီးဝမ်ဆိုတာ ဘယ်လို လူမျိုးလဲ၊ သိုင်းလောကမှာ ဘယ်လိုအစဉ်အလာရှိခဲ့သလဲ၊ အင်မတန် ဝေးလံတဲ့ အရပ်ဒေသက သိုင်းအကျော်အမော် ကြီးတွေ လာပြီး ဂါရဝပြုရလောက်အောင် သူ့ဂုဏ်ပုဒ်က ကြီးမားသလား”

တုထန်ဟိုသည် ရှောင်ယင် ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးကို မျက်လုံးမှ မခွာဘဲ အကဲခတ်ကြည့်နေရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြော သည်။

“ညီလေး သိချင်ရင်တော့ ပြောပြရမှာပေါ့၊ သခင်ကြီး ဝမ်ဆိုတာ ကျန်နန်ဒေသ သိုင်းလောကသားပဲကွ၊ ကျန်နန် ဒေသမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ အာမခံပို့ဆောင်ရေး စာစီစုရဲ့ တာဝန်ခံကြီးလဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အသက်အရွယ် ကြီးဇာတော့ သက်စွန့်ဆံဖျား ထမင်းစားရတဲ့ အာမခံပို့ဆောင်ရေး တာ ဝန်ခံက အနားယူခဲ့တယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြန်မေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ သူတစ်သက်မှာ ပြောင်မြောက်တဲ့ တိုက်ပွဲ ဆိုလို့ တစ်ပွဲမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

တုထန်ဟိုက ခေါင်းခါပြီး....

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် တရုတ်မြေပြန့် သိုင်းသမားတွေနဲ့ အနောက်ဘက် ဒေသကြီး သုံးခုက သိုင်းသမားတွေ ဗျိုင်းဝါဂေဟာမှာ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီစိန်ခေါ်ပွဲမှာ သခင်ကြီး ဝမ်ဟာ....”

ထိုစဉ်....

“သခင်ကြီးဝမ်ရဲ့ ဈာန်ပုဒ် အခမ်းအနားကို အင်မတန် ဝေးလံ သီခေါင်လှတဲ့ အရပ်ဒေသကနေ ပင်ပင်ပန်းပန်း လာရောက် ဂါရဝပြုကြတဲ့အတွက် ကွယ်လွန်သူ သခင်ကြီး ဝမ်အတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စရာလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ သခင်

ကြီးဝမ်းကွဲ တမလွန်တဝကနေ ကျေးဇူးတင်မှာ သေချာ ပါတယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်သူကား အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

မည်မျှ ညှော်ခံစကားပြောနေရသည်မသိ သူအသံပင် နှစ်ဝင်နေလေပြီ။

ထိုလူ အသံပြာပြာဖြင့် ပြောနေခိုက် ထိုလူရှိရာသို့ ဝတ်စုံနက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူအချို့က သခင်ကြီးဝမ်း၏သား ဖြစ်သူကို ဖေးမ ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။

သခင်ကြီးဝမ်း၏သားမှာ လွန်စွာ ညှိုးလှနေသည်။

ထိုလူငယ်၏ နောက်ဘက်တွင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက နုပျိုချောမောလှသောမိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို ဖေးမခေါ်ဆောင်လာပြန်သည်။

သခင်ကြီးဝမ်း၏ သမီးပျိုပေအား ဆန်ကွမ်းချို မမှန်းဆတ်ပေ။

ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားနေသူသည် သခင်ကြီးဝမ်း၏သား ရောက်ရှိလာသောအခါ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။

သခင်ကြီးဝမ်း၏ သားက...

“ကျွန်တော် နာမည် ဝမ်းကျင့်လန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖခင်ကြီးရဲ့ ဈာမနက် တက်ရောက်လာကြတဲ့ လူအား လုံးကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပူတယ် ခင်ဗျာ”

သူသည် မဏ္ဍပ် အဆောင်ဆောင် ရှိရာသို့ အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ် ဂါရဝပြုလေ၏။

မဏ္ဍပ်ထဲမှ လူများလည်း ရုတ်ခြည်းထကာ ပြန်၍ ဂါရဝပြုကြလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့ဆဲသည်လည်း တူ တစ်ခု အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ပြီး မတ်တတ်ရပ် ဂါရဝသည်။

ဝမ်းကျင့်လန်၏ နောက်ပါး၌ ရပ်နေသည့် မိန်းမလေးကလည်း ပရိသတ် အားလုံးကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြန်၏။

“ဘတကြီးတို့၊ ဦးဦးတို့၊ ဆ ရာ တော် တို့ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်”

ထိုစဉ် လေ့မင်ယွမ်က ရုတ်တရက်ထပြီး ဝမ်းကျင့်လန်အား မေးမြန်းလိုက်၏။

“လူကလေး...လူကလေးရဲ့ ပေဖေဟာ ဘာရောဂါနဲ့ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတာလဲ”

သားဖြစ်သူ ဝမ်ကျင့်လန်သည် ရှိကြီးတင် ဝမ်ကျင့်လန်...
“ဖေဖေကြီး...ဖေဖေကြီးဟာ...”

ပထမဦးဆုံး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားသည့်လူက
ဝမ်ကျင့်လန်အား ဖေးမလိုက်ရင်း လေ့မင်ယွမ်အား မေတ္တာ
ပံ့ပိုးလေ၏။

ဝမ်ကျင့်လန် “နောင်ကြီး လေ့မင်ယွမ်၊ ခေတ္တသည်းခံပါဗျာ၊ သခင်
ထိုထိုဟာ အအိပ်ပျက် အစားပျက်နဲ့ သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်
စုံနက် ဝတ်စား၊ ဒီအကြောင်း ထပ်ထပ်ပြောနေရရင် သူ
ဖြစ်သူကို ဖေလုံးတွေ ကွဲကြပြီး သူ့ဖခင်ကြီး ဝမ်နောက်
သခင်ကြီး ရပါလိမ့်မယ်”

လေ့မင်ယွမ်မှာ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ထိုင်သွားရလေ
တော့သည်။
သို့သော်...

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ဦးတို့သည် ရုတ်တရက် ထရပ်
လိုက်ပြီးနောက် ဈာပနဇဉ်းခံသူ ကျင်းရှောင်တို့အား လှမ်း
ကြည့်ကြသည်။

“ဘာများ အလိုရှိကြပါသလဲ ဆရာတော်တို့”

“ဒကာကြီး ကျင်းရှောင်ဟို၊ ကျုပ်တို့ဟာ ရှောင်လင်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်အရ လာရောက် ဂါရဝပြုခြင်း

စိတ်ဝင်၊ သခင်ကြီးဝမ်ရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ ကျုပ်တို့
ကြည့်သွားမှဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ပြောတာ ဒကာကြီး
သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကျင်းရှောင်ဟိုက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဆရာတော်တို့ စိတ်ချပါ၊ သခင်ကြီးဝမ်ရဲ့ မျက်နှာကို
ချဆတ်ဆတ် တွေ့မြင်ခွင့် ရရပါစေမယ်”

ဝတ်ရုံပြာဝတ်ဆင်သည့် အဘိုးအိုနှစ်ဦးကလည်း တစ်
ခန်းထဲလာသည်။

“ကျုပ်တို့ကိုလဲ ကြည့်ခွင့်ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ကျင်းရှောင်ဟိုက အားလုံးကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး...

“စိတ်ချကြပါ၊ တက်ရောက်လာသူအားလုံးကို ကြည့်ရှု
နိုင်ပြုပါမယ်ခင်ဗျာ”

သခင် ယန်စွမ်းကြွယ်ဟု အမည်တွင်သည့် သိုင်းဖို
သိုင်းမ ပဲညာရှင်နှစ်ဦးက ကြားဖြတ်မေးခွန်း မေးလာသည်။

“သခင်ကြီးဝမ်ဟာ ရောဂါကြောင့် ကွယ်လွန်တာလား၊
မိမိမဟုတ် လှုပ်ကြွခံရတာလား၊ အဲဒါလေး တစ်ချက် ရှင်း
ပြောချင်တယ်”

သခင်ကြီးဝမ်၏ သားဖြစ်သူ ဝမ်ကျင့်လန်က တစ်ဆို့စွာ
ပြောသည်။

“ဖေဖေ...ဖေဖေဟာ ရုတ်တရက်...”

ဝမ်းကျင်လန်၏နောက်၌ ရပ်နေသည့် မိန်းမချောလေးက ရုတ်တရက် ဝင်ပြော၏။

“ဖေဖေကြီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားပါတယ်ရှင်၊ ဘာကြောင့် ကွယ်လွန်တယ်ဆိုတာဟော? ဖေဖေကြီးရဲ့ ရုတ်တရက်ကလာပ်ကြည့်ပြီးတော့မှပဲ ဆုံးဖြတ်ကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ဝံ့နု သိုင်းဖို့ သိုင်းမ ပညာရှင် နှစ်ဦးလည်း ထိုင်ကျသွား ဖြစ်ခဲ့တာ့မည်း။

ကျင်းရှောင်ဟိုက....

“မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ ဆခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ မျက်နှာကို မကြာခင် လိုက်ပြပါ့မယ်၊ သို့သော်လဲ အခုအခါမှာတော့ ဒီကလေးတွေ အနေနဲ့ အခြားဧည့်သည်တွေကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်ရဦးမှာမို့ ခေတ္တခဏ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုစိတ်ယ်”

သူတို့သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏မဏ္ဍပ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တုထန်တို့အား ခပ်တိုးတိုးမေးလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို၊ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ချပ်ကလာပ်ကို ကြည့်ဦးမလို့လား”

“သိပ်တော့လဲ မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ သူတို့က ကြည့်ဖို့မဖိ တိခင်ရင်လဲ အသားကလေး နေလိုက်ရုံပဲ၊ အလုပ်ရပ်သက်သာ သွားတာပေါ့ကွာ”

ထိုစဉ်...

“ကြည့်ကြစမ်းပါဦးကွာ၊ မျောက်လိုလို လူလိုလိုနဲ့ အကောင်က လူလူသူသူ မဏ္ဍပ်ထဲ ဝင်ထိုင်လို့ပါလား”

ထိုအသံသည် ကြိယ်လောင်လှ၏။

သိုင်းသမားများသည် အလွန် နားပါးသူများဖြစ်ရာ ဆန်ကွမ်းချိုတို့ စားမွဲခိုင်းသို့ ကွမ်းကြည့်ကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့မှာ ထိုစကားသံကြောင့် ငယ်ထိပ်သို့ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သည့်အလား ခံစားလိုက်ကြရလေ၏။

ထို့ပြင် လူပေါင်းများစွာ၏ အကြည့်များသည် လှံချွန်များနှင့် တူလှသည်ဟုလည်း ထင်လိုက်မိကြ၏။

ယွမ်ရှောက်သည် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်၏။ သူ့အား ခော်စော်ကားကား ရှုတ်ချသူအား ထိုက်ခိုက်ရန် မာန်ပြင်ထိုက်သည်။

၆၈ ● သန္တသိုလ် နေထင်းအောင်

သိုင်းဖိုသိုင်းမ ပညာရှင်နှစ်ယောက်အနက် ပိန်ပိန်ပါး
ပါး လူကြီးက ရှုတ်ချစော်ကားလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“ညီလေး ယွမ်ရွှေက သတိထား၊ အားလုံးကို သည်းခံ
ကြရမယ်၊ ငါတို့က နည်းသည်တွေ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ယွမ်ရွှေက၏လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ
သတိပေးလိုက်၏။

ယွမ်ရွှေက၏ စိတ်ရိုင်းများကို လွှတ်ပေးလိုက်လျှင် သူ့
ဒေါသများသည် တာတမံကျိုးပေါက်သလို ဖြစ်ပြီး စွာပန
တစ်ခုလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။

ထို ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ရပ်အတွင်း၌ သူတို့ သေချင်
လည်း သေနိုင်သည်။

ယွမ်ရွှေကသည် ဆန်ကွမ်းချီအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
ပြီးနောက် ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်ချလေ၏။

ယွမ်ရွှေကသည် ခေါင်းငုံ့လျက် သူ့ဒေါသစိတ်များကို
ကြိတ်မှိတ် ဖြေဖျောက်နေရရှာလေ၏။

“နောင်တော် ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့မျက်
နှာစာ မျောက်နဲ့တူရုံမကဘူး၊ နာမည်ကိုက မျောက်အမည်
ဖြစ်နေတယ်၊ ‘ယွမ်’ဆိုတာ မျောက်ခံ၊ လူဝံလို့ အနက်ထွက်

သဗျ၊ လူဝံကလဲ မျောက်နဲ့တူဘယ်၊ နာမည်ကလဲ မျောက်
ချီးရိုးအမည် ဖြစ်နေတယ်၊ အစော့ကိုထုံသြစရာပဲ”

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးကသည်း တဟား
တား ရယ်ရင်း ထောက်ခံသည်။

“ညီလေးပြောတာ မှန်တယ်၊ အံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ထိုက်
ဆိုင်မှုပဲကွ”

တုထန်ဟိုသည် သိုင်းဖိုသိုင်းမ / ပညာရှင်နှစ်ဦး၏ မဆီ
မဆိုင် စော်စော်ကားကား အပြုအမူကြောင့် စိတ်ထဲ၌ ကသိ
တအောက် ဖြစ်သွားသည်။

“မြေပြန်သိုင်းလောကသားတွေဟာ အတော်ကို ဆိုးရွား
တာပါလား၊ အေးအေးဆေးဆေး နေတဲ့လူတွေကိုလဲ
ပြဿနာ ရှာတတ်တာပါပဲလား”

သူသည် ယွမ်ရွှေကအား မသိသော အကဲခတ်ကြည့်
လေ၏။

ယွမ်ရွှေကသည် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်
ခေါင်းငုံ့ ထိုင်နေရှာ၏။

မျက်ရည်များလည်း ယိုစီးကျနေသည်။

၇၀ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်ရေးအောင်

သူ့အတွက် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက သူ့အားစေးအပ်သည့် ပထမဦးဆုံးသော ခါးသီးသည့် အတွေ့အကြုံကို ရင်ပွင့်မတတ် ခံစားနေရရှာလေ၏။

စင်စစ် ယွမ်ရွှောက်သည် သူ့ နောင်တော် ဆန်ကွမ်းချိုစသော သတိပေးစကားကို မြေယေမှကျ နားထောင်နေရှာခြင်းဖြစ်ဖေသည်။

ဆခန်း (၇၂၇)

●●မျှော်လင့်သော ထိုက်ထွက်

တုထန်ဟိုသည် ယွမ်ရွှောက်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။

ထို့ကြောင့်...

“သူများကို ဇာတ်ညှိုးထိုးရင် ကိုယ့်ကိုယ်လဲ ပြန်ကြည့်ကြဦးဗျ၊ သူများက မျက်နှာမျောက်နဲ့တူတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ထစ်ကိုယ်လုံး မျောက်နဲ့တူတယ်၊ ထူတာမှ ဘာမှမစားရသေးဘဲ သောက်ရနဲ့ အစာငတ်တဲ့ မျောက်နဲ့တူနေတယ်၊ မှန်ယူ

ကြည့်ရန် ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံးက အမွေးအမှင်တွေကို ဝေ
သေ ချာချာ မြင်ရမှာပါ”

ဝိန်ဝိန်ပါးပါး လူကြီးသည် ဝန်းခနဲ ထလိုက်၏။ တူထန်
ဟိုတို့၏ စားပွဲကိုလှမ်းကြည့်ပြီး လှမ်းခေါက်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲကွ”

တူထန်ဟိုသည် ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထ၊ ရပ်လိုက်
သည်။

“ကျုပ် ဘယ်သူ့ကို ပြောပြော ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆို
သလဲ”

တူထန်ဟို၏ အေးစက်စက်အသံသည် မဏ္ဍပ်အားလုံး
ဆီသို့ ပျံ့နှံ့သွား၏။

သိုင်းသမားတိုင်း ကြားကြရသည်။

ယင်ယန်စွမ်းကြွယ် သိုင်းပညာရှင် နှစ်ဦးအား မောက်
မောက်မာမာ ပြောကြားခြင်းဖြင့် စိန်ခေါ်ဝံ့သူကား မည်
သူနည်း။

သိုင်းသမားအားလုံး မိုးတိုးမတ်တတ် ထ၊ ရပ်ကြည့်ကြ
လေသည်။

ယင်ယန်စွမ်းကြွယ်ခေါ် သိုင်းဖိုသိုင်းမ ပညာရှင်နှစ်ဦး
အည် သိုင်းလောက၌ ကေခင်းသူကယ် မကောင်းသူပယ်

ဆိုသည့် အထက်လမ်းဂိုဏ်းသား သူရဲကောင်း သိုင်းသမား
များ မဟုတ်ကြပေ။

သူတို့သည် တစ်ခနဲ ခေါ်သဖြစ်သည်နှင့် လူသတ်လိုသည့်
အောက်လမ်းသိုင်းသမား လူဆိုးလူညစ်များသာ ဖြစ်ကြပေ
သည်။

အထက်လမ်း ဂိုဏ်းသားကိုဖြစ်စေ၊ အောက်လမ်း ဂိုဏ်း
သားကိုဖြစ်စေ သူတို့ ထိမထင်ကြပေ။

သူတို့ နှစ်ဦးကိုလည်း အောက်လမ်းဂိုဏ်းသား အားလုံး
နီးပါးပင် လက်ရှောင်ကြသည်။

အထက်လမ်း ဂိုဏ်းသားများမူကား ဝေးဝေးက ကွင်း
ရှောင်ကြ၏။

ကြောက်ရွံ့၍တော့ မဟုတ်ပေ။

ခွေးရူးနှင့်ဖက်ကိုက်လျှင် ခွေးကောင်းပင် နှစ်နာမည်
မဟုတ်ပါလား။

တူထန်ဟိုကဲ့သို့သော မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်က သူတို့
ကဲ့သို့သော သိုင်းပညာရှင်နှစ်ဦးကို ပမာမခန့် ပြောလာ
ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူတို့၏ ခေါ်သအံ့ကြီး
ကဲ့သို့သောရတော့၏။

“မင်း ဘာကောင်လဲ၊ အတော်ကို သေချင်နေပြီနဲ့ တူတယ်”

တူထန်ဟိုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလျက်အလဲ ခတ်ဆိုက်၏။

ရှောင်လင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်မီးသည် မျက်လွှာ ချလျက် ထိုင်နေ၏။

ချင်းစိန် အဘိုးကြီးနှစ်ဦးသည်လည်း ရေနှေးကြမ်းအိုးကို ကသိုက်ရှုနေ၏။

တူထန်ဟိုတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို လုံးစ မကြားသယောင် လုံးဝ မမြင်သယောင် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

လွေမင်ယွမ်၏ဇနီး ပိန်းမချောကြီးသည်လည်း ယခုအဖြစ် အပျက်များကို မသိမြင်လေယောင် တန်ဆောင်နေ၏။ သူတို့ ကဲ့သို့ ကုန္ဒြေရရ မနေနိုင်သူမှာ လွေမင်ယွမ်သာဖြစ်၏။

သူသည် ပြူးတူးပျာတာဖြင့် ရုတ်တရက် ထရပ်သည်။

သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူ မျက်စောင်းထိုးခံလိုက်ရသောအခါ ကျာပတ်အပြင်ရသော ခွေးကဲ့သို့ ချက်ချင်းငြိမ်ကုပ်သွား တော့သည်။

တူထန်ဟိုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီးနောက် တဝင်ကျသွား၏။

မိမိနှင့် ဤလူသွမ်းနှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ကြလျှင် ဤ မဏ္ဍပ်အတွင်းရှိ သိုင်းပညာရှင်ကြီးများအားလုံး ကြွားနေ ကြတော့မည်ကို သူ ကောင်းစွာရိပ်မိပြီးလေပြီ။

ဓာတ်မုဆရာတော်၊ ဖန်မုဆရာတော်၊ ချင်းစိန်အဘိုးအို နှစ်ဦးနှင့် လွေမင်ယွမ်တို့ ဇနီးမောင်နှံတို့ ထိုက်မဲ့တွင် မစါ ဝင်လျှင် တူထန်ဟို သိုင်းဖို၊ သိုင်းမပညာရှင် နှစ်ဦးကို လုံးဝ မကြောက်ပေ။

သိုင်းဖိုသိုင်းမ ပညာရှင်နှစ်ဦးက မိမိအား နှစ်ယောက် တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်လာလျှင် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက် ဆိုသောလူငယ်နှစ်ဦးက မိမိဘက်မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ကြမည် တို့ သူ ဗေဒင်မပေးဘဲ သိပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းဖိုသိုင်းမ ပညာရှင်နှစ်ဦးအား ပမာ မခန့်ပင် စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ပဲ သေချင်နေသလား၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ သေချင်နေ သလားဆိုတာ တိုက်ပွဲကျမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ်၊ ပါးစပ်ကပြော နေလို့တော့ အလကားပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တူထန်ဟို၏စေတနာကို လေးစားသွား ဆဲသည်။

မိမိတို့သည် သိုင်းလောက၌မထင်ရှားသေးသည့်သာမည လူငယ်ကလေးများသာဖြစ်၏။

၇၆ ● ထက္ကသိုက် နေထင်းအောင်

သို့သော် တုထန်ဟိုသည် မိမိတို့ မတရားအစေခံကားခံရသည်ဟု ယူဆပြီး မိမိတို့ဘက်မှ ဝင်ရပ်သည်။ ကျန် သိုင်းသမားများနှင့် မျက်နှာအပျက်ခံသည်။

ထို့ကြောင့် ဤတိုက်ပွဲကို ကာယကံရှင် မိမိတို့ အနေဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေ၍ မဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ရုတ်တရက် ထရပ်ပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘိုးအို လာမည့်လမ်း၌ ဆီး၍ရပ်လိုက်၏။

ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘိုးအို၏ အမည်မှာ ယင်စိုယန်ကန်းဟု ခေါ်တွင်သည်။

ယန်ကန်းက ဝေါက်လိုက်၏။

“မင်းက ကြားထဲက အချောင်သေချင်လို့ ဝင်ရုပ်တာလား၊ ဘေးဖယ်စမ်း”

ဆန်ကွမ်းချီက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျုပ်က ကြားထဲက မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ညီကို စော်ကားလို့ ဒီအစ်ကိုကြီးက ကျုပ်တို့ဘက်က ဝင်ရပ်တာပါ။ သူကသာ ကြားလူပါဗျ၊ ဒါပေမယ့် သူက အမှန်တရားအတွက် ကြားထဲက ဝင်ရပ်တဲ့လူပါ”

“အောင်မာ...ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့၊ သေပေတော့”

ဆိုင်းထုံဦးလျှံ ဝေလွဆံ(၃) ● ၇၇

ယန်ကန်း၏ လက်ဝါးသည် ဝှီးခနဲ အော်မြည်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီအား လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချီက ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပေ။

ယန်ကန်း၏ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောကိုသာ ချဉ်းဖြင့် ဖျတ်ခနဲထိုး၍ တိုက်ခိုက်သည်။

“ဟယ်...”

“ဟာ...”

မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ ဟယ်ခနဲ ဟာခနဲ အသံများ ပြည့်လျှံသွားတော့သည်။

ယန်ကန်းသည် ဤ ခပ်ပျော့ပျော့ လူငယ် နှစ်ယောက်က သူ့အား ဤသို့တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မတွေးမိဘဲ ဤမျှပြင်းထန်သည့် သွေးကြောများနေတာကွ၊ ငါ

တို့ ကာယကလေး တတ်မြောက်ထလုံး ဆန်ထင်မှတ်ခဲ့ပါ။

ခကြောင်း ထုတ်ပြောခဲ့က... ည် အထိတ်တလန့် ဖရော့သွားသို့ပေ၏။

ယန်ကန်း၏ ခြိမ်းခြောက်မှုနှင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ နောက်ဆုတ်သွားရမှုတို့သည် အပြောနှင့်အလုပ် တခြားစီ ဖြစ်နေသဖြင့် သိုင်းသမားအချို့ ပြုံးမိသွားကြလေ၏။

အလားတူပင် တုထန်ဟိုလည်း အံ့ဩ ထိတ်လန့်သွား ထိုကဲ့သို့ပင်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့သည် သိုင်းပညာအရာ၌ အတိုက်ထက်မြက်မြက် ရှိကြလိမ့်မည်ဟူ၍ကား ရှေးမဆွကပင် ရှောင်၍ မှန်းဆပြီးဖြစ်သည်။

ခေသို့သော် ဤမျှ ထက်ထက်မြက်မြက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍မူ မှားဝ မတွေးမိခဲ့ပါချေ။

ဤ 'သွေးကြောဖြတ်' ပညာမှာ သာမန် သွေးကြောပိတ် ပညာများနှင့် လားလားမျှ မတူပါ။

ထိုးနှက်ချက်တစ်ခုမှ တခြားထိုးနှက်ချက် အမျိုးမျိုးသို့ ရောက်နိုင်သည့် ပညာရပ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က ကြင်ဆရာကား မည်သူပေနည်း။ နှိပ်စက် ညှိကို စော်ကားစွာဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုကို ဝေးပြေးကြ ရပ်တာပါ။ သူကသ...”

အမှန်တရားအတွက် ငြီး တုထန်ဟိုကဲ့သို့ အဆင့်မြင့် သိုင်း “အောင်မာ... ကြီးဖြူကွမ်းချို၏ ပညာအတိအကျ” ကို ခြင်လေသည်။

သူသည် မူလနေရာ၌ ရပ်ကာ ခက်သန်စွာ မေးလေ သည်။

“မင်း တယ်သူ့ တပည့်လဲ၊ ခြန်ခြန်ပြောစမ်း။”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခပ်အေးအေး ပြန်ပြော၏။

“ဘာကြောင့် ပြောရမှာလဲ”

“မိတ်ဆွေရင်းချာရဲ့ တပည့် ဖြစ်နေရင် မတိုက်ခိုက် မိအောင် မေးနေတာကွ”

စင်စစ် မိတ်ဆွေရင်းချာ၏ တပည့်ဖြစ်ပါက မတိုက်ခိုက် မိအောင် ရှောင်ထိမ်းလိမ့် မတုတ်ပါ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ တိုက်ကွက်တစ်ကွက်တည်း တွေ့ရုံဖြင့် သူ ကြောက်လန့်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယန်ကန်းက...

“ဟေ့ သူငယ်... ငါကစေစောနာနဲ့ မေးနေတာကွ၊ ငါ မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေစမ်းပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုအနေဖြင့် သူ့ဘဝ အကြောင်း ထုတ်ပြော နိုင်ကောင်း ထုတ်ပြောမည်။

သို့သော်...

၀၀ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

ပိုင်မာစန်း သစ်တောအတွင်းမှ ဘုရားကျောင်းပျက်သို့ ရောက်သည့် အချိန်ပိုင်းကိုတော့ ထည့်သွင်းပြောနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော်....

သူ့အကြောင်း၊ သူ့ဆရာအကြောင်း လုံးဝ ထုတ်မပြော ဆင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ဆရာ ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ၊ ကျုပ်ရဲ့ဂိုဏ်း ဘယ်ဂိုဏ်းဆိုတာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခွင့် မရှိပါဘူး၊ သည်း ခံပါခင်ဗျာ”

ယန်ကန်းသည် ဆန်ကွမ်းချိုကသာ ဆရာတစ်ဦးဦး၏ အမည်ကို၊ ဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းဂိုဏ်း၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြော ဆိုပါက သူ့အနေဖြင့် ထိုဆရာ၊ ထိုဂိုဏ်းနှင့် မည်သို့ပတ်သက် ခဲ့ဖူးကြောင်း လီဆယ်ပြောဆိုလျက် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် မတိုက် ခိုက်မိအောင် ရှောင်တိမ်းမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့၏။

သို့သော်....

ဆန်ကွမ်းချိုက မည်သည့်အချက်မျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မရှိသဖြင့် သူ့အကြံအစည် ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။

သူ သိက္ခာ မကျစေရန်အတွက် သူ့အတွင်းအားများကို အဆင်သင့်ထုတ်ကာ ဆက်လက်၍ ဟိန်းဟောက် မေးမြန်း ဖြန်သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က ဆန်ကွမ်းချို၊ သူ့နာမည်ကော ခင်ဗျား သိချင်သေးသလားနဲ့ ယွမ်းရှောက်တဲ့”

ယန်ကန်းက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သည်။

ဪ ... သိုင်းလောကထဲ ဝင်ရောက်လာခါဝ ဥမမည် ဘေမမြောက်ကလေးများအား ကြိုတင် သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ ဆွပ်တစ်ပြက် ချိတ်တရက် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုအဖို့ ဤတိုက်ကွက်မှာ မဆန်းပါ။

ဘေးသို့ တစ်လှမ်းမျှ တိမ်းပေးပြီး မိုးကြိုးမုန်တိုင်း တိုက် ကွက်ဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ရိုက်သည့်အင်အား ပြင်းထန်သဖြင့် ယန်ကန်းမှာ နောက် သို့ ခြေသုံးလှမ်း ဆုတ်ပေးရသည်။

သို့သော်....

ထို ခြေသုံးလှမ်းတည်းနှင့် ရပ်တန့်အောင် မလှုပ်နိုင် သဖြင့် နောက်ထပ် ခြေငါးလှမ်းမျှ ထပ်ဆုတ်ရသည်။

ထိုအခါကျမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချို ရိုက်ထုတ်သည့် မိုးကြိုးမုန်တိုင်း တိုက်ကွက် သည် လွန်စွာ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်မှုရှိသည်။

၁၂ နန္ဒလင်းအောင်

မဏ္ဍပ်ထဲမှ သိုင်း... အားလုံးပင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ကြ
ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်ရည်ကို လူတိုင်းထိခံလန့် ကြောက်ရွံ့
သွားကြသည်။

ရှောင်လင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးနှင့် ချင်းစိန်
အကိုးကြီး နှစ်ဦးသည် ထိုတိုက်ကွက်ကို ကြည့်လိုက်မိကြ
သည်။

စောစောကလို အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
မနေနိုင်ကြတော့ပေ။

ခန္ဓာကိုယ်များ မလှုပ်ရှားကြသော်လည်း စိတ်နှလုံး
လွန်စွာ လှုပ်ရှားနေကြလေပြီ။

ထိုနည်းတူ လေ့မင်ယွမ်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့ကလည်း မြင်
လေသည်။

ယခုအချိန်တွင် ယန်ချင် မတ်တတ်ရပ်လာလေပြီ။

ယန်ချင်ဆိုသူမှာ ယန်ကန်း၏နောင်တော် သိုင်းဖိုပညာ
ရှင် ဖြစ်၏။

ယန်ချင်ဝင်မတိုက်ပါ။ အေးစက်စက်ရယ်ပြီး အကြံပင်
ပေးလေ၏။

သိုင်းထွဋ်လျှံ ပထွေထွေ(၃) ● ၈၃

“ဒီနေရာမှာ မတိုက်ခိုက်သင့်ဘူး။ ဒီမဏ္ဍပ်က ဈာပန
ဏ္ဍောင့်၊ တိုက်ချင်ခိုက်ချင်ရင် တခြားဆိတ်ငြိမ်တဲ့ တစ်နေရာ
အကို သွားသင့်တယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အပြေမပေးတတ်သဖြင့် တုထန်ဟိုအား
လှမ်းကြည့်သည်။

တုထန်ဟိုက တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် တန်ပြင်နေစဉ်မှာပင်
ဈာပန ဧည့်ခံကြိုဆိုသူ ကျင်းခရောင်ဟိုသည် ယန်ကန်းနှင့်
ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ အသယ်သို့ စင်ရောက်လာ၏။

သူသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား လည်းကောင်း၊ ယင်ယန်စွမ်း
ကြွယ်ဟု နာမည်ကျော်လည့် သိုင်းဖိုသိုင်းမပညာရှင် နှစ်ဦး
တို့အား လည်းကောင်း အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီး
မေတ္တာရပ်ခံလေသည်။

“သည်းခံကြပါ၊ သည်းခံကြပါ၊ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ မျက်
နှာကို ထောက်ထားပြီး ခင်ဗျားတို့ ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ဒီတင်
ရပ်ဆိုင်းကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား အလိုက်သင့် လှမ်းပြော
လိုက်သည်။

“ညီသေး၊ ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ် ပြန်ဆိုင်လိုက်ပါကွယ်။
သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားရမယ်၊ ဟောဒီက”

တောင်းပန်နေတဲ့ နောင်ကြီး ကျင်းရွှေောင်ဟိုရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားရမယ်။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့၊ ညီလေး အနားယူပါ”

တပြုံးပြုံးနှင့် လှမ်းပြောနေသည့် တုထန်ဟို၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဆန်ကွမ်းချို ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ နည်းပါးသူဖြစ်သဖြင့် အခြေအနေကို မီးစဉ်ကြည့်က၊ တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ သူနှင့်အတူ တုထန်ဟိုရှိနေခြင်းက သူနှင့် ယွမ်းရွှေောင်တို့အတွက် လွန်စွာတန်ဖိုးရှိနေပေသည်။ တုထန်ဟိုသည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ ဖြစ်၏။

ဆန်ကွမ်းချို ထိုင်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင်တို့ မထိုင်ကြသေးပေ။

ကျင်းရွှေောင်ဟိုသည် ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင် တို့ အား အကြိမ်ကြိမ် ဂါရဝပြုပြီး မေတ္တာရပ်ခံ ပြန်လေ၏။

“မိတ်ဆွေတို့၊ ကျုပ်မျက်နှာကို ထောက်ကြပါဦးဗျာ သည်းခံကြပါ။ သည်းခံကြပါ”

ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင်တို့သည် ကျင်းရွှေောင်ဟို၏မျက်နှာကို ထောက်ထား၍သာ သည်းခံလိုက် ငြိမ်စေ၍ ပုံစံဖြင့် မထိုင်ချင်စိတ်ချင် ထိုင်လိုက် ကြသေးသည်။

ကျင်းရွှေောင်ဟိုသည် ရန်ပွဲကြီး ပြီးပြေအောင် တောင်းပန်ရာ၌ စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားသဖြင့် ဟင်းခဲနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ထို နောက် ဈာပနသို့ ကြွရောက်သွားသည့် ပရိသတ်များ အား ဦးညွတ်ပါရ ဝပြုပြီး...

“မိတ်ဆွေများခင်ဗျား၊ ဝေးလံတဲ့ အရပ်ကနေ တကတက ကြွရောက်လာကြတဲ့ ဟောဒီက မိတ်ဆွေများအား အတွက် အရက်နဲ့ဟင်းလျာများ ပြင်ဆင်နေပါပြီ။ ခဏကလေး သည်းခံစောင့်အော်မှုကြပါ”

ထိုအသံ ကြားရပြီးနောက် မဏ္ဍပ်အသီးသီးမှ လူများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကြသည်။

ကိုယ်နှင့်နီးစပ်ရာလူ အချင်းချင်းတော့ တီးတိုးခေါင်းချင်းရှိက်ကြသည်။

သို့သော်...ရွှေောင်လင်တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ဦး၊ ချင်းစိန် အဘိုးကြီးနှစ်ဦးနှင့် လွေမင်ယွမ်တို့ဇနီးမောင်နှံတို့သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား မသိမသာ အကဲခတ်နေကြလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကို သာမည သိုင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် သဘောမထားကြတော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက သူ့အား အကဲခတ်နေသည်ကို ကောင်းစွာ ရိပ်မိ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့အဘအရာကြီး၏စကားများကိုချက်ချင်းပင် ပြန်လည် ကြားယောင်မိလာသည်။

“လူကလေး...မင်းသာ ငါ့သိုင်းကွက်တွေကို အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ကြောင့်လှုပ်အလယ်မှာအသုံးခုခံရင်မင်းဟာ ရန်သူတွေကို ဖိတ်ခေါ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီလို့ မှတ်လိုက်ပေကွာ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘအရာကြီး၏ စကားကို ပြန်လည် သူ့တိရသွားပြီးနောက် စိတ်ဘဝင်မအေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်နှာ၌ ပေါ်ပေါက်နေသည့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကို အကဲခတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ဆရာသည် နှယ်နှယ်ရရ ဆရာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရိပ်မိသည်။

“ညီလေး...”

“ခင်ဗျာ အစ်ကိုကြီးတုထန်ဟို၊ ဘာအမိန့်ရှိချင်လို့လဲ”

“ညီလေး သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ သိုင်းလောကမှာ အတော်ကလေး နာမည်ကြီးနေတဲ့ သိုင်းဖို့ သိုင်းမပညာရှင်နှစ်ဦးကို ကြောက်ရွံ့တုန်အောင် လှုပ်နှိုးခဲ့ပြီဆိုတာကို”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းခါ၏။

“အစ်ကိုကြီး မှားနေပါပြီ။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်ကို ခုထိမကျေနပ်ကြသေးပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ဟန်တွေကို ကြည့်ပါဗျား၊ သူတို့ တိုက်ချင်ခိုက်ချင် ရှိနေကြပါသေးတယ်”

တုထန်ဟိုက ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လေ၏။

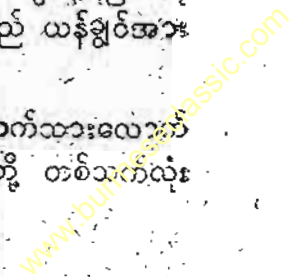
“ညီလေးက သိပ်ရိုးတောက်ပြီးသိုင်းဖို့ သိုင်းမ ပညာရှင်ဖြစ်သောက်ဟာ ညီလေးကို ဘယ်လိုမှ မပြိုင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိပြီးကြပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ ပရိသတ်ရှေ့မှာ သူတို့ရိုးပြီဆိုတာ ဘယ်လိုလှုပ်ဝန်ခံရမလဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ခိတ်နှံ့ဟန်နဲ့ လှုပ်နေကြတာပါ”

တုထန်ဟိုက ခပ်အုပ်အုပ် ခပ်တိုတို ရှင်းပြနေခြင်းသာ ဖြစ်သော်လည်း မဏ္ဍပ်အတွင်းရှိ သိုင်းသမားများမှာ ထိပ်ဆန်းသိုင်းသမားများချည်းသာဖြစ်၍ မည်မျှ ထိုးတိုးပြောသည်ဖြစ်စေ ကြားနေကြသည်သာ ဖြစ်၏။

ယန်ကန်းသည်လည်း ထိုစကားကို ကြား၏။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲနေသည်။ အရှက်ကွဲနေခြင်းကို ပြန်လည် အဖတ်ဆယ်နိုင်ရန်အတွက် သူသည် ယန်ချင်အား ခေါ်တိုးတိုင်ပင်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒီကောင်လေးကိုမှတ်လောက်သားလောက်အောင် မဆုံးမနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့ တစ်သက်လုံး ခေါင်းဖော်နိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး”

ယန်ချင်သည် ယန်ကန်းအကြောင်း ကောင်းစွာ သိထား၏။ ယန်ကန်းသည် ယခင်က ရှောင်လင် ကျောင်းတော်မှ တရုတ်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်သည်။

သူသည် ရှောင်လင်ဘုန်းကြီးများ မဖောက်ဖျက်မကျလွန်ရသော စည်းကမ်းချက်များကို ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်သဖြင့် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်မှ နှင်ထုတ်ခံရကာ လူဝတ်ကြောင်း လဲခဲ့ရသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ယန်ကန်းအဖို့မူ မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်အပျက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေဆဲ ရှိသေး၏။

ယခု မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ရောက်ရှိနေသော ရှောင်လင်တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးများဖြစ်သည့် တက်မုနှင့်ဖန်မုတို့ကို ကြောက်ရွံ့ဆဲ ရှိသေး၏။

သို့ငြားလည်း သူ့အစွမ်း မသေးဆိုသည့် အချက်ကို ရှောင်လင် ဆရာတော် နှစ်ပါးရှေ့၌ ထုတ်ပြချစ်သေးသည်။

ယန်ကန်းသည် ယန်ချင်အား တိုင်ပင်ပြီးသည်နှင့် ယန်ချင် ဘာမှမပြောရသေးမီ ခုန်ထလေ၏။

ယွမ်ရွှေောက်သည် ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင်တို့အား စိမ်းနပြေ အကဲခတ်နေသူဖြစ်ရာ ယန်ကန်း ခုန်ထခြင်းသည် ဆန်ကွမ်းချီအား ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆလိုက်မိလေသည်။

သူသည် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်လိုက်ရာ ယန်ကန်း၏ အရှေ့သို့ တွင်မြန်သော အရှိန်နှုန်းဖြင့် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ညီလေးယွမ်ရွှေောက်၊ မလုပ်နဲ့”

အရေးတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည့် ဆန်ကွမ်းချီ၏ အသံသည် ပတ်ဝန်းကျင် မဏ္ဍပ်အားလုံးကို လွှမ်းခြုံ မြည်ဟည်းသွားလေ၏။

ယန်ကန်း၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဆန်ကွမ်းချီ သို့မဟုတ် ယွမ်ရွှေောက်တို့သည် ဤမျှမြန်ဆန်သော အမြန်နှုန်းဖြင့် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်မတ်ခဲ့ချေ။

အထူးသဖြင့် သူ့ အာရုံစိုက်သူမှာ ဆန်ကွမ်းချီ ဖြစ်၏။ သို့သော်....

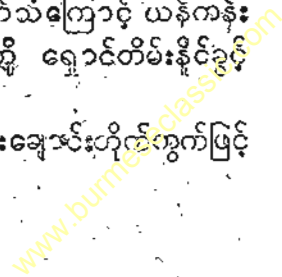
သူ့ရှေ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက်ရောက်လာသူမှာ ယွမ်ရွှေောက် ဖြစ်နေသည်။

သူ့အံ့အားသင့်နေခိုက်ဖြစ်၍ ယွမ်ရွှေောက်အနေဖြင့် စိတ်တိုင်းကျ တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

ယန်ကန်းအနေဖြင့် ယွမ်ရွှေောက် ပြုသမျှနုရုံသာရှိသည်။ သို့သော်....

ဆန်ကွမ်းချီ၏ အရေးတကြီး အော်သံကြောင့် ယန်ကန်းအနေဖြင့် ယွမ်ရွှေောက်၏ထိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခွင့် ရရှိသွားလေ၏။

ယွမ်ရွှေောက်သည် သံမဏိလက်ဝါးချောင်းတိုက်ကွက်ဖြင့် ယန်ကန်း၏ ရင်ဝသို့ ကုတ်ဆွဲသည်။

ယန်ကန်း ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ အော်ခံကြားလိုက်ရသဖြင့် ယွမ်ရှောက်ဆက်ခတ်တော့ဘဲ နောက်ကျွမ်းပစ်လိုက်ကာ သူ၏ မူလထိုင်ခုံ၌ အကျအန ဝင်ရောက်ဆိုင်လိုက်သည်။

သူ၏ ပေါ့ပါးလှသော ကိုယ်ဖော့ပညာကို မထူထပ်အသိးသီးရှိ သိုင်းသမားတိုင်း ဖါးစပ်အတောင်းသားဖြင့် ဝေးကြည့်ကြရလေ၏။

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုထက်ပင် အင်တူအကျွန်ုပ်းသူ ဖြစ်၏။

ဤသို့ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ၏ အဆင့်အတန်းမြင့် လှသော ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် သံမဏိလက်သည်းကုတ်ပညာကို လူပရိသတ်အရှု ဖွင့်ထုတ်ပြအမိပြီဖြစ်ကြောင်း မရိပ်မိရှာချေ။

ယန်ကန်းသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တိုက်ခိုက်သဖြင့် တွေ့ရှိလိုက်ရသော သွေးကြောဖြတ် ပညာနှင့် မိုးကြိုးမုန်တိုင်းတိုက်ကွက်ကိုကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်ခဲ့၏။

ယခု ယွမ်ရှောက်၏ သံမဏိ လက်သည်းကုတ် ပညာနှင့် ကိုယ်ဖော့ပညာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါတွင်မူ လုံးဝ မလှုပ်ဝံ့အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

သို့သော် သူတို့သည် သိုင်းလောက၌ ချိုးကပ်နေသူများ ဖြစ်၏။

လက်မလှုပ်ဝံ့သော်လည်း ဖါးစပ်ကိုမူ လှုပ်ဖြစ်အောင် လှုပ်ပေးသေးသည်။

ယန်ကန်းက ကျယ်လောင်စွာ ပြောသည်။

“အေး...ဒီကိစ္စဟာ ဒီမှာဘင် မပြတ်ဘူးကွ၊ အပြင်မှာ ထပ်ပြီး စာရင်းရှင်းကြသေးတာပေါ့”

သူခြိမ်းခြောက်နေစဉ်မှာပင် သခင်ကြီးဝမ်၏သား ဝမ်ကျင့်လန် ရောက်ရှိလာသည်။

* * *

“ဆရာကြီးယန်ကန်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဖခင်ရဲ့ ဈာပနကို တက်ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ဒီကိစ္စကို ပြေငြိမ်းလိုက်ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တိုမိတ်ဆွေတွေအနေနဲ့ ဆရာကြီးတွေရဲ့စွမ်းရည်ကို မသိလို့ ဒီလိုမှားယွင်းခံတာလို့ ထင်ပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်စား ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ယန်ကန်းတို့သည် သိုင်းလောက၌ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခဲ့သူများ ဖြစ်၏။

လူမိုက်ကံကောင်းများဖြစ်၍ သူတို့အား မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမမည့်သူများ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ချေ။

ထို့ ကြောင့် ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းနေသူများ ဖြစ်၏။

ဝမ်ကျင့်လန် လာရောက်တောင်းပန်သည့်အခါ သူတို့၏ အရွက်နှင့် သိက္ခာကို ကာကွယ်ရန်အတွက် နောက်ဆုံး ကျန်ဆော့ နည်းလမ်းကို သုံးလိုက်သည်။

၉၂ ● ဓမ္မသိုလ် နေထိုင်အောင်

“အင်ကိုကြီးယန်ချင်၊ ကျုပ်တို့ ဒီမဏ္ဍပ်ထဲ ထိုင်နေရင် အစောကားခံနေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေမှာပဲဗျာ၊ စော်ကား ပြီးတိုင်း ဟိုကလာတောင်းပန်လိုက်၊ ဒီကလာတောင်းပန် လိုက်နဲ့ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ ကျေအေးနေရတာပဲ၊ ဒီတော့ ဒီမဏ္ဍပ်က ထွက်ကြမယ်ဗျာ”

ဝမ်ကျင့်လန်မှာ ယန်ကန်း၏ စကားကို ကြားလိုက်ရ သောအခါ ကြက်သေသေသွားသည်။

သူလည်း မည်သို့ တောင်းပန်ရမည်မှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွား သည်။

ယန်ချင်သည် ထိုင်နေ၍ မဖြစ်တော့ပေ။

ယန်ကန်းထွက်လျှင် သူလည်း ထွက်ရပေမည်။

ယန်ကန်း ထသောအခါ သူလည်း လိုက်ထရသည်။

စင်စစ် ယန်ကန်းတို့ လစ်ပြေးကြရန် ကြံစည်ကြခြင်း ဖြစ် ပေသည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ခဏလောက်သည်ခံပြီး စောင့် ကြပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ညီရင်းအစ်ကိုတွေလို စကား နည်းနည်းလောက် ပြောချင်လို့ပါ”

ထိုစကားပြောလိုက်သူကား လွေမင်ယွမ်တည်း။

ထိုစကားသံကြောင့် ထိုင်ခုံများမှ ထွက်ခွာလှဆဲဆဲ ခြေ လှမ်း မြင်နေကြသည့် ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင်တို့၏ ခြေလှမ်း များ တို့ ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားကြသည်။

ဆိုင်းထုံခွဲကျဲ လေ့သံ(၃) ● ၉၃

အရာခပ်သိမ်း၌ မိမိလင်ယောကျ်ားအား မပါဝင် မပတ် သက်စေလိုသော လွေမင်ယွမ်၏ဇနီးသည် စကားကြောရှည် နေဆော လွေမင်ယွမ်အား မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်နေ သည်။

လွေမင်ယွမ်သည် သူ့ဇနီး၏အထာကို ညက်ညက်ကြေနေ သူဖြစ်၍ ဇနီးဖြစ်သူကို လုံးဝလှမ်းမကြည့်ချေ။

လှမ်းကြည့်သည်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ၏ မျက်စောင်းကို ပထမ ဆုံး လှမ်းတွေ့မည်ကို အိနေဆောကြောင့်တည်း။

“ညီလေး...နောင်ကြီး လွေမင်ယွမ် ပြောတာ စဉ်းစား စရာပဲ၊ ဈာပန အခမ်းအနားကြီးပြီးတော့မှပဲ ထွက်ခွာသွား ကြတာစေ့”

ယန်ကန်း မှတတ်နိုင်တော့ပေ။

ဝိုင်းဝန်းတားဆီးနေသည့် ကြားထဲမှ ဇွတ်ထွက်သွားလျှင် မိမိတို့အလွန် ဖြစ်ပေတော့မည်။

သူသည် လွေမင်ယွမ်ကို ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောင်ကြီး လွေမင်ယွမ်ရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ ဒီဈာပနအခမ်းအနား ပြီးစီး တဲ့အထိ နေပါမယ်ဗျာ”

ဝမ်ကျင့်လန်သည် လွေမင်ယွမ်နှင့် ယန်ကန်း၊ ယန်ချွင် တို့ကို အကြိမ်ကြိမ် ဂါရဝပြုလေ၏။

မိမိဖခင်၏ ဈာပနအခမ်းအနား၌ ပြဿနာများ အား ငြိမ်းကုန်သဖြင့် ကျေးဇူးတင်အညှိသဘောဖောက်သည်။

အုခန်း (၃၀)

ဝေဆုံးသုန်း ဝေဆုံးခြင်း

“ဒီလိုပါဗျာ...ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေမို့ ခုလို ပြောရတာပါ။ ကွယ်လွန်သူရဲ့ သားက လာရောက်တောင်းပန်နေတဲ့ ကြားထဲက ခင်ဗျားတို့ ထွက် ခွာသွားကြမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကသားတွေက ခင်ဗျား တို့ကို အင်မတန်ရိုင်းရိုင်းတဲ့ လူခန္ဓာလို့ မှတ်ထင် ယူဆသွား နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မထွက်ခွာခင် ခဏလောက် စဉ်း စားကြပါဦးလို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုပါဇာ”

လွေမင်ယွမ်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်မှာ အလွန်တျိုးကြောင်း မျှအပေသည်။ ယန်ချွင်က ယန်ကန်းအား ခွားချလေ၏။

ဝမ်ကျင့်လန်သည် ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီးများအနီး သို့ လျှောက်လာပြီး ရှိသေလေးစားစွာ မေးမြန်းလေ၏။

“ဆရာတော်ကြီးများဘုရား၊ ဖခင်ကြီးရဲ့ဈာပန အခမ်း အနားအတွက် အနောက်ဘက် အဆောင်မှာ ဆက်လက်

ဆောင်ရွက်ပါမယ်၊ ဒီက ဆရာကြီးများနဲ့တကွ ဆရာတော်များကို ပင့်ဖိတ်ပါတယ်”

ဆရာတော်နှစ်ပါးနှင့် ထိပ်သီးသိုင်းသမား အတော်များများ ထရပ်ကြမ်း၊

ဝမ်ကျင့်လန် ဦးဆောင် ထွက်သွားသည့်နောက်သို့ ပိုင်းလိုက်ကြ၏။

တုထန်ဟိုက... “ညီလေး... ငါ လိုက်ကြည့်ဦးမယ်၊ ညီလေးတို့ကော လိုက်ဦးမလား။”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ဦးနှောက်ထဲမှ သေချာစွာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားခြင်းမပြုရသေးမီမှာပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ထရပ်ပြီး ဖြစ်နေလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး လိုက်ကြည့်မှတော့... ကျွန်တော်တို့ချည်း ကျန်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ လိုက်ကြည့်မယ်”

တုထန်ဟိုက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လေ၏။ တုထန်ဟို ထွက်ခွာ သွားသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့လည်း နောက်ပါးမှ ကပ်၍လိုက်၏။

အနောက်ဘက်အဆောင်သို့ ဝင်လုဆဲဆဲတွင် သခင်ကြီး ဝမ်၏ သားဖြစ်သူ ဝမ်ကျင့်လန်သည် ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်မိ၏။

များပြားလှသော သိုင်းသမားများကို တွေ့လိုက်ရသော အခါ သူ ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားသည်။

ဤမျှ များပြားသော သိုင်းသမားများ လိုက်ပါလာလိမ့် နေဟု သူ့လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။

သို့သော်... သူ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၍ သူ့စကားကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

တုထန်ဟိုသည် ဝမ်ကျင့်လန်၏ အခက်အခဲကို မြင်ရုံမျှနှင့် ထဘောပေါက်သည်။

သို့သော်... မမြင်ဟန်ဆောင်လျက် အခြား သိုင်းသမားကြီးများ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ကပ်၍သာ လိုက်ပါနေတော့လေသည်။

“ဒီကမိတ်ဆွေက သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ရုပ် က လာပဲ ကို
ကြည့်ဦးမလို့လားဗျာ”

ယွမ်ရှောက်က ခပ်အေးအေးပင် အဖြေပေးသည်။

“ကျုပ်က ကျုပ်အစ်ကိုကြီးနောက်က အမြဲတမ်းလိုက်
နေကျမို့ တစ်ယောက်တည်းချန်ပြီး မနေနိုင်ဘူးဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ကမန်းကတန်း လှည့်ပြော၏။

“မိတ်ဆွေ...ကျုပ်တို့ညီနောင်နှစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း
ခခဲ့ဘဲ သွားခဲ့ကြပါလား။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဝင်
ကြည့်ပြီး ကျုပ်ညီကျန်ရပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဝင်ကြည့်
တာဟာ အလကား ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားလက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုက
အကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်မိပါလိမ့်မယ်”

အခန်း (၃၉)

ထိမ်လည်သော ဈာန်

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုနောက်မှ လိုက်ပါလာလေ
သည်။

လူသည် သိုင်းသမားများ၏ နောက်ဆုံးမှ လိုက်စီလာသူ
ဖြစ်နေ၏။

အနောက်ဘက်ဆောင် မဝင်မီ အဝင်ဝဉ် အစောင့်များ
ချထားရာ အစောင့်တစ်ယောက် ယွမ်ရှောက်ရှေ့၌ လက်
ကာပြီး....

ထိုစဉ် သခင်ကြီးဝမ်း၏သား ဝမ်ကျင့်လန်သည် သူတို့
အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက အစောင့်လူငယ် ရှင်းမပြမီ ဝင်၍ရှင်းပြ
လိုက်သည်။

ဝမ်ကျင့်လန်သည် မထူးတော့ပြီဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်းချိုတို့အား
ကဲရဲဝံ့ကာ အစောင့်လူငယ်၏ ရိုင်းယုသော အပြုအမူ
အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဟု တောင်းပန်စကား ဆို၏။

၁၀၀ ● ထက္ကသိုဏ် ခနုထင်္ဂးအောင်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခုလို ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

“ကဲ...ကဲ...နောင်ကြီးတို့လဲ ဝင်ကြပါ”

ဝမ်းကျင်လန်သည် အစောင့်လူငယ်အား ဝေါက်ဝမ်း လွတ်လိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ စောင့်ကြည့်နေသည့် တုထန်ဟိုအနီးသို့ လျင်မြန်စွာလျှောက် သွားကြသည်။

သူတို့သည် ပန်းမျိုးစုံ စိုက်ထားဆည့် ဝန်းခြံကြီးကို ဖြတ် ကျော်လာကြသည်။

မကြာမီ အနောက်ဘက်ဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေ သည်။

* * *

အနောက်ဘက်ဆောင်၏ တံခါးမကြီးမှာ အလွန်တရာ ကြီးမားသည်။

ကြေးလက် ကိုင်ကွင်းကြီးများပင် လူဦးခေါင်းတမျှ ကြီး မားလှသည်။

တံခါး၏ တစ်ဖက်ဘက်ချက်ကွပ် ထောင်ထောင်မောင်း မောင်း လူကြီးသေးသောက် စီရပ်၍ စောင့်ခနကြ၏။

“သူတို့၏ ဦးခေါင်းများတွင် ပိတ်စွဲများ ရစ်ဖတ်ထား ကြသည်။

အဆောင်ထဲ၌ အလွန်တရာ အေးချမ်းလှ၏။

ရှောင်လှင် တချက်ကုန်းခက်ကြီးနှစ်ပါးသည် ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြလေပြီ။

သူ့နောက်မှ သိုင်းသမားများလည်း ဝင်ရောက်သွားခဲ့ ကြလေပြီ။

အပေါက်ဝ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သူများမှာ တုထန်ဟို၊ ဆန်ကွမ်း ချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့သာ ဖြစ်သည်။

တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ဝင်ပြီးသည့်နှင့် အစောင့် များက တံခါးမကြီးကို ဆွဲမိတ်လိုက်သည်။

ယွမ်ရွှောက်ကို အတားအဆီး ပြုကြပြန်လေပြီ။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဆန်ကွမ်းချို ဘားမြစ်ရပြန်တော့ သည်။

တုထန်ဟိုက သူ့အားကမန်းကတန်း ဆွဲခေါ်သော်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှောက်ကိုသာ အမိအရ ခေါ်ယူခဲ့ သည်။

ဒုတိယ တံခါးတစ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဝမ်ကျင့်လန်က ဦးညွှတ်၍ ပြောကြားလေ၏။

“အားလုံး အထဲကို ကြွရောက်ကြပါ ခင်ဗျာ”

တံခါးကြီး ပွင့်သွားသည်။ ရှေ့ခင်လင်ဘုန်းတော်ကြီး တက်မှန်နှင့်ဖန်မ၊ ချင်းစိန်အတိုးအိုင်ဦး၊ သိုင်းဖိုသိုင်းမ ပညာရှင် ယန်ချွင်နှင့် ယန်ကန်း၊ လွေငင်ယွမ်နှင့် သူ့ဖနီး၊ တုဏန်ဟို၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်ယွမ်ရှောက် တို့သည် တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် တန်းစီ၍ ဝင်သွားကြလေ၏။

အခန်းကြီးကား ကျယ်ဝန်းလှသည်။ သို့သော် ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးထဲ၌ ဆခင်ကြီးဝမ်းရုပ်ကလောင် ရှိမနေချေ။

တက်မှန်ဆရာတော်သည် မျက်လွှာလှန်ကြည့်ပြီး ဝမ်ကျင့်လန်အား မေးမြန်းလိုက်၏။

“ဒကာလေး၊ ဘယ်မှာလဲ ဒကာကြီးဝမ်ရဲ့ရုပ်ကလောင် ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုကန့်စားတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

ဝမ်ကျင့်လန်က လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထား၏။

“ဆရာတော်ဘုရား၊ အခန်းကြီးရဲ့ နံရံမှာ အပေါက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ တပည့်တော် ဖခင်ကြီး ရုပ်ကလောင်ရှိနေပါတယ်”

တက်မှန်ဆရာတော်သည် တစ်ပါးတည်း ရှေ့သို့တိုးထွက်သွား၏။

အခန်းကျယ်ကို လွန်မြောက်အောင် လျှောက်သွားပြီး နံရံထဲမှ အပေါက်ထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

* * *

ဝမ်ကျင့်လန်သည် အပေါက်ဝ၌ရပ်စောင့်နေ၏။ အတန်ကြာသည်အထိ တက်မှန်ဆရာတော် ပြန်မထွက်လာချေး ဖန်မဆရာတော်က...

“ဟေ့ ဒကာလေး၊ ကျုပ်ရဲ့ဆရာတော် သိပ်ကြာနေပြီ ဒီအတိုင်း စောင့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျုပ်ဝင်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

မှန်သည်။ ရုပ်ကလောင်ကိုကြည့်ရုံဆိုပါက ဤမျှ မကြာဘင့်ပေ။ ယခု ကြာသင့်သည်ထက် အချိန်ပိုကြာနေလေပြီ။

ဝမ်ကျင့်လန်က လက်အုပ်ချီ၍ တားဆီးလေ၏။

“သည်းခံတော်မူပါ ဆရာတော်၊ တစ်ယောက်ပြီးမှ တစ်ယောက် ဝင်ကြည့်ကြစို့၊ မကြာခင် အထဲကဆရာတော် ပြန်ထွက်လာမှာပါ”

ဖန်မုဆရာတော်က ဝမ်ကျင့်လန်၏စကားကို လက်မခံဝေ။

“ဒကာကြီးဝမ်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ကြည့်ရုံကလေးကိုတောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခည်းကမ်းချက်တွေ ကြီးနေရတာလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာတော်အတွက်လဲ ကျုပ် စိတ်ပူတယ်”

ဝမ်ကျင့်လန် မတားမြစ်နိုင်တော့စေ။

ဖန်မုဆရာတော်သည် ဝမ်ကျင့်လန်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စိုက်စိုက် မတ်မတ် တိုးဝင်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ လွေမင်ယွမ်သည်း တစ်စခန်းထဲ လာလေ၏။

“ဟေ့...ငါတို့လဲ ဝင်မစော့”

“ဘာကြီးတို့ခင်ဗျား၊ ခေတ္တသည်းခံ စောင့်ကြပါ၊ မကြာခင် ဆရာတော်နှစ်ပါး ထွက်လာကြမှာပါ”

“ဟေ့...မင်းပြောတဲ့အတိုင်း စောင့်ရင် ဒီမှာ ငါတို့ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ထိုင်စောင့်ရမယ့်ကိန်း ဆိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဆရာတော်တွေတောင် ဝင်ပြီးမှ ငါတို့က ဘာဖြစ်လို့ မဝင်ရမှာလဲ”

“သည်းခံပါ ဘာကြီးခင်ဗျား၊ ဆရာတော် နှစ်ပါးမို့ တားမြစ်ဖို့ ခက်ဘာနဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ရတာပါ”

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ ငါကကော နှယ်နှယ်ရရလူလား၊ မင်းအဖေ သခင်ကြီးဝမ်နဲ့ငါက နှစ်ငါးဆယ်လောက် ရင်းရင်း နှီးနှီး နေခဲ့ကြတာကွ၊ ငါ့လိုလူမျိုးကို ဝင်ခွင့်မပေးရင် ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့ကွ”

ဝမ်ကျင့်လန်မှာ လွေခင်ယွမ်နှင့် သူ့ဇနီးကိုသည်း တားမြစ်ခြင်း မပြုနိုင်ပြန်ချေ။

မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ဝမ်ကျင့်လန်ကို ဖြတ်ကျော် ဝင်ရောက်သွား၏။

ခန်းမကြီးထဲ၌ ယောင်ချာချာ ကျန်ခဲ့သူများမှာ ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင်၊ တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့က ဖြစ်တော့သည်။

တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချိုအား ခပ်တိုးတိုး လှည့်ပြောသည်။

“ညီလေး...ငါတို့လဲ စောင့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လိုက်ဝင်မှပဲ”

“အစ်ကိုကြီး သဘောပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အတွေ့အကြုံမရှိလို့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိဘူး”

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်ယွမ်ခရောက်တို့၏ သက်ကို ဆွဲကာ ဝမ်ကျင့်လန်ကို ဖြတ်ကျော်စေ၏။

“မိတ်ဆွေတို့ ခေတ္တခဏလောက် သည်းခံကြပါ။ အဆဲက ညှဉ်သည်တွေ ထွက်လာမှ ဝင်ကြပါ။”

တုထန်ဟိုက ချောင်စွာ ပြောသည်။

“ညီလေး... ကျုပ်တို့မှာ ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ ဒီမှာ သက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေရတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့မှာ အများကြီးအကျိုးမဲ့ ဖြစ်ရပါတယ်။ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ဈာပနလာသူ အဆင်းချင်းပဲ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဦးထက် တစ်ဦးကပိုပြီး အခွင့်အရေး ရရမှာလဲ”

ဝမ်းကျင့်လန်၏ မျက်နှာ၌ ဒေါသ အရိပ်အယောင်များ သန်းသွားသည်။

သို့သော်....

သူသည် သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။

ယခုတော့မှ မထူးတော့ပြီဟူသည့် သဘောနှင့် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။

တုထန်ဟို၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်ယွမ်ရွှေကပ်တို့ ခင်သုတ်သုတ် ဝင်သွားကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်နောက်မှ ယန်ကန်းနှင့်ယန်ချင်တို့လည်း ခင်သုတ်သုတ် ဝင်လိုက်ကြသည်။

နံရံတွင် ထွင်းဖောက်ထားသည့် အပေါက်ကား လူနှစ်ယောက် ပန်းချင်းယဉ်၍ ဝင်နိုင်ရုံမျှသာ ကျယ်ဝန်းပေသည်။

ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် လျှောက်ဝင်လာသော်လည်း ထိုလူကျဉ်းကလေးသည် မဆိုးသေးချေ။ ထို့နောက် လူနှစ်ယောက်သို့ တစ်ဆစ်ချိုးသွား၏။

တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချိုအား ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ညီလေး... မင်း သတိထားမိရဲ့လား၊ ဒါ ဥမင်လမ်းသဘောပဲ။ မြေအောက်ကို တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက သူ့ သတိထားမိကြောင်း ခေါင်းညိတ် ပြုလေ၏။

“ဟုတ်စာယ် အစ်ကိုကြီး-တုထန်ဟို၊ ဒီဥမင်လမ်းကို ရှေ့ဘက် နောက်ဘက်ပိတ်ပြီး မီးရှို့ရင် ကျွန်တော်တို့ မြေကြွက်တွေထက် အဖြစ်ဆိုးသွားနိုင်တယ်”

တုထန်ဟိုက ရယ်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ သိုင်းပညာ ဆယ်လောက် စွမ်းစွမ်း ထွင်းထဲပိတ်ပြီး မီးလောင်တိုက်သွင်းရင် သေတာပဲ။ ရေတွေ အပြည့်ပြည့်ပြီး သုတ်ရင်လဲ သေတာပဲကွ”

တုထန်ဟိုသည် အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းများအတွက် စိတ်ပူပန်ဟန် မရှိကြောင်း သူ့အမူအရာများက ပြောပြနေပေသည်။

သူက ဆက်ပြော၏။

“ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေတာလေး တစ်ခု နှုတ်တယ်”

“တာများလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ခန်းမကြီးရဲ့ နံရံကို ဥမင်သဘောမျိုး ဖောက်ထားတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဒါဟာ သခင်ကြီးဝမ် မကွယ်လွန်မီကတည်းက ဖောက်ထားတဲ့ ဥမင်ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“အများကြီး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုများ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေလို့လဲ”

တုထန်ဟိုသည် စကားဆက်ပြောမည် လုပ်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တုထန်ဟို ဆက်ပြောမည့် စကားကို ငိုလင့်နေခဲ့၏။

စကားသံ ဆက်၍ မထွက်လာသောအခါတွင်မူ တုထန်ဟို မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသည်ဟု သူ့ထင်သော အချက်ကို စိတ်မှန်းနှင့် တွေးကြည့်မိလေ၏။

“အစ်ကိုကြီးတုထန်ဟိုစိတ်ထဲမှာ သခင်ကြီးဝမ်ရဲ့ ရုပ်ကဏ္ဍာပ်ကို လာမခိုးအောင် ဒီလို သိမ်းဆည်းထားတယ်လို့ များ ထင်နေသလားမသိဘူး”

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြတော့ဘဲ ဥမင်လမ်းအတွင်း သတိထား၍ လျှောက်လာကြသည်။

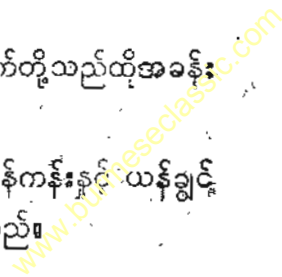
စကားပြောသံသံ သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပို၍အားတက်သွားကြ၏။

မကြာမီ ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို လွန်မြောက်သွား၏။

အသင့်အတင့် ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခုကို သွားခနဲ တွေ့မြင်ပြီးနောက် ရှောင်လင်တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး တက်မှနှင့် ဖန်မု၊ လွေမင်ယွမ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့ကို တစုတဝေးတည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

တုထန်ဟို၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့သည် ထိုအခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လိုက်ကြ၏။

သူတို့နောက်မှလိုက်လာကြသည့် ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချွင့်တို့လည်း ချက်ချင်းလိုလို ရောက်ရှိလာသည်။

ထူးဆန်းသည့်အချက်ကား အခန်းအလယ်ရှိ ထိုင်ခုံကြီး တစ်လုံးတွင် မုတ်ဆိတ်မွေးများ ရင်ဘတ်အထိ တွဲစောင်း ကျနေသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦး ထိုင်နေခြင်းတည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုအဘိုးအိုနှင့်မိန်းမပျိုကလေးကို ဂရုစိုက်၍ အကဲခတ်သည်။

ထို အဘိုးအိုသည် တုထန်ဟိုတို့အား ခေါင်းဆက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

တုထန်ဟိုကလည်း ဦးညွတ်၍ ဂါရဝပြု၏။

“သူရဲကောင်း သခင်ကြီးဝမ်းမဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ”

အဘိုးအို ခေါင်းစာဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း...

“ဟုတ်ပါ ကျုပ် ‘ဝမ်းကျုံးထန်’ပါ။ သူရဲကောင်းကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ ညီတော်ကတော့ တယ်သူများပါလိမ့်၊ ဒီလိုမေးလို့ စိတ်မရွံနဲ့နော်”

တုထန်ဟိုက ဦးညွတ်၍ပြော၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နာမည်က တုထန်ဟိုပါ”

“...တုထန်ဟိုတို့”

အဘိုးကြီး ဝမ်းကျုံးထန်သည် တုထန်ဟိုအား စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်၏။

ပြီးမှ ခပ်ဘိုးတိုးပြောသည်။

“တုထန်ဟိုရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာနေပါပြီ၊ တိဗက်က နဂါးပျံကျာပွတ်ဆိုရင် တရုတ်မြေပြန့်သိုင်းလောကမှာ မသိသူ ရှိမှမရှိဘဲ၊ အခု မြေပြန့်ကိုတောင် တကူးတက ဆင်းလာသလား ညီတော်”

အဘိုးအိုသည် မေးခွန်းနှင့်စစ်ဆက်တည်း ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွောက်တို့ကို ကြည့်၏။

“ဟောဒီက ညီငယ်ကလေးများကကော တယ်သူတွေများလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီး...

“ကျွန်တော် နာမည်က ဆန်ကွမ်းချို၊ လူကတော့ ယွမ်ရွောက်ပါ”

ယွမ်ရွောက်သည် ထိုအ သူမဟုတ်ပေ။ ဆန်ကွမ်းချို ဂါရဝပြုသည့်အတိုင်း လိုက်၍ ဂါရဝပြုသည်။

ဝမ်းကျုံးထန်က အားနာစကားဆို၏။

“အင်း... တိဗက်ကတောင်လာရတယ်ဆိုတော့ တကယ်... ”

“... ဆိုတော့ ဝါသနာကို ဝေးလံတဲ့ခရီးပါပဲ၊ ကျုပ်အပေါ် ဒီလောက်တောင် လေးစားဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ကပျာကယာ ပြောရင်း၏။

“ကျွန်တော်တို့က တိပက်က မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ မြေပြန့် သိုင်းလောက ကပါ။ သိုင်းလောကထဲကို ဝင်တာလဲ မကြာသေးပါဘူး၊ ဒီကအစ်ကိုကြီးတုထန်ဟိုသာ တိပက်က ဆင်းလာတာပါ”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ကျုပ်က တိပက်က ဆင်းလာသူတွေပဲ ထင်မှတ်နေခဲ့တာပါ”

ထိုစဉ် တုထန်ဟိုက သူ့စိတ်ထဲ၌ မရှင်းလင်းသည့်အချက်ကို ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ဝင်မေးသည်။

“သခင်ကြီးဝမ် ကွယ်လွန်သွားပြီလို့ သတင်းကြားခဲ့ပါတယ်၊ တကယ်တော့ သခင်ကြီးဝမ် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ခုမှ သိရပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာသဘောများပါလဲ ခင်ဗျာ၊ သိခွင့်ရှိရင်တော့ သိချင်ပါတယ်”

သခင်ကြီးဝမ်ကလည်း အားနာသောလေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“အင်းဗျာ...ညီတော်နဲ့ ဟောဒီကမိတ်ဆွေတွေကို အရူးလုပ်သလိုဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါလို့ ပထမဦးဆုံး တောင်းပန်လိုပါတယ်”

တက်မဲ့ဆရာတော်နှင့် ဖန်မဲ့ဆရာတော်တို့က သူတို့၏ လက်များကို ခါယမ်းပြ၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး ဒကာကြီးဝမ်၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့အတွက် ဒကာကြီးဝမ်မှာ လုံလောက်တဲ့ အကြော်မီးပြချက် ရှိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဝမ်ကျုံးထန်က ခေါင်းညှိတ်၏။

“ဆရာတော်တို့ရဲ့ အသိဉာဏ်ပညာက ကြီးမားလှပါပေမယ်၊ ကျုပ်မှာက လူတွေ သိမထားတဲ့ အတွင်းဒဏ်ရာတွေ အများကြီးရရှိထားပါတယ်၊ မရဘဲလဲ သိသိရှိရှိမှာလဲ ဗျာ၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ကိုင်ထားတယ်ဆိုတာ သိုင်းလောက ခြိမ်းခြောက်ဆွဲအားလုံး သိထားတာပဲဥစ္စာ”

ဝမ်ကျုံးထန်ပြောသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို မြေအောက်မှ နှိုးထဲရောက်ရှိနေကြသော ဆန်ကွမ်းချိန်နှင့် ယုန်ရွှောက်တို့မှ အဝ လူတိုင်း နားလည်ကြသည်။

ဝမ်ကျုံးထန်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကုန်သွယ် ဆက်သွယ်ပိုင်း အချိန်ကာလအထိ အာမခံပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းများကို ဖိဖိစီးစီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။

“ကျုပ်ဟာစားဖျားလုံဖျားမှာကစားပြီး ထမင်းစားရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ကျုပ်တို့ အဖို့မှာ ရန်ကြီးရန်စဆိုတာ မရှားဘူးပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီရန်ကြီးရန်စတွေ

အနီးထရားတွေကို ဖျက်သုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားစေချင်တဲ့
အန္တတာ သက်ကြီးရွယ်အိုဖြစ်လာတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ
တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဗျာ”

တုထန်ဟိုက ဝင်ထောက်ပေးလေ၏။

“ဒါကြောင့်မို့ သခင်ကြီးဝမ်း သေဆုံးပြီလို့ သတင်းလွှာ
ရော ဆိုပါတော့ဗျာ”

ဝမ်းကျုံးထန်ခေါ် သခင်ကြီးဝမ်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“မှန်ပါတယ် ညီဘော်၊ ကျုပ်ကို သိုင်းလောကသားတွေ
မေ့ပျောက်သွားစေချင်တယ်၊ ကျုပ်ဟာသေချင်ဟန်ဆော့
မယ်၊ တောထဲစောင်ထဲမှာရိပ်ကြီးခိုမယ်၊ အရိုးမြေကုတ်
အထိ တောထဲတောင်ထဲနေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျုပ်
သေသတင်းကို သိုင်းလောကထဲ လွှင့်ထုတ်လိုက်ပါတယ်
ဗျာ”

တုထန်ဟိုက အံ့ဩစွာပြော၏။

“ဒေါ်နဲ့များ ဟာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခုလိုတွေဆုံး
တာလဲ ခင်ဗျာ၊ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ကြိုးပမ်းချက်တွေ အချဉ်
နီး အလဟဿ ဖြစ်မကုန်ပေဘူးလား”

“သခင်ကြီးဝမ်းက တုထန်ဟိုအား ရီဝေစွာကြည့်၍ အ
ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဗျာ၊ ကျုပ်ဝမ်းလဲသာဝမ်းလဲနည်းခဲ့တယ်၊ ဘယ်
အထိထင်မှတ်မထားတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေဟာ ဝေးလံသီ
ခေါင်တဲ့ အရပ်ဒေသကနေ တဖွဲဖွဲစာသဲသဲမစဲဘဲ ရောက်
လာခဲ့ကြသတဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ သားနဲ့ သမီးက အကြိမ်ကြိမ်သတင်း
လာကြတယ်ဗျာ၊ အင်မာန်ဝေးတဲ့အရပ်က ရောက်လာ
တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေမို့ ရင်ထဲမှာ ကျုပ်အတွက်ပူဆွေး
သောကဖြစ်မသွားစေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ တစ်ဦးချင်း
မိတ်ခေါ်ပြီး တွေ့ဆုံဖို့ စီစဉ်ရတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား
က ကျုပ်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို သဘောမကျဘဲ စုပြုဝင်လာကြ
တာ ချမြင်ရတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ”

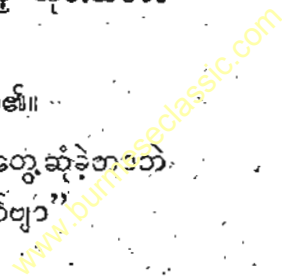
တက်မှနှင့် ဖန်မုဆရာတော်မှအစ ဆန်ကွမ်းချိုအဆုံး
မိကျုံးထန်၏ လိမ်လည်မှုကိုနားလည်သဘောပေါက်သွား
ပြလေ၏။

“ဪ... မိတ်ဆွေတွေအပေါ်မှာ တကယ်ကို ခင်မင်စိတ်
ထားရုံတဲ့ သိုင်းသမားကြီးပါလား”

မြေအောက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည့် သိုင်းသမား
ကြီး၏ ရင်ထဲ၌ ထိုသို့ရေရွတ်မိကြသည်။

တွေမင်ယွမ်က အပြစ်တင်သံဖြင့် ပြောလေ၏။

“နောင်ကြီးဝမ်း၊ နောင်ကြီးနဲ့ ကျုပ် မတွေ့ဆုံခဲ့ဘဲဘဲ
သားငါးခြောက်နှစ် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီလို့ ထင်တယ်ဗျာ”

ဝမ်ကျုံးထန်က သက်ပြင်းချရင်း ပြောလေ၏။

“ဘယ်ကတော့မလဲ လေ့မင်ယွမ်၊ ကျုပ်တို့ မတွေ့ဆုံတာ ကိုးနှစ်လောက် ရှိနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့အိုမင်းမစွမ်းရှိလာတော့ ကျုပ်ရဲ့ငယ်စဉ်ဘဝအတိတ်က ချပ်တွေအတွက် ဘာမှ ဂုဏ်ယူချင်စိတ်မရှိတော့ပါဘူး။”

လေ့မင်ယွမ်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့် လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

အချိန်ကာလတွေ ကြာညောင်းလာတာနဲ့အမျှ ကျုပ်တို့ညီနောင်လဲ ကင်းကွာသထက် ကင်းကွာလာတာပဲပေါ့ဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နောင်ကြီးမသေသေးဘူးဆိုတာ သိလို့ရတဲ့အတွက်တော့ အတော်ကလေး စိတ်သက်သာရာ ပါတယ်”

လေ့မင်ယွမ်သည် သူ့မိဘဆွေများကို လက်ဖြင့် ပွတ်သရင်း နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

ရှောင်လင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး တက်မုက လက်အချီရင်း ရှင်းပြသည်။

“အင်း...ကျုပ်တို့ကလဲ ဒကာကြီးဝမ် တကယ်ပဲသေပြီလို့ ထင်မှတ်ခဲ့မိတာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်တုန်းတော်ကြီးက ကျုပ်

နဲ့ခိုကိုယ်တော်ကို ဒကာကြီးဝမ်ရဲ့ ဈာပနအခမ်းအနား က်ရောက်ဖို့ မိန့်ကြားလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့ ချက်လာတာပဲ”

ဝမ်ကျုံးထန်က လက်အုပ်ချီရင်း...

“ဆရာတော်တို့ကို လိမ်လည်သလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် နိဗ္ဗတ်တော်မူပါဘုရား”

တက်မုဆရာတော်က လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာ ခပ်နေတာက နောက်ပိုင်း ဖြစ်လာမယ် ကိစ္စပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးက ကျုပ်တို့ကို အကြံအနေနဲ့ စေလွှတ်လိုက်တာပါ၊ နောက်ဆုံးရက်အတွင်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော် နဲ့ ကိုယ်တိုင်ကြွနုရက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒကာ ကြီးက ဘာဟန်ဆောင်နေတော့ ဟင်း...ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုရှင်းပြ နှိုးတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ဝမ်ကျုံးထန်က...

“ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး ကြွရောက်လာခဲ့ရင် အဖြစ်တွေ ရှင်းပြဖို့ တပည့်တော်ပဲ တာဝန်ယူပါတယ်ဘုရား၊ တွက်တော့ ဘာမှစိတ်မပူကြပါနဲ့၊ ဆရာတော်တို့ သွား ခဲ့ရင် စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့ ပြန်ကြွသွားနိုင်ပါယ်”

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး တက်မုန့်နှင့်ဖန်မုတို့က ပြန်ပြောရဟန်ပြင်နေစဉ် အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေး ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

“အခုလိုစွဲတွေက ရှင်းနေတာပဲ၊ ဆရာတော်တို့အဖော်တာမှပူစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ဆရာတော်တို့ သွားစရာကိစ္စရှိရင် သွားနိုင်ပြီလို့ တပည့်တော်ကတော့ ထင်ပါတယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့် မိန်းကလေးသည် ဝမ်းကျုံးထန်သမီးဖြစ်လေ၏။ သားဖြစ်သူ ဝမ်းကျင့်လန်လည်း မြေအောက်ခန်း၌ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ ရှောင်လင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးများအား ပြန်လည် နှင်ထုတ်နေသလို ဖြစ်နေသည့် အတွက် လွန်စွာအံ့ဩနေ၏။ ဤစကားမျိုး မပြောသင့်ဟု သူထင်သည်။

ဆန်ကွမ်းချို တွေးတောနေခိုက်မှာပင် ခြေသံများ ကြားလာရသည်။ ဈာပန၌ကြိုဆိုသူ ကျင်းရွှေငှက်ဟို ရောက်ရှိလာခြင်းပေတည်း။

* * *

ကျင်းရွှေငှက်ဟိုသည် သိုင်းသမားကြီးများကို တစ်အုပ်တစ်မကြီးတွေ့လိုက်သဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩသွား၏။ စိတ်လှုပ်ရှားလွှားပုံလည်း ရသည်။

သို့သော် သူ့စိတ်ကို သူထိန်းပြီး သခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန်အား ဦးညွှတ်ရင်း လာရင်းကိစ္စကို အစီရင်ခံလေသည်။

“ဈာပန ကန်တော့ပွဲ စတင်ဖို့ အချိန်စေ့ရောက်နေပါပြီ...”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဝမ်းကျုံးထန်ကိုမကြည့်တော့ဘဲ ဝမ်းကျုံးထန်၏ သားကို ကြည့်သလိုလို၊ သမီးကို ကြည့်သလိုလို လုပ်နေ၏။

သူ့ပုံစံကိုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဈာပန အခမ်းအနားနှင့် ပတ်သက်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဤ သား၊ သို့မဟုတ် ဤ သမီးကသာ ချပေးနိုင်သည်ဟု အထင်ရောက် သွားစေနိုင်သည်။

အားဖြစ်သူက...

“ညီမမသေး၊ ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ၊ ညီမလေး ကြိုက်သလို လုပ်ပါ”

သမီးဖြစ်သူကလည်း ဖခင်ဖြစ်သူကို လွှဲချပြန်၏။

“ဖေဖေ သဘောပဲ၊ ညီမလေးက ဘာပြောနိုင်မှာလဲ”
ဝမ်ကျုံးထန်က ကြားထဲမှ အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ...ကဲ ကျင်းရှောင်ဟို သွားစီစဉ်လိုက်တော့၊ ဈာပန
ကန်တော့ပွဲ စတင်လို့ ရပြီလို့”

ကျင်းရှောင်ဟိုသည် သခင်ကြီးဝမ်ကို ဦးညွှတ်အရိုအသေ
ဝေးပြေးနောက် ဧည့်သည်သိုင်းသမားများဘက်သို့ လှည့်၍
ဦးညွှတ်ပြန်သည်။

အထူးသဖြင့် တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မု ဆရာတော်တို့
အား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဆရာတော်တို့အနေနဲ့ ဈာပနကန်တော့ပွဲအခမ်းအနား
ကို တက်ရောက်ကြည့်ရှုကြဦးမှာဇာ”

ဆရာတော်နှစ်ပါးသည် တိတ်ဆိတ်နေကြလေ၏။ ကျင်း
ရှောင်ဟိုက သခင်ကြီးဝမ်၏သားနှင့် သမီးတို့ထံလှမ်းကြည့်
သည်။

ကျင်းရှောင်ဟို၏အကြည့်ကို သခင်ကြီးဝမ်၏သမီးဖြစ်သူ
ဂ နားလည် သဘောပေါက်၏။

“ကျွန်မတို့ ဒီဈာပန ကန်တော့ပွဲကို မတက်ရင် တက်
ရောက်လာတဲ့ သိုင်းသမားအတော်များများက သံသယ ဖြစ်
ကြမှာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့တက်မယ်”

သူမသည် သူမ၏ ဖခင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး....

“ဖေဖေ ဒီနေ့ စကားပြောတာ တော်တော်များသွားပြီ၊
အနားယူလိုက်ပါဦးနော်၊ သမီးတို့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်
လိုက်ပါမယ်”

သခင်ကြီးဝမ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး မျက်လုံးများ မှိတ်၍
အနားယူတော့သည်။

သခင်ကြီးဝမ်၏ သမီးက ဆရာတော်နှစ်ပါးနှင့်ဧည့်သည်
တော်များကို သိမ်းခြံ၍ပြောကြားသည်။

“ဆရာတော်များနှင့်ဧည့်သည်တော်များရှင်.... ဒီဈာပန
ကန်တော့ပွဲကို တက်ရောက် မကြည့်ရှုကြဘူးဆိုရင် တခြားလူ
တွေ သံသယဖြစ်ကုန်မှာသေချာပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ အခု မြေအောက်ခန်းထဲ ရောက်နေတဲ့ ဆရာတော်နှစ်
ပါးနဲ့ ဧည့်သည်တော်များအားလုံးဟာ အင်မတန်ထင်ရှား
ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းအကျော်အမော်ကြီးတွေ ဖြစ်နေတယ်
ဧဟုတ်လား”

ဆရာတော်နှစ်ပါးနှင့် ချင်းစိန် အဘိုးအိုနှစ်ဦး အစရှိ
သော သိုင်းသမား အကျော်အမော်ကြီးများသည် မိန်းက
လေး၏စကားကို သဘောတူရမည့်ကိစ္စ၌ အခက်အခဲ ပျံ့နေ
ကြသည်။

အတုအယောင်များပနကန်တော့ပွဲသို့ သူတို့ကဲ့သို့ ထိပ်
သီး အကျော်အမော်ကြီးများ တက်ရောက်သင့်ပါသလော။

ထိုစဉ် လွေမင်ယွမ်က မျက်လုံးမှိတ်၍ အနားယူနေသော
ဝမ်ကျိုးထန်အား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ဥမင်လမ်းကြောင်း
အတိုင်း ပြန်ထွက်တော့သည်။

ရှောင်လင်ဆရာတော်နှစ်ပါးနှင့် ကျန်လူ အားလုံးတို့
လည်း လွေမင်ယွမ်တို့နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြတော့သည်။

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောချင်
ပုံရသည်။ သို့သော် မပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် ထွက်
ခွာသွားသည်။

မကြာမီ သူတို့အားလုံး ဥမင်လမ်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်
ရှိလာကြပြီး ဒုတိယတံခါးမှ ပြန်ထွက်ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ပန်းဖြူဖြူများ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် အသုဘ
ခေါင်းကြီးကို ဇီတုကြရတော့သည်။

အသုဘခေါင်းကြီး၏ ပတ်လည်တွင် သခင်ကြီးဝမ်၏
အနီးကပ်ဆုံးသော ဆွေမျိုးများရှိပြီး နောက်ဘက်တွင်
ဈာမနအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်လာသည့် သိုင်းသမား
များ ရှိနေ၏။

ကျင်းရှောင်ဟိုက ပြောသည်။
“သခင်ကြီးဝမ်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ဝါရဝပြုကြပါစို့။”

သူသည် အသုဘခေါင်းအတွင်း၌ သခင်ကြီး ဝမ်ကျိုး
ထန်၏ရုပ်ကလာပ်ရှိနေသယောင် မှင်သေသေဖြင့် ပြောနေ
လေ၏။

ရှောင်လင်ဆရာတော်နှစ်ပါးသည် မည်သည့် အရာမျှ
မရှိသော ခေါင်းကြီးကို ဝါရဝပြုလိုသဖြင့် အသာ ဘေး
သို့ ဖယ်သည်။

ခင်းစိန်အတိုးအိနှစ်ဦးနှင့် ကျန်လူများကမ ဝတ်ကျော
တန်းကျော ဝါရဝ ပြုကြ၏။

တုထန်ဟို၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့လည်း မနေ
သာတော့ပေ။ အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ဝါရဝပြုကြရလေ
တော့၏။

* * *

အသုဘခေါင်းရှိရာသို့ ဝင်လာမစဲ တယ်သံသော သိုင်း
သမားကြီးများသည် အသုဘခေါင်းထဲ၌ သခင်ကြီးဝမ်၏

ရုပ်ကလာပ် အမှန်တကယ်ရှိနေသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ရှိရှိ
သေသေဦးညွတ်၍ ဂါရဝပြုလျက် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ရှိနေ
ကြပေ၏။

ကျင်းရွှေောင်ဟိုသည် သူ့သခင်ကြီး၏ အယောင်ဆောင်
ရုပ်ကလာပ် အသုဘခေါင်းကြီးအား သိုင်းသမားအားလုံး
ကျေနပ်လောက်သည်အထိ ဂါရဝပြုခွင့်ပေးလေ၏။ ဂါရဝ
ပြုသည့် သိုင်းသမားအားလုံး နီးပါး ကုန်သွားသောအခါ
ကျင်းရွှေောင်ဟိုသည် လက်ခုပ်သုံးချက်တီးလိုက်လေ၏။ အလွန်
တရာကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းလှသော လူကြီး ဆယ် ခြောက်
ယောက်တို့သည် ကျင်းရွှေောင်ဟို အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ
သည်။ အသုဘခေါင်းကြီးကို ထမ်းမည်သူများဖြစ်ကြောင်း
အားလုံးက ရိပ်မိသိရှိကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ညနေဆည်းဆာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ
ဂါရဝပြုသူ သိုင်းသမားများလည်း စဲသွားသည်။

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော ဝမ်ကျုံးထန်၏
သမီးသည် ခေါင်းထမ်းမည့် သူများအား အမိန့်ပေးလိုက်
သည်။

“ကဲ...ရှင်တို့ အဆင်သင့်ပြင်ကြပေတော့၊ ဖေဖေကြီးရဲ့
ရုပ်ကလာပ် မြေမြှုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသေးတယ်”

လူသန်ကြီးဆယ် ခြောက်ယောက်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်လာပြီး အသင့်ပြင်ကြသည်။

မိန်းကလေးက သူမ၏အစ်ကိုကို လှမ်းပြောသည်။

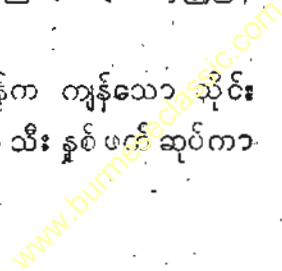
“အစ်ကို၊ ဖေဖေရဲ့ ရုပ်ကလာပ် မြေမြှုပ်မယ့် နေရာကို
ဧာ? ဧည့်သည်တွေ မလိုက်ပါစေနဲ့တော့၊ သူတို့ပင်ပန်း
နေစပါ့မယ်၊ ဦးလေးကျင်းရွှေောင်ဟိုကလဲ ကြည့်ပြီး စီမံပေး
စေချင်ပါတယ်”

တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မုဆရာတော်တို့သည် မိန်း
ကလေး၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လွန်စွာသက်
သာရာရသွားလေ၏။

ဆရာတော်နှစ်ပါးအနေဖြင့် ရုပ်အလောင်း တကယ်မရှိ
သည့် ဈာပနအခမ်းအနား၌ တက်ရောက်လိုစိတ် မရှိကြ
တော့ပါ။

ယုံကြောစွာ ဆရာတော်နှစ်ပါးသည် ချက်ချင်း လှည့်ပြန်
သွားကြ၏။

သခင်ကြီးဝမ်၏သား ဝမ်ကျင့်လန်က ကျန်သော သိုင်း
အကျော်အမော်ကြီးများအား လျက် သီး နှစ် ဖက် ဆုပ်ကာ
ဂါရဝပြုသည်။

“ညွှန်သည်တော်ကြီးများ ခင်ဗျာ၊ ညွှန်သည်တော်ကြီးများအနေနဲ့ အဖြစ်မှန်ကိုလဲ သိရှိပြီး ဖြစ်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအယူဘခေါင်းမြှုပ်တဲ့ နေရာကို လိုက်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ မဏ္ဍပ်တွေမှာ ပြန်စောင့်နေရင် အကောင်ဆုံးပဲလို့ ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ညွှန်သည်တော်များအား ဤသို့ အတင်းအကျပ်ပြန်ခိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လွေမင်ယွမ်၏ စိတ်ထဲ၌ သံသယရှိလာသည်။

ဈာပန ကန်တော့ပွဲ တက်ရောက်ပါဟု ဆိုတော့လည်း သူတို့။

မလို အပ် ဇော့ ပါ၊ ပြန်ကြပါတော့ဆိုလည်း သူတို့။ အပြောင်းအလဲ မြန်လှခြင်းအတွက် လွေမင်ယွမ် သံသယရှိလာသည်။

လွေမင်ယွမ်က ရယ်ပြီး....

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အယူဘခေါင်း မြေမြှုပ်တာပဲဥစ္စာ၊ ငါတို့လိုက်ကြည့်လဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

လွေမင်ယွမ်က အချေအတင် စကား ပြောနေသဖြင့် ခေါင်းထမ်းသူများသည် ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

သခင်ကြီးဝမ်းဇာတိသမီးဖြစ်သူက ခေါင်းထမ်းသူများ ရှေ့ဆက်သွားရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး ညွှန်သည် သိုင်းသမားများ ရှေ့ဆက်မလိုက်နိုင်ရန် အလယ်မှ တားဆီးလိုက်၏။

ထိုအပြုအမူကြောင့် လွေမင်ယွမ်၏ သံသယမှာ ပိုကြီးမားသွား၏။

လွေမင်ယွမ် တွေးနေသည်။

“အင်း....သူတို့ ဒါလောက် တားနေပုံအထက်ရင်တော့ ဒီခေါင်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုရှိနေမှာ သေချာတယ်၊ ဒီအချက်ကို ငါပေးထုတ်ရမယ်”

လွေမင်ယွမ်သည် အတွေးကို ဖြတ်ကာ....

“ဟေ့....ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက်တားနေတာလဲ၊ ငါဟာ မင်းတို့အဖေ ဝမ်းကျုံးထန်နဲ့ အင်မတန် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ လူပါကွ၊ မင်းတို့ခေါင်းမြှုပ်တဲ့ နေရာကို လိုက်မယ်၊ ခေါင်းမြှုပ်တာကိုလဲ အသေ အချာ ကြည့်မယ်၊ ဒါပဲ....”

လွေမင်ယွမ်၏ စကားက ပြတ်သားလှသည်။ သို့သော်....

“ပေပေ မိတ်ဆွေဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကလဲ ဒီလိုဘက်သည်း ခံနေတာရှင့်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဝမ်းမိသားစုရဲ့ အရေးကိစ္စမှာ ဝင်မစွက်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ဖါကယ်”

မိန်းကလေး၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လွေမင် ယွမ် ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဘာကွယ်၊ ငါက ဝင်စွက်တော့ မင်းက ဘာလုပ်နိုင် လို့လဲ”

အခြေအနေကား တိုက်မည်ခိုက်မည်ကဲ့သို့ တင်းမာခက် ထန်လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရှုပ်ထွေးသော အခြေအနေနှင့် မတ် သက်၍ တူထန်ဟိုအား မေးမြန်းကြည့်ချင်သည်။

ထို့ကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သို့သော်....

တူထန်ဟို ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်သော သဘောဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို ငြိမ်နေလိုက်ရတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အသုဘခေါင်းကြီးမှာ အတော်ဝေးဝေး သို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

မိန်းကလေးသည် တားဆီးနေရာမှရှေ့ခင်ဖယ်ပြီး အသုဘ ခေါင်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားရာ လွေမင်ယွမ်နှင့် တကွ ဆိုင်းသမားတစ်စုလုံး နောက်မှ ပြေးလိုက်ကြွရလေတော့ သည်။

ကျန်းသိုင်းသမားများ ဤသို့ ပြေးလိုက်ခြင်းမှာ သူတို့ မိတ်ထဲ၌ လွေမင်ယွမ်ကဲ့သို့ သံသယ ပွားနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အသုဘခေါင်းအနီးသို့ ကပ်လာသောအခါ ခေါင်းကို အကာအကွယ်ပေးနေသည့် သခင်ကြီး ဝမ်း၏ သမီးသည် အပြေးကို ရပ်ဆိုင်းပြီး နောက်မှ လိုက်လာသူများအား တားဆီးလိုက်လေ၏။

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲ၊ သူတစ်ပါးမိသားစု အရေး ဝိစ္စမှာ ဒီလိုပဲ စွက်ဖက်တတ်ကြသလား”

သူမသည် ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်တားဆီးသည်။ သို့သော် လွေမင်ယွမ်က လက်မခံပါ။

သူမကို ဖြော့ကျော်ရန်ကြိုးစားသည်။ သူမကလည်း ရှေ့မှ အကြိမ်ကြိမ်ကာဆီးသည်။

လွေမင်ယွမ်သည် မိန်းကလေး၏လက်ဝဲဘက်မှ လည်း ကောင်း၊ လက်ယာဘက်မှ လည်းကောင်း ဖောက်ထွက်ရန်

၁၃၀ ● တစ္ဆေခိုထိ နေထင်းအောင်

ကြိုးစားသော်လည်း သူ့အိုးဖောက်သည့် နေရာတိုင်းသို့ မိန်းကလေးရောက်ရှိနေသဖြင့် သူ့ကြိုးစားမှုမှာ ရေဝေ၊ အရပ်ရေးသကဲ့သို့ အရာမထင်ဘဲ ပြစ်နေလေ၏။

ကျန် သိုင်းမားများကမူ လွေမင်ယွမ်အား အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

အခန်း (၄၀)

ထို့ ဝှက်မှု၏ နောက်ဆုံးသို့

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို၊ ခုကိစ္စမှာ ဆရာကြီး လွေမင်ယွမ် ဘားယွင်းနေပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”
ဆန်ကွမ်းချိုက တုထန်ဟိုအား ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။
တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချိုအား စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ပြန်
မေး၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီလေး”

“သူတစ်ပါးက မကြည့်စေ၊ မမြင်စေချင်တဲ့ကိစ္စကို သူက
ဘာဖြစ်လို့ အတင်းလိုက်ကြည့်ချင်နေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်က
ဘေး? မကြည့်သင့်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

၁၃၂ ● ထက္ကိတ် နေထင်းဆောင်

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်လိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ခင်မင်ကြွင်းနာအော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ညီလေး... သိုင်းလောကအကြောင်း ညီလေး ဆယ် ဖောက်သိသလဲ”

တုထန်ဟို၏ မဆီမဆိုင် မေးမြန်းလိုက်သည့် မေးခွန်း ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အတော်ကလေး အကြောင်းကြောင်း ဖြစ်သွားရလေ၏။ အတန်ကြာမှ...

“ကျွန်...ကျွန်တော်... သိုင်းလောကထဲ ကျင်လည်တာ မကြာသေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုကြီးက ဒီမေးခွန်းကို မေးရတာလဲ”

တုထန်ဟိုက ခလေးလေးနက်နက် ပြော၏။

“ညီလေး...သိုင်းလောကဟာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးပါတယ်။ ဟောဟိုက လွေမင်ယွမ်နဲ့ ဝါရင့် သိုင်းသမားအုပ်စု ကြီးဟာ သခင်ကြီးဝမ်ဆိုတဲ့ ဝမ်ကျုံးထန်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ မြင်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ ဒါဆိုရင် ကိစ္စပြတ်ပြီပဲ။ ဘာမှမရှိတဲ့ ဒီအသုဘ ခေါင်းကြီးနောက်ကံ ဘာကြောင့် လိုက်နေရတော့မှာလဲ။

ဒါက လူပြိုန်းအမြင်ပဲ။ သိုင်းလောကအကြောင်း အဝါးဝ နေတဲ့ လူတွေကတော့ လူပြိုန်းတွေလို မမြင်ကြဘူး။ ဒီခေါင်း ကြီးထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲ။ သခင်ကြီးဝမ်ရဲ့ အလောင်း ကောင်အစစ်အမှန်ရှိနေသလား”

“ဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်သွားတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တဲ့အဘိုးကြီးဟာ ခမ်ကျုံးထန် အစစ်မဟုတ်ဘူးပေါ့”

တုထန်ဟိုက ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လျက် ခပ် အုပ်အုပ် ရယ်လေ၏။

“အဲဒါတော့ ဝါလဲ တီဘိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ သိုင်း လောကဟာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးပွေထီလွန်းလှလို့ ဘာမှ ခီတိကျကျ ယုံကြည်ထားလို့ မရဘူးဆိုတာ ညီလေး သိ ခဲ့ချင်တယ်”

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုအားအဆေအချာကြည့်ပြီး...

“ကဲ...ညီလေးကော ဘာဖြစ်လို့ ဒီခေါင်းကြီးနောက် ကံလိုက်လာတာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက အဖြေရခက်သောမျက်နှာဖြင့် တုထန်ဟိုအား မြန်ကြည့်၏။

“ညီလေး ပြောမှာသာပြောပါ။ ဘာမှအားမနာပါနဲ့”

တုထန်ဟို၏ အားပေးစကားကြောင့် ဆန်ကွမ်းချိုက ရိုးရိုးသားသား ပြောကြားလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ အစ်ကိုကြီးတုထန်ဟို လိုက်တာ မြင်လို့ အစ်ကိုကြီးနောက် ပြေးလိုက်လာတာပါ။ ဘာသံသယ ညှဉ်းသံသယ ရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

တုထန်ဟိုသည် အားရပါးရ ရယ်တော့မည် လုပ်ပြီးမှ ဝတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို သတိရပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်လိုက်၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီလေးရယ်”

သူသည် ဤမျှသာပြောပြီး ဆန်ကွမ်းချို၏ပခုံးကို အသာအသာ ပုတ်လိုက်၏။

“ညီလေး စောင့်ကြည့်နေ”

ထိုအချိန်တွင် လေ့မင်ယွမ်နှင့် အင်္ကျီအဖြူဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်စောင်နေကြလေပြီ။

“ဟေ့.....ငါ့ဟာ လေ့မင်ယွမ်ကွ၊ ငါ့ကို ဘာအောက်မေ့နေသလဲ”

“ရှင်ကို ဖေဖေ ခိတ်ဆွေဖြစ်လို့ မိလောက်သည်းခံခွင့်လွတ်နေတာရှင်၊ နို့မို့ရှင် မလွယ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံးကျော်ကြားသာတဲ့နာမည်ဟာ တဒဂ်လေးအတွင်းမှာ အလကားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ယွမ်ရှောက်သည် တစ်ချိန်လုံးလိုလို စကားမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။

ယခုသော် ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်ပြောလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ သတ္တိကောင်းလှချည်ထား၊ ယောက်ျားတွေကို ဝီလိပ်မာမခန့် ပြောဝံ့အောင် သူ့မှာ ဘာအစွမ်းတွေများ ရှိနေသလဲ”

ယွမ်ရှောက်၏ မေးခွန်းမဆုံးမီမှာပင် လေ့မင်ယွမ်သည် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်လျက် မိန်းကလေးအား ထက်သီးဖြင့် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေလေပြီ။

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ၌ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာ မရှိပေ။ သူမသည် ခါးကလေးနွဲ့၍ ရှောင်တိမ်းသွားလေ၏။

သူမ၏ဖြူနွဲ့သွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းကလေးများက လွေမင်ယွမ်၏ လက်သီးကို လေထဲ၌ ပုတ်ထုတ်သွားခဲ့သည်။

သို့သော်...သူမ အမှန်တကယ် မပုတ်ထုတ်လိုက်ရပါ။

လွေမင်ယွမ်၏ လက်သီးသည် လမ်းခုလတ်၌ ရပ်တန့်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယွမ်ရှောက်က အားမလိုအားမရ ပြောလေ၏။

“ဒီအတိုးကြီးက တိုက်ခိုက်ချင်တာလဲလွန်ပါရော၊ ဒါပေမယ့် လက်သီးက လမ်းခုလတ်မှာပဲ အလိုလိုရပ်တန့်သွားတယ်၊ အလကားပဲ”

တုထန်ဟိုက ရယ်ရင်း ပြောလေ၏။

“ညီလေးတို့က လက်သီးကိုပဲ ဝရုစိုက်ကြည့်နေကြတာကိုးကွ”

ယွမ်ရှောက်က မေး၏။

“သူတို့တိုက်ခိုက်နေကြတာပဲဥစ္စာ၊ လက်သီးကိုမကြည့်ရင် ဘာကိုကြည့်ရမှာလဲ”

တုထန်ဟိုက ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်လေ၏။

“လင်ယောက်ျား ဘယ်လောက်မဲ-ဒေါသကြီးနေကြီးနေဇနီးမယားရဲ့ စကားကိုတော့ နားမထောင် မလိုက်နာဘဲ

ဘယ်ရှိမှာလဲ၊ ဒါက လောကကြီးမပျက်စီးမချင်း တည်ရှိနေမယ် သစ္စာတရားပဲလေ၊ ဒေါသကြီးနေတဲ့ ဇင်ယောက်ျားရဲ့ အင်အားကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာနဲ့ လင်ယောက်ျားရဲ့ ဒေါသကြီးနေတဲ့လက်တံဟာ အလိုလိုရပ်ဆိုင်းသွားရမယ်”

ထိုအခါကျမှ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်ယွမ်ရှောက်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် လွေမင်ယွမ်၏လက်သီး လေထဲ၌ ရပ်တန့်သွားသည်ကို နားလည်သဘောပေါက် သိမြင်သွားကြသည်။

လွေမင်ယွမ်၏ဇနီးက လွေမင်ယွမ်၏ ခါးအင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲထားသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့သည် အလွန်တရာ ရယ်ချင်လာကြ၏။

သို့သော်....

“ညီလေးတို့ သိပ်မရယ်ကြနဲ့နော်၊ သူများတွေ ရန်ဖြစ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ငါတို့ရယ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ရယ်ရင် ရန်ဖြစ်နေတဲ့လူတွေကို လျှောင့်သလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ တိုက်ချင်ခိုက်ချင်နေတဲ့စိတ်တွေကလဲ ငါတို့ဘက်ကို မြားဦးလှည့်လာလိမ့်မယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ရယ်နေကြလေတော့၏။

ဆခင်ကြီးဝမ်း၏သမီးနှင့် လွေမင်ယွမ်တို့ကိုခိုက်နေစဉ် ခေါင်းထမ်းသူ ဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့သည် ခေါင်းကြီးကို အားသွန်ထမ်းပြေးသဖြင့် အတော်ဝေးဝေးနေရာသို့ ရောက် ရှိသွားသည်။

ဆခင်ကြီးဝမ်း၏ သမီးသည် လွေမင်ယွမ်တို့ သူ့ဇနီးက တားဆီးထားခိုက် အသုဘခေါင်းကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက် သွားပြန်သည်။

လွေမင်ယွမ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ ချင်းစိန် အဘိုးအိုနှစ်ဦးနှင့် ယန်ချင်တို့သည် မိန်းကလေးနောက်သို့ အပြေးလိုက်ကြပြန် လေသည်။

တုထန်ဟိုက....

“ညီလေးတို့၊ ခုကိစ္စဟာ အတော်ကလေး စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းနေဘယ်၊ ဒီသိုင်းသမားကြံတွေ ခုလိုစိတ်ရှည် လက်ရှည် လိုက်နေကြတာကိုက ဒီကိစ္စ နောက်ကွယ်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ရှိနေတာ သက်သေပြနေ တယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက လက်ကိုငှေ့ ယမ်းပြပြီး....

“အစ်ကိုကြီး မှောင်နေပြီ၊ မှောင်ထဲမှာ လိုက်ရမှာတော့ သိပ်မလွယ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

သူတို့ဇတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူ ကင်းရှင်းနေပြီဖြစ်၍ တုထန် ဟိုက အားရပျိုးရ ရယ်မောတော့၏။

“ညီလေး၊ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေရဲ့ ကျွဲအာရုံနဲ့ သောတအာရုံဟာ သာမန်လူပြန်းတွေရဲ့ အာရုံနဲ့ တယ်တူ မလဲ၊ ငါ့သိပ်ရယ်ချင်တယ်”

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့နှစ်ဦးကို လုံးဝ အသစ်မသေးပေ၊ ဆရာကောင်း တစ်ဦးဦးထံမှ သိုင်း ပညာကောင်းများရရှိခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လိမ့်မည်ကိုရိပ်မိသိမ့် ပြီး ဖြစ်ဖေသည်။

ထိပ်တန်းအဆင့်သို့ ရောက်ရှိပြီးသော သိုင်းသမားသည် သာမန်လူများ မမြင်နိုင်သည့် အမှောင်ထဲမှအရာကို ကောင်း စွာ တွေ့မြင်နိုင်သည်။

သာမန်လူများ မကြားနိုင်သည့် တိုးညင်းသော အသံကို ကောင်းစွာ ကြားနိုင်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်ကဲ့သို့သော လူများအဖို့ အမှောင်ကို လုံးဝကြောက်ရွံ့ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့မှာမှ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထိပ်တန်း သိုင်းသမားအဖြစ်သို့ ရောက်နေသည့် အချက်ကို မေ့လျော့နေကြသဖြင့် ထိုသို့သောစကားကို ပြောမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ရိုးရိုးသားသား ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်ကို နားလည် အသောပေါက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆက်မပြောတော့စေ။

“က... ငါ့ညီတို့၊ သူတို့နောက်ကို လိုက်ကြည့်ရင် သိုင်းလောကရဲ့ အတွေ့အကြုံ ဆန်းတစ်ခုကိုတော့ ငါ့ညီတို့ တွေ့မြင်ရမှာပဲ။ က... သူတို့နောက် လိုက်ကြစို့”

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့သည် သူတို့ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားသည့် တုထန်ဟို၏နောက်သို့ ပြေးလိုက်ကြလေတော့၏။

သူတို့သည် သိုင်းသမားအုပ်ကြီး ပြေးထွက်သွားသည့် ဘက်သို့ မှန်း၍ လိုက်ကြသည်။

ဧည့်မေ့သော တိမ်တောင် တိမ်လိပ်များကြောင့် ကြယ်ကလေး တစ်ပွင့်တစ်လေကိုမျှ မမြင်တွေ့ရပေ။

တုထန်ဟိုက ရှေ့မှပြေးရင်း အော်ပြောလေ၏။

“ညီလေးတို့ မိုးမှောင်ကြီးတော့ ကျနေပြီ၊ မိုးရွာမှာ သေချာတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ရယ်ရင်း...

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မြေပြန်သား ကျွန်တော်တို့က ဆိုယ့်ရာသီအကြောင်းကို ကိုယ်မသိဘူး၊ တိဗက်က အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်တို့ထက်ပိုပြီး သိနေတယ်”

တုထန်ဟိုက ပြေးရင်းမှ လှည့်ပြောသည်။

“ဒါက ဘာများခက်လို့လဲ ညီလေးတို့ရာ၊ လေက ပြောင်းလဲသွားပြီလေ၊ စောစောကလေက မအေးဘူး၊ အခု လေကရုတ်တရက်အေးသွားတယ်၊ ဒါဆိုရင် မိုးရွာဖို့သေချာအလောက်ပဲ”

မှန်ပါသည်။

ကောင်းကင်၌ ပြုံးခနဲ ပြက်ခနဲ လင်းထိန်သွား၏။

လျှပ်စီးလက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထစ်ချုန်းထဲများဝင် ကြားလာရသည်။

ထိုသို့ လျှပ်စီးလက်ခြင်းကြောင့် ခပ်ဝေးဝေး၌ ပြေးသွားနေသည့် လူအရိပ်သဏ္ဍာန်များကို သူတို့မြင်တွေ့ခွင့် ရခဲ့ကြသည်။

၁၄၂ ● တက္ကသိုလ် နေထမ်းအောင်

တုထန်ဟိုသည် အစွမ်းကုန် အားထုတ်၍ ပြေး၏။ သူ တတ်စွမ်းသမျှ ထိုယ်ဖော့ပညာကို သုံး၏။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့ကို ကိုက်လေးငါးဆယ်မျှ ဖြတ်ချန်ပစ်ခဲ့ရန် ကြိုးစားသည်။

ခရီးအတော်အတန် ပြေးပြီးနောက် သူသည် နောက် အက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်....”

သူ့ပါးစပ်မှ ဟင်ခနဲ အာမေဒိုတ်သံ ထွက်ဆွားသည်။ သူ့ စိတ်ထဲ၌ ကိုက်လေးငါးဆယ်မျှ ဖြတ်ချန်ပြီးပြီဟု ယူဆရ သော ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့သည် သူ့အင်္ကျီကို လှမ်းကိုင်နိုင်သည့် နေရာ၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသောကြောင့်တည်း။

“အင်း... ဒီလူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ သိုင်းပညာရည် ထက် မြက်တဲ့အကြောင်းကိုတော့ ငါ ရိပ်မိတယ်။ အခု ဓမ်းသပ် ကြည့်တော့ သူတို့ကိုယ်ဖော့ပညာဟာ ငါ့ထက်ကောင်းနေပြီ ဆိုတာ သိသာနေပြီ။ သူတို့ရဲ့ ခြေခံလည်း မကြားရဘူး။ နောက်ပြီး သူတို့အဆက်ရှုနေတာက ပုံမှန်အတိုင်းပဲ။ ငါ့ကို ကျော်ပြေးမယ်ဆိုရင်....”

“သူတို့ ပြေးနိုင်ကြလိမ့်မယ်။ ခါ့ကို သံသယရှိစရာ မလို ဘူး။ သူတို့ဟာ ငါ့ကို ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်နေကြတယ်။”

ဆိုင်းထွင်းထွင်း ၀ ဝေ့ဆဲ(၃) ● ၁၄၃

ငါ့ကို အားကိုးနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြတ်ကျော်မပြေး ကြတာပဲ”

တုထန်ဟိုသည် အစွမ်းကုန် ပြေးလွှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ယခုထက် ပို၍လည်း ပြေးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။ ထိုအခိုက်မှာစင် မိုးတဖြောက်ဖြောက် ရွာချ လာလေ တော့သည်။

တုထန်ဟိုက....

“ဒီလို မိုးရွာရင်တော့ ဟိုမိန်းကလေးအတွက် တစ်ပန်း သာသွားတာပဲ။ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားကြီးတွေပေမယ့် မိုးရွာ ဆဲမှာတော့ ခြေရာခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်သဘောတူသည်။

“တုတ်တယ်၊ မိုးမှောင်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူက ရှာတွေ့နိုင် မှာလဲ။ ကျွန်တော် တို့ ဆက်မလိုက်တော့ဘူးလား”

“ဟာ... ဆက်လိုက်မှာပေါ့။ ဒီမိုးက ဒီလောက်နဲ့ ပြီးချင် ပြီးသွားမှာပါ။ ဒီ မိန်းကလေးကို လွှတ်ပေးလို့ မဖြင့် ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး”

“သခင်ကြီးစမ်းလို့ ခေါ်တဲ့ ဝမ်းကျုံးထန်ကိစ္စမှာ အခု ဈာပနကိစ္စမှာ ဆိုပါတော့ကွာ၊ ဘယ်သူ့အခရာအဖြစ် လှုပ် ရွားနေတယ်လို့ ညီလေးတို့ မြင်သလဲ”

ဆန်ကွမ်းချို ခေတ္တ စဉ်းစားသည်။

“အဓိက အမိန့်ပေးနေတာတော့ အဲဒီ မိန်းကလေးပဲ” တုထန်ဟိုက ခေါင်းညိတ်၏။

“သိပ် သေချာတာပေါ့၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အခရာပဲ၊ ဒီအချက်ကို ချင်းစိန်ဆရာကြီးတွေ၊ ဓလေ့မင်ယွမ်တို့ ဇနီး မောင်နှံနဲ့ ယင်ယန်စွမ်းကြွယ် ညီနောင်လဲ သတိပြုမိပုံရ တယ်”

သူတို့သည် အပြန်အလှန်စကားပြောရင်း ပြေးလွှားနေ သည်သာဖြစ်၏။

ထိုစဉ်....

“အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ ဟိုဘက် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အင်္ကျီဖြူနဲ့ အမျိုးသမီးကို မြင်လိုက်တယ်”

တုထန်ဟို အံ့ဩသွားသည်။ သူသည် ရှေ့မှ ပြေးသွားသူ များကို အာရုံစိုက်လျက်စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

အမှောင်သိပ်သည်းလွန်းသဖြင့် ရှေ့မှ အရာဝတ္ထုများကို မမြင်တွေ့ခဲ့ရချေ။

ယွမ်ရွှောက် တွေသည်ဆိုသောအခါ သူ့အဖို့ အံ့ဩစရာ နေသည်။

ဤသို့ အံ့ဩခြင်းမှာ ယွမ်ရွှောက်၏ ဘဝအခြေခံကို ထိခိုက်စေမိသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် လူတစ်ပိုင်း၊ မျောက်တစ်ပိုင်း ဘဝမျိုး ဖြစ်တော့ကြီးမြက်မည်းထဲ၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်ရာ အလွန် ခဏ့မျက်စိရှင်သန်သည်။

ယွမ်ရွှောက် ဆက်ပြောနေ၏။

“ကျွန်တော် စိတ်အထင်တော့ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ကမ်းဘေး တစ်နေရာရောက်နေတယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“ဟ...ညီလေးရဲ့ မျက်စိအမြင်ကလဲ သန်လှချည်လား”

“သန်တယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ မြင်လိုက်ရတာ ပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို... မျက်စိအမြင်သန်စွမ်း ပတ်သက် တော့ ညီလေး ယွမ်ရွှောက်ကို ဘယ်သူမှ ဓမ္မိပါဘူး သူက ဘာတည်းက မျက်စိ သိပ်ရှင်တာ”

တုထန်ဟိုက စဉ်းစဉ်းစားစားပြောသည်။

“ထူတို့က မြစ်ကမ်းနံဘေးကို ရောက်နေတယ်ဆိုလေ အသုဘခေါင်းကို ရေထဲမှာ မြှုပ်နှံမလို့လား မသိဘူး”

ထူသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့အား လှည့်ပြောလေ၏။

“ကဲ...ညီလေးတို့ မြန်မြန်လာကြ၊ ထူတို့ ဘာလုပ်မလုပ် ဆိုတာ ငါတို့ မြင်တွေ့မှ မြစ်လိမ့်မယ်”

မိုးများ ရွာဘုန်းနေသည့် ကြားထဲမှ သုံးယောက်သား လျင်မြန်စွာ ပြေးကြတော့သည်။

ယွမ်ရှောက်ပြောသည့်အတိုင်းပင် မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

သို့သော် အသုဘခေါင်းကြီးကို သယ်ဆောင်လာသူများကို ထည်းကောင်း၊ အင်္ကျီဖြူဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးကို ထည်းကောင်း မမြင်တွေ့ရတော့ချေ။

တုထန်ဟိုသည် ယွမ်ရှောက်ပြောသည့်အတိုင်း မြစ်ကမ်းစပ်ကို တွေ့ရသော်လည်း အသုဘခေါင်းနှင့်လူစုကို မမြင်ရသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုအား လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့အကြည့်က...

“ညီလေး၊ မင်းညီပြောတာ တစ်ဝက်မှန်၊ တစ်ဝက်မှားပါလား” ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တုထန်ဟို၏ အကြည့်ကို ကောင်းစွာ တောခေါက်သဖြင့် ယွမ်ရှောက်အား လှည့်၍ မေးသည်။

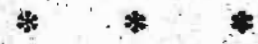
“ညီလေး ယွမ်ရှောက်၊ အသုဘခေါင်းနဲ့ လူစု ဘယ်ရောက်သွားကြသလဲ မသိဘူး၊ ညီလေး ထပ်ရှာစမ်းပါဦး”

ယွမ်ရှောက်သည် ခေတ္တမျှ တွေ့စေ စိမ်းစမ်းပြီးနောက် အတိုးတိုး ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီးတို့ ခဏစောင့်ကြ၊ ကျွန်တော် သွားရှာမယ်”

ယွမ်ရှောက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

တခင်အတွင်း ယွမ်ရှောက် သူတို့မြင်ကွင်းမှ ဖျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက တုထန်ဟိုအား လှမ်းပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို၊ ကျွန်တော်တို့ မိုးထဲလေထဲ အသံ
ဘခေါင်းကြီးနောက်ကို တကောက်တကောက် လိုက်နေကြ
တယ်။ တကယ်လို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းအခြေအနေတွေ တွေ့ရ
ရင် ကျွန်တော်တို့ ဝင်စွက်ကြမှာလား။”

တဖွဲဖွဲ ကျနေသောမိုးသည် အရွာရပ်သွားလေပြီ။

တုထန်ဟိုက အနီးရှိ အစ်ဝင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဝင်
ထိုင်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုလည်း ဝင်ထိုင်၏။

“ညီလေး ဆန်ကွမ်းချို၊ သိုင်းလောကထဲဝင်ရင် အ
မတန် စပ်စုရတယ်။ အဲဒီလို စပ်စုမထားရင် တစ်နေ့ အဲဒီ
ပြဿနာ ကိုယ့်အပေါ် ပတ်လာတဲ့အခါမျိုးမှာ ကိုယ်တ
တာမှမပြေးရှောင်နိုင်ဘဲနဲ့ ပြဿနာရဲ့သားကောင် ဖြစ်သွား
ဇာတ်တယ်။ ငါဆိုရင် အဲဒီလို စပ်စုလွန်းလို့ ပြဿနာဖြစ်
ပေါင် လဲ များပြီ။ ဒါဝေမယ့် ဒီလိုစပ်စုတဲ့အတွက် အတို
ယုတ်တယ်ဆိုတာတော့ မရှိသေးပါဘူး။ အခုပြဿနာ
တော့ သိပ်မသေးဘူးလို့ ယူဆမိတယ်။”

တုထန်ဟိုသည် သိုင်းလောကအတွေ့ အကြံများကို ရှင်း
ထင်းပြောပြလျက်ရှိ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

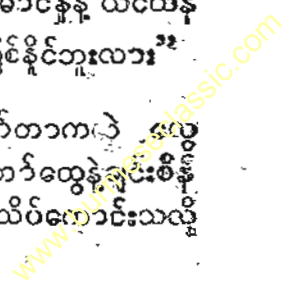
“အစ်ကိုကြီး၊ ဒီပြဿနာက ဘယ်လိုမသေးတာလဲ၊ ကျွန်
တော် နားလည်အောင် ဆက်ပြီး ရှင်းပြပါဦး။”

တုထန်ဟိုသည် မရယ်တော့ဘဲ လေးလေးနက်နက် ဆက်
ပြောလေသည်။

“ဒီပြဿနာ ဘယ်သေးတော့မလဲ၊ သူတို့က ရှောင်လင်
အုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးကို ပင့်ဖိတ်တယ်။ သိုင်းလောကနဲ့
အဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်ပြီး ဇာတ်မြို့ပုံနေခဲ့တဲ့ ချင်းစိန်
အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ကိုလဲ ဖိတ်တယ်။ အဲဒီအချက်တွေဟာ
သိပ်ဆိုးသွားတာပေါ့။”

“အစ်ကိုကြီး၊ ဟိုလွေမင်ယွမ်ဘို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ ယင်ယန်
ဦးကြွယ် ညီနောင်ကကော ပြဿနာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ၊ အခုပြဿနာ စဖော်တာကလဲ လွေ
မင်ယွမ်ပဲ မဟုတ်လား။ ရှောင်လင်ဆရာတော်တွေနဲ့ ချင်းစိန်
အဘိုးအို နှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းစညာ သိပ်ကောင်းသလို့

၁၅၀ ● ထက္ကသိုယ် နေထင်းအောင်

အတွေ့အကြုံလဲ အင်မတန်ရင့်ကျက်တယ်၊ သူတို့ကို ဘယ်သူမှ လွယ်လွယ်နဲ့ လိမ်လို့မရဘူး”

“ရှောင်လင်ဆရာတော်နှစ်ပါးက ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ထွက်သွားရတာလဲ”

“ညီလေးစိတ်ထင်လို့ပါ၊ ငါကတော့ သူတို့ရှောင်ထွက်လိမ့်မယ်လို့မထင်ဘူး၊ တစ်နေရာရာမှာ ခိုနေတာလို့ပဲ ထင်တယ်၊ မှောင်လင်ဆရာတော်နှစ်ပါးဟာ ဒီကိစ္စကို လှစ်လျှူရှုထားမယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီညမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အတွေ့အကြုံအထူးအဆန်းတွေ တွေ့ကြုံရတော့မယ် ဆိုပါတော့?”

ထုထန်တိုက် စဉ်းစဉ်းငေးစားဖြင့် ပြော၏။

“အဲဒီလိုပဲ ထင်မှတ်ရတာပဲ၊ ငါ့သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံအရတော့ ခုကိစ္စဟာ ပေါ့သေးသေးကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အလုံလုံသိနေတယ်၊ ညီလေးအဖို့တော့ အထူးအကြုံ နာသစ်အဆန်းပေါ့ကွာ၊ ဒီအတွေ့အကြုံထဲမှာ သနားစရာတွေ အများကြီး ပါပါတယ်”

ဆန်တုမ်းချိုတ စိတ်ထဲမှ ပြောမိလေ၏။

သိုင်းထုံခွင့်ကျ ဝေဗ္ဗသံ(၃) ● ၁၅၁

“ဒီအတွေ့အကြုံ ဘယ်လောက် ဆန်းမဆန်းတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အတော်ကလေး ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ် အစ်လို့ကြီး တုထန်ဟို”

သူ့စိတ်ထဲမှ ပြောစကားကို တုထန်ဟိုအနေဖြင့် မည်သူ့မျှ ကြားနိုင်စွမ်း မရှိပါစေ။

သူ တွေကြုံခဲ့ရသည့်လူသတ်ပွဲမှာ အလွန်တရာ ရက်စက် လှသဖြင့် ယခုတွေ့ကြုံရမည့် အဖြစ်ဆန်းသည် ပိုင်မာစန်း သစ်တောအတွင်းမှ အဖြစ်အပျက်လောက် သူ၏ စိတ်နှလုံး အား ချောက်ချားစေမည် မဟုတ်ပါဟု တုထန်ဟိုအား စိတ် ထဲမှ တီးတိုး ပြောမိလေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယခု တွေ့ကြုံရမည့် အဖြစ်အပျက် အတွက် စိတ်နှလုံး ချောက်ချားခြင်း မရှိသော်ငြားလည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ထဲကွင် ဝင်ရောက် ပါဝင်သင့် မှသင့်ကိုမူ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

“အင်းလေ...ဒီကိစ္စမှာတော့ အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟိုရဲ့ အခြေအနေကြည့်ပြီး မီးစဉ်ကြည့်ကရမှာပဲ၊ သူ ဝင်ကြမ ဟုရမှာပဲ၊ သူ အသာ စောင့်ကြည့်ရင် ကိုယ်လဲစောင့်ကြည့် ရမှာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချို အတွေးမဆုံးမီမှာပင် ယွမ်ရွှေက၏ ခပ်အုပ် အုပ် အသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“သူတို့တွေ ရှေ့နားက မြစ်ကမ်းစပ်မှာ ရှိတုန်းပါပဲ အစ်ကိုကြီး”

ဆန်ကွမ်းချိုက....

ဆန်း (၄၁)

ပွဲကြီးပွဲကောင်း

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ၏ဆရာဟောင်း ရဲယိဖိန်နှင့် သွေး သောက်ညီလေးဦးအဆိပ်အခဲခံရသည့် ကိစ္စနှင့် ပိုင်မာစန်း သစ်တောအတွင်း ယွင်ကြိုလုံနှင့်တိဗက်ဘုန်းကြီးတို့၏ တိုက် ပွဲများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေ၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို တုထန်ဟိုသာ သိလျှင် ပြဿနာ ၏ရင်းမြစ်ကို ရှာဖွေဦးမည်ထား မသိပေ။

သို့သော် အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မရတ ကိုယ်စားလှယ်နှင့်တွေ့လျှင် တုထန်ဟိုလည်း သက်သာ လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဆန်ကွမ်းချို တွေးတောနေမိသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းရှေ့ကသွား၊ ငါတို့ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

တုထန်ဟိုက ဝင်၍ သတိပေး၏။

“ငါတို့ကို သူတို့မမြင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့် ခို့ တတ်နိုင်သမျှ ပုန်းလှို့ ကွယ်လှို့ သွားပါ”

သူတို့သည် ယွမ်ရှောက် လမ်းပြသည့်နောက်သို့ တိတ် တဆိတ် လိုက်သွားကြ၏။

မြစ်ကမ်းနံဘေးမှ ခရီးဆက်ခြင်းဖြစ်၍ ရှေ့မှအသုတ ခေါင်းနှင့် မိန်းကလေးကို မလွဲမသွေ တွေ့ရမည်မှာ သေချာ ဖန်တီးလေသည်။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် ခရီးဆက်ပြီးနောက် ယွမ်ရှောက် က ခပ်အုပ်အုပ် ပြောသည်။

“ဟောဟိုရှေ့မှာ အင်္ကျီအဖြူနဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့နေ ရပြီ”

တုထန်ဟိုက အရေးတကြီး လေသံဖြင့် မေး၏။

“အသုတခေါင်းကြီးကိုကော တွေ့ရသေးသလား”

“ရှိသေးတယ်”

တုထန်ဟိုက ယွမ်ရှောက်ကို သတိပေးလိုက်၏။

“ညီလေး၊ ဒီကနေ တည့်တည့်ကြီး မသွားနဲ့တော့၊ ဘေး တို့ဆင်းပြီး ကွေ့ဖတ်သွားပေတော့၊ ငါတို့ကို မတွေ့တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ယွမ်ရှောက်သည် သွားရိုးသွားစဉ်လမ်းမှ ဘေးသို့ဖဲ ဆင်းသွားလေ၏။

တုထန်ဟိုသည် သစ်ပင်များ၊ ချုံပင်များကိုအကာအကွယ် ထူလျက် ရှေ့ သို့တိုးသည်။

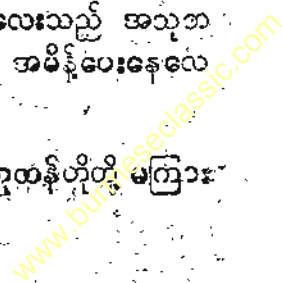
အတော်အသင့် နီးကပ်လာသောအခါ တုထန်ဟိုက အားလုံးကို သတိပေး၏။

“ရပ်ကြတော့၊ ဒီကပဲ စောင့်ကြည့်မယ်”

သူတို့၏ ရှေ့ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အင်္ကျီဖြူ ဝတ်ဆင် ထားသည့် မိန်းကလေးကို ဇည်းကောင်း၊ သင်ကြီး ဝမ်း ထူးထန်၏ သားဖြစ်သူကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်နေရ သည်။

အင်္ကျီဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးသည် အသုတ ခေါင်းကြီးကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် အမိန့်ပေးနေလေ သည်။

ဘာတွေ အမိန့်ပေးနေမှန်းကိုတော့ တုထန်ဟိုတို့ မကြား ဆီရပေ။

မကြာမီ ခေါင်းတမ်းသူများသည် ခေါင်းကြီးကို မချပြီး တန်းစီရပ်နေကြ၏။

အင်္ကျီဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးသည် ကာယ ဗလ ကြံ့ခိုင်လှသော ထိုလူကြီး ဆယ်ခြောက်ယောက်၏ နောက်ကျောသို့ လျှောက်သွားပြီး လူဆယ်နှစ်ယောက်၏ နောက်ကျောကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်သည်။

ထိုဆယ်နှစ်ယောက်စလုံး တဝန်းဝန်းပြုလဲ ကျသွားတော့ သည်။

* * *

ဆန်ကွမ်းချိုသည်အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့် မရဏ တိုယ်ဝေးလှယ်၏ သတ်ဖြတ်မှုများကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင် လာသည်။

“ဟိုလူက လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်သတ်တာ၊ ဒီမှာက လျှပ် တစ်ပြက်သတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ စိမ်ပြေ နပြေကို သတ်တာ၊ ဒီကပိုပြီး ရက်စက်တယ်”

သူသည်ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်ရာ သူ့အနီး၌ ယွမ်ရွှောက် မရွှိတော့ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

သူသည် ယွမ်ရွှောက်အတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို...ကျွန်တော် ညီလေးယွမ်ရွှေခက် တစ်ယောက် ဘယ်ကိုများ ထွက်သွားသလဲ”

တုထန်ဟိုလည်း ထိုအခါကျမှ သူတို့ဘေး၌ ယွမ်ရွှောက် မရွှိတော့ကြောင်း သိလိုက်မိသည်။

ဆန်ကွမ်းချို စိုးရိမ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တုထန်ဟို ကပင် နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျ လိုက်ရသည်။

“ညီလေး ဆန်ကွမ်းချို၊ ညီလေးရဲ့ညီဟာ သိုင်းမညာလဲ အတော်ထူးချွန်ပုဂ္ဂိုလ်တယ်၊ မျက်စိလဲ အင်မတန် ရှင်သန်ပုဂ္ဂိုလ်တယ်၊ သူ့အတွက် အထူးစိုးရိမ် ကြောင့်ကြစရာ မရှိပါဘူး”

ဆန်ကွမ်းချို အနေဖြင့် ယွမ်ရွှောက်ကို လိုက်ရှာဖွေလို သည်။

ဒို့သော်....

မည်သည့်နေရာသို့ လိုက်၍ ရှာဖွေရမည်မှန်း မသိသဖြင့် အသာ ငြိမ်နေလိုက်ရတော့သည်။

တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိသည်။

လွင်လွင်ကလေးသည် မိမိနှင့် ခွဲခွာသွားရုံမျှ မဟုတ်ပေ။

ဤသို့ ထွက်ခွာသွားခြင်းမှာ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိ၍သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

အခင်ကြီး ဝမ်းကျူးထန်၏သားဖြစ်သူ ဝမ်းကျင့်လန်သည် လဲကျသွားသူများ၏ ရင်ဘတ်ကံ လက်ဖြင့်လျှောက်၍ စမ်းသပ်နေ၏။

သူသည် ခေါင်းတယ်ခမ်းထမ်းဖြင့် စိတ်ပျက်နေကြောင်း လျှပ်စီးလက်သော အထင်းရောင်ဖြင့် တုထန်ဟိုတို့က တွေ့မြင်ရသည်။

အင်္ကျီဖြူဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးက ရပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုပြောနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

တုထန်ဟိုတို့သည် စကားသံကို မကြားရသဖြင့် ဓမ္မသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးသွား၏။

မကြာမီ ထိုမိန်းကလေးနှင့် သခင်ကြီး ဝမ်းကျူးထန်၏ သားဖြစ်သူ ဝမ်းကျင့်လန်တို့ စကားပြောဆိုသံများကို ပီပီယသကြားလာရတော့သည်။

“အစ်ကို၊ ကျွန်မလုပ်တာကို ရက်စက်တယ်လို့ ထင်နေသလား”

“အစ်ကို့ အနေနဲ့ ဘာပြောခွင့်ရှိမှာလဲ”

ထိုမောင်နှမ ပြောနေသည့်စကားများကို တုထန်ဟိုတို့ ဆန်ကွမ်းချိုတို့ နားမလည် ထင်တာမပေါက်ကြပေ။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးက ခုတ်စရက် အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဒီနားလာပြီး ခိုးကြောင် ခိုးစက် လာချောင်း နားထောင်နေတာ...”

ဆန်ကွမ်းချိုရင်ထဲ ထိတ်သွားပြီး မထိတ်ထိတ် ထုရပ်ရန် ကြံလိုက်သည်။

သို့သော် တုထန်ဟိုက သူ့ဇက်မောင်းကို အတင်းဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ချုပ်ုပ်အနီး၌ ပြန်ထိုင်ရတော့သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုက ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို...၊ ကျွန်တော်တို့ကို ထု မြင်သွားပြီ”

“ထိုင်စမ်းပါ”

တုထန်ဟိုက စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ် ပြောလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အာဖြစ်လို့ ထွက်မလာတာလဲ၊ ချောင်းနား ထောင်နေတာ မသိဘူး မှတ်နေသလား၊ ခုထွက်စမ်းပါ”

၁၆၀ ● တထွဆိုက် နေထင်းအစင်

မိန်းကလေး၏ အော်ငေါက်သံက မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ထွက်
ဖော်လာသည်။

ထိုတစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် သူတို့နှင့် ပေသုံးဆယ်ခန့်
အကွာ ချုံပုတ်အတွင်းမှ ချောင်းဟန်သံ ကြားရပြီးနောက်
လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထို
အခါကျမှ ဆန်ကွမ်းချို ငြိမ်သွားသည်။

အခန်း (၅၂)

ငှက်ကြီးဝံဝံနှင့် ခိန်ခေါ်သူ

ထုရပ်လိုက်သူကား လွေမင်ယွမ်တည်း။

မိန်းကလေးက အေးစက်စက် ရယ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူများလဲလို့၊ လက်စသတ်တော့ ဦးလေး လွေ
ယွမ် ဖြစ်နေတာကိုး”

လွေမင်ယွမ်သည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ချုံပုတ်အပြင်သို့
ထွက်လာ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါပဲ”

၁၆၂ ● ထက္ကန်ထံ နေထိုင်အောင်

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့နောက် တ ကောက်ကောက်လိုက် နေရတာလဲရှင်”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့အသိဆုံးပဲဖြစ် လိမ့်မယ်”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...၊ ဦးလေးလွေမင်ယွမ်က အတော် ကလေး တဝင့်မြင့်နေတာကိုး၊ ဘာဖြစ်လို့ အေးအေး ဆေး ဆေး မဏ္ဍပ်ကို ပြန်မသွားတာလဲ”

လွေမင်ယွမ်ကလည်း တဟဲဟဲ ရယ်သည်။

“မင်းတို့ကလဲ အသုဘခေါင်းကို တို့ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့ မမြှုပ်ဝံ့ရတာလဲ”

“ဒါ ဦးလေး လွေမင်ယွမ်ရဲ့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“သခင်ကြီး ဝမ်ကျုံးထန်ဟာ ငါ့မိတ်ဆွေပဲ၊ ငါ့မိတ်ဆွေ သေဆုံးတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ငါ လျစ်လျူရှုထားလို့ မရဘူး”

“ကျွန်မ ဖေဖေကို ရှင်တို့ မြင်ပြီးပြီပဲ”

“အဲဒါကို ငါတို့ မယူဘူး”

“ဦးလေး လွေမင်ယွမ်ဟာ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ခင် မရဘူး”

ဆိုင်းထုံခွင့်လှူ ဝေလွဆ(၃) ● ၁၆၃

“ဟား...ဟား...ဟား... တခဲလဲ မင်းက ငါ့ကို ဖမ်းဆီး ဘားချင်သေးလို့ လား၊ မင်းဘကယ် ဖမ်းနိုင်၊ မဖမ်းနိုင် စမ်း ဖြည့်စမ်းပါဦး”

မိန်းကလေးက အဖက်မတန်သည့်သဘောဖြင့် ဘာမင်း ဘင်း ရယ်မောလေ၏။

“ဒီလောက်လဲ အထင်မကြီးပါနဲ့လေ”

လွေမင်ယွမ်သည် မိန်းကလေး၏ စကားကိုကြားလိုက်ရ သောအခါ ဒေါသထွက်သွား၏။

“သယ်...မင်းလို နို့နဲ့ မစင်သေးတဲ့မိန်းကလေးက ငါ့ကို ဇော်ဇော်ကားကား ဒီလိုမြောရသလား”

“ဒါကတော့ ဦးလေးလွေမင်ယွမ်က ပြောအောင် ထုပ် နေတာကိုး”

“တိတ်စမ်း၊ အသုဘခေါင်းထဲက အလောင်းဟာ ဘယ် သူ့အလောင်းလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ခေါင်းထဲကအလောင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိနိုင်ရင် ဘယ်လွယ်ကလေးပဲ၊ ဦးလေး လွေမင်ယွမ်တို့ယ်လို့ ခေါင်း ထဲဝင်အိပ်လိုက်ရင် အထဲက ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိနိုင်တာပဲ”

၁၆၄ ● တက္ကသိုလ် နေထမ်းအောင်

လွေမင်ယွမ်သည် သူ့ဒေါသများကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့
စေ။ မိန်းကလေးထံသို့ ခုန်ထွက်သွားလေ၏။

မိန်းကလေးက သူ့အား ရင်ဆိုင်ခုံခြင်းမပြုပေ။ လွေမင်
ယွမ် ဝင်လာသည်နှင့် သူမက ခုန်ထွက်သွားသည်။

လွေမင်ယွမ်က ဒေါသနှင့် အော်ငေါက်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားရတာလဲ၊ စော
စောကတော့ တကယ့်ကို အာကျယ်နေတာပဲ”

မိန်းကလေးက ကိုယ်ကိုလှုပ်၍ ရယ်နေသည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...ကျွန်မ ရှင့်ကို ကြောက်မယ်များ
ထင်နေသလား၊ ဝေးသေးတယ်၊ ကဲ...ကြည့်စမ်းပါဦး”

သူမသည် လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်လေ၏။ သူမ၏အေး
ဖတ်လည်ရွှီ ချုပ်ပုတ်များထဲမှ လူလေးယောက်ခုန်ထွက်လာ
သည်။

လေးယောက်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်
ထားသဖြင့် မောင်ထံ၌ ပျောက်နေသလို ထင်မှတ်ရ၏။

အကယ်၍ မိုးသားများ လွင့်စဉ်ပျောက်ခြင်းမရှိ ကြယ်
ကလေးများ မလင်းလက်ခဲ့ပါမူ ထိုလေးယောက်ကို ဤသို့
ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရမည် မဟုတ်ပါချေ။

သိုင်းထုံဝှံထုံ ဝထွေသံ (၃) ● ၁၆၅

အနက်ရောင်လေးယောက်သည် လွေမင်ယွမ်ကို လေး
စက်လေးတန်မှ ဝန်းရံထားလိုက်ကြ၏။

လွေမင်ယွမ်က ပမာမခန့်ရယ်ပြီး...

“ဟား...ဟား...ဟား... မင်းက ကိုယ်တိုင် မတိုက်ဘဲ
တပည့်တွေကို တိုက်ခိုင်းတာကိုး”

မိန်းကလေးက အေးစက်စက်ပြန်ပြော၏။

“အဲဒီတပည့်တွေကိုပဲ နိုင်အောင်တိုက်စမ်းပါဦး”

လွေမင်ယွမ်သည် ရုတ်တရက် အော်ငေါက်ပြီး ရွေ့တူစုမှ
အနက်တစ်ယောက်ဆီသို့ ခုန်အုပ်လိုက်၏။

သူ၏လက်ဝဲလက်ယာ လက်ဝါးများသည် အချိပ်များ
သပ်နေသလို ထင်မှတ်လာရသည်။

ကျန်သောအနက်သုံးယောက်သည် လွေမင်ယွမ်ရှုပ်ရှား
စေရန်အတွက် လှုပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်ကြသည်။ ဝိုင်းဝန်း
ဆိုက်ခိုက်ကြသည်။ လေတိုးသံက တရွှီးရွှီးမြည်လာသည်။

လွေမင်ယွမ်သည် တောမီးပုံးပေါက် သိုင်းထွက်ဖြင့်
အကြိတ်အနယ် ခုခံသည်။

သူ၏လက်ဝါးလက်ချောင်းတံတောင် စသည့် အဆင် အပိုင်း လက်နက်များသည် အနက်ရောင် လေးယောက်၏ နွေဘိုယ်များကို ထိခိုက်မိသွားသည်။

မိန်းကလေးက ရယ်၍ပြောသည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ ဦးလေးလွေမင်ယွမ်ကဒါကြောင့် ဒီလောက်နာမည်ကျော်နေတာကိုး၊ ဒါဖေမယ် ဦးလေး လွေမင်ယွမ်အနေနဲ့ ဒီလေးယောက်ကို မနိုင်နိုင်မပါဘူး။”

လွေမင်ယွမ်မှာ ယမ်းပုံမိုးကျ ဧဝါဆထွက်သွား၏။

ကြောက်မက်စွယ် ကောင်းလောက်အောင် စာစ်ရှိန်ထိုး တိုက်ခိုက်တော့သည်။

သို့သော် အနက်ရောင်လေးယောက်သည် တဖြည်းဖြည်း အကွဲညီလာသဖြင့် လွေမင်ယွမ်အဖို့ အစပထမပိုင်းကတည်း သူတို့အား ထိအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ပေ။

မိန်းကလေးကမူ အေးအေးဆေးဆေး လက်ပိုက်ကြည့် နေသည်။ သူ၏ဟန်ပန်က ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ ပန်းကလေး များ၏ အလှအပကို ရပ်ကြည့်နေသည့် ပုံစံမျိုး ပေါက်နေ သည်။

သူ့လူလေးယောက်ကို လွေမင်ယွမ် မည်သို့မျှ အနိုင် မရနိုင်ကြောင်း စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်နေပုံပေါ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ချုံမင်ကြားထဲမှ နောက်ထပ် အနက် ရောင် လေးယောက် ခုန်ထွက်လာကြပြန်၏။

ထိုလေးယောက်က မိန်းကလေးအား အရိုအသေပေး ပြီး အမိန့်နာခံနေကြသည်။

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ နင်တို့ ထွက်လာတာ အတော်ပဲ၊ ဟောဟိုမှာ တိုက်ခိုက်နေတဲ့ သူရဲကောင်းကြီး လွေမင်ယွမ်ဆိုတာ နှယ်နှယ်ရရပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလေး ယောက် တိုက်နေတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ဆိုရင် မနက်မိုးလင်းသွားလိမ့် မယ်၊ နင်ထို့ပါ ဝင်တိုက်ကြစမ်း။”

နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာသည့် သိုင်းသမားလေးယောက် သည် မိန်းကလေးကို ဦးညွတ်ဂါရဝဖြူပြီးနောက် လေး ယောက်တစ်ယောက် ထိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားကြပေ

တော့၏။ ထို့ကြောင့် ရှစ်ယောက်တစ်ယောက်တိုက်ပွဲ ဖြစ် သွားတော့သည်။

ထိုရှစ်ယောက်သည် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ထားကြသူ များ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူတို့၏တိုက်ကွက်များသည် အလွန် ပြင်းထန်ပြီး ဟာကွက်မရှိ တိကျလှ၏။

လွေမင်ယွမ်မှာ ထိုသူတို့အား တိုက်ခိုက်ရန် သိပ်အား မပြုနိုင်တော့ဘဲ သူ့အား မထိခိုက်နိုင်ရန်သာ ဂရုစိုက်နေရ တော့သည်။

မိန်းကလေးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီးနောက် လက်မလည်အောင် ခုခံနေရသော လွေမင်ယွမ်အား မေး ခွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

“ဦးလေးလွေမင်ယွမ်၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဒီကိုလာ သလား၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

လွေမင်ယွမ်က မိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောလေ၏။

“အောင်မာ...ငါတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ နိုင်အောင် တိုက်စမ်းပါဦး၊ နင်တို့ခေါင်းတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း ဖြတ်ပြုမယ်”

ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။

လွေမင်ယွမ်မှာ တဆုတ်တည်း ဆုတ်နေရသည်။

ဆုတ်စည်ဆိုသော်လည်း စိတ်ကြိုက် ဆုတ်နိုင် သည် မဟုတ်ပါ။

လူရှစ်ယောက်ဝိုင်းထားသည့်အထဲမှမည်သူမျှ စိတ်ကြိုက် ဆုတ်ခွာနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့ရာတွင် သူ့ဒေါသကမူ သူ၏ တိုက် ကွက် များ ကို ပြောင်မြောက်အောင် အရောင် တင်ပေးနေသည်နှင့် တူနေ သည်။

လွေမင်ယွမ် တရကြမ်း တိုက်လာသောအခါ အနက် ရောင် လေးယောက် နောက်သို့ ဆုတ်ပေးကြရတော့လေ သည်။

မိန်းကလေးက ဘဟင်းဟင်း ရယ်ပြီးနောက်....

“ဦးလေး လွေမင်ယွမ်ရဲ့ ဘွဲ့ကဘာတဲ့လဲ၊ ခြောက်...ကျွန်မ မှတ်မိပြီ၊ ဦးခေါင်းကိုးလုံးနဲ့ ငှက်ကြီးဝံပိုဆိုတာ မဟုတ်လား၊ ခုတော့လဲ ငှက်ကြီးဝံပိုဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကြီးဟာ ဒီနေရာမှာနိဂုံးချုပ် ပါပြီ”

ဝင်စစ် မိန်းကလေးက လွေမင်ယွမ်စိတ်ဆိုးအောင်စကား
စစ် ထိုးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ရှစ်ယောက် တစ်ယောက် တိုက်ပွဲဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏
လူရှစ်ယောက်က အနိုင်မတိုက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် မိန်း
ကလေးက နှုတ်ဖြင့် စစ်ကူပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တကယ်အားဖြင့် သူ့လူရှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်
နေသည့် ပုံစံကို မိန်းကလေးအားမရပါ။

ရှစ်ယောက်ဖြင့် ဤမျှကြာအောင်တိုက်ခိုက်နေခြင်းသည်
သူတို့အတွက် အခြေအနေမကောင်းကြောင်း သက်သေပြနေ
သလို ရှိနေသည်။

သူမက ဝင်တိုက်လိုသော်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာအရ ဝင်
မတိုက်သင့်သဖြင့် သားမှနှုတ်ဖြင့် စကားစစ်ထိုးနေခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ လွေမင်ယွမ်က စိန်ခေါ်ထိုက်ဝါမှု သူမအတွက်
ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသလို စိတ်ကြိုက် ဖြစ်သွားဝေ
မည်။

သူမ၏စိတ်ကူး မှန်သွားပေသည်။

လွေမင်ယွမ်သည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် စိန်ခေါ်လေ
တော့၏။

“ကောင်းပြီမင်း တိုက်ပွဲထဲ ဝင်ခဲ့ပါလား၊မင်းမှာရှိသမျှ
ဧညာကုန် ထုတ်စမ်း”

သူမက ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

“ဖယ်ကြစမ်း”

သူမ၏ ဝေါက်သံကြောင့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်
သည့် သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်တို့သည် အဆီးသီး ခုန်ထွက်
သွားကြ၏။

မိန်းကလေးသည် မခိုတရုံဖြင့် ရှေ့သို့ တက်လာလေ
သည်။

“ကျွန်မက တိုက်ချင်လွန်းလို့ ဖ်ဟုတ်ဘူးခန့်၊ ဦးလေး
လွေမင်ယွမ် စိန်ခေါ်လို့ ဝင်တိုက်ရတာ၊ ကျွန်မ ဖေဖေနဲ့
ဦးလေး လွေမင်ယွမ်တို့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်
ပေတော့”

လွေမင်ယွမ်က အေးစက်စက် ရယ်ပြုံး...

“မင်းရဲ့ဖခင် ဝမ်းကျူးထန်နဲ့ငါဟာ လက်ရည်တူအဆင့် ရှိခဲ့တယ်။မင်းရဲ့ လက်ရည်ဟာ မင်းဖခင်ထက်သာလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး။ ငါ့ကြောင့် မင်း ထိခိုက် ဒဏ်ရာရရင်တော့ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ဒီမိန်းကလေးကလည်း ပမာမခန့် ရယ်သည်။

“ဦးလေး လွေမင်ယွမ်၊ စကားပြောရင် ကြည့်ပြောပါ။ သိပ်ပြီး အပြော မမောက်ပါနဲ့”

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ နင်က ငါ့ကို ယှဉ်နိုင်မယ် ထင်နေ လို့လား”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်၊ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ တကယ် တမ်း ပြောရရင် ဦးလေး လွေမင်ယွမ် နာမည်ကျော်တာ ဦးလေးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ဦးလေးရဲ့ ဇနီးကြောင့်ပဲ ဖြစ် ပါတယ်။ ဦးလေးရဲ့ဇနီးက လက်နက်ပုန်းပညာမှာ သိပ် စွမ်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ၊ နင်က ငါ့ဇနီးကိုတောင် စိန်ခေါ်ချင်သလား”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်...၊ ကျွန်မက တယ်သူ့ ကိုမှ မကြေခက် ဘူးရှင်၊ ဦးလေး လွေမင်ယွမ်ရဲ့ ဇနီးကိုလဲမကြောက်ဘူး၊စစ် ချွမ်းက ထန်ဂိုဏ်းရဲ့ လက်နက်ပုန်းကိုလဲ မကြောက်ဘူး”

လွေမင်ယွမ်မှာ ဒေါသကြီးစွာ ထွက်လာသဖြင့် တစ် ထိုက်လုံး တုန်ယင်လာ၏။

“ငါကတော့ နင့်ကို ကြောက်မယ် ထင်နေသလား”

“ကြောက်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက် ပြီးမှတစ်ယောက်၊ တစ်ပွဲပြီးမှတစ်ပွဲတိုက်ရင် အချိန်သိပ်ကြာ သွားမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဦးလေးရဲ့ဇနီးကိုပါ ခေါ်ထုတ် လိုက်ပါ။ သူ့လက်ရည်လဲ ကျွန်မ မြင်ချင်တယ်”

တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် အရိပ်အယောင် လုံးဝ မပေါ်စေရဘဲ ချောင်းမြောင်း နားထောင်နေကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ သိုင်းပညာကို အစ်ကိုကြီး မြင်ဖူးသလား”

တုထန်ဟိုက ခေါင်းခါ၏။

“သူမပြောနဲ့ သူ့အဖေကိုတောင် ငါ့မြင်ဖူးတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ သိုင်းလောကထဲမှာ ဂုဏ်သတင်းသခင် ကြားဖူးခဲ့တာ ပါ။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ သိုင်းပညာဆိုတာတော့ မြင်ဖူးဖို့ မပြောနဲ့၊ ကြားတောင် မကြားဖူးခဲ့ပါဘူး”

“ငှက်ကြီးခံပို လွှေမင်ယွမ်ကို အဲဒီမိန်းကလေးက ရဲရဲ
စုံစုံ စိန်ခေါ်နေဘယ်၊ နိုင်ကော နိုင်၊ နိုင်လို့လား။”

“ဒါလဲ အဘစ်မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒီမိန်းကလေး ဆီမှာ
ဘာများ နိုင်ဖဲ ကိုင်ထားလို့လဲ မသိဘူး၊ စောင့်ကြည့်တာ
အကောင်းဆုံးပဲ”

တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ တီးဘိုး စကားပြောနေစဉ်
လွှေမင်ယွမ်သည် ပြိမ်ပြိမ်သက်သက် စဉ်းစားနေလေ၏။

သူသည် သိုင်းလောက၌ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီး တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကထဲသို့ ဝင်ခါစသိုင်းသမားပေါက်စကလေး
ကိုသို့ ရှူးရှူးရှူးရှူးဂေးဂေးသံဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို ပြန်လည်သတိရ
ပြီး ရှက်စိတ်ဝင်လာသည်။

“ဟင်း...ဒီမိန်းကလေးဟာ ငါ့ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ စိန်ခေါ်ရုံ
မကဘဲ ငါ့မိန်းမကိုတောင် ခေါ်ထုတ်နေသေးတယ်၊ ဒီ
အချက်ဟာ မရိုးသားဘူး၊ ဘယ်သိုင်းသမားမှ ကိုယ်မပိုင်ဘဲ
နဲ့ နောက်ထပ် အင်အားအတိုးမခံဘူး”

စိတ်အေးလက်အေးစဉ်းစားမိသောအခါမှ လွှေမင်ယွမ်
မှာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာတော့သည်။

ထို့ပြင် ဆီမိန်းကလေးသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်
တည်ငြိမ် အေးဆေးနေသည်။

သူမ၏ သိုင်းပညာကိုလည်း အတိအကျ ခန့်မှန်းမရ
သေးပေ။

သူသည် အချိန်ဆွဲရင်း မိန်းကလေး၏ ဇာစ်မြစ်ကို ဖော်
ထုတ် မေးမြန်းရန် ကြံစည်လိုက်၏။

“မိန်းကလေး၊ ငါမေးတာကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ခေါင်းထဲ
က အလောင်းဟာ ဘယ်သူအလောင်းလဲ”

မိန်းကလေးက ရယ်၍ပြော၏။

“ဦးလေး လွှေမင်ယွမ်၊ တကယ်ကြည့်ချင်တာလား။”

“တိတ်စမ်း၊ ငါက နောက်ပြောင် ပြောနေရမှာလား။”

“ကြည့်ရင်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဦးလေးတစ်ယောက်တည်းတော့
ကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကိုပါ ခေါ်လိုက်ပါ။ နှစ်
ယောက်စလုံး ကြည့်မြင်ခွင့် ရရပါစေမယ်”

လွှေမင်ယွမ်မှာ သူ့ဇနီးကို ခေါ်ခိုင်းခံလိုက်ရတိုင်း ရင်
ထဲ၌ စိမ့်ခနဲ...စိမ့်ခနဲ အေးစက်သွားသည်။

သူ့ဇနီး ထွက်ပေါ်လာပါက ဤမိန်းကလေးသည် သူတို့
နှစ်ယောက်ကို မည်သို့ တိုက်ခိုက်မည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိ
လေသည်။

သူ စဉ်းစားနေစဉ် မိန်းကလေးက ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အော်ငေါက်ပြန်သည်။

“ဒီနှစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပုန်းနေရပြန်တာလဲ၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့ပါ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပုန်းကြည့်တယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ကောင်းတွေ့ရဲ့ အပြုအမူ ဓမ္မာတိပါဘူး၊ ကျက်သရေမဲ့ပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချို ခပ်တိုးတိုး ဘုရားတမိလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို၊ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားတာ သေချာပြီခင်ဗျ”

မိမိတို့ ပုန်းနေသည့် ချုံကြီးသည် အလွန်တရာ ကြီးမားသည်။ သို့စဉ်လျက် ဤမိန်းကလေး မြင်နိုင်စွမ်းရှိသည်ကို ဆန်ကွမ်းချို အလွန်တရာ အံ့ဩနေမိသည်။

သူသည် ချုံထဲမှ ခုန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ တုထန်ဟိုက သူ၏အင်္ကျီစကို ထင်းခနဲနေအောင် ဆွဲထားလိုက်ရ၏။

“အစ်ကိုကြီး”

“ရှါး...”

တုထန်ဟိုက သူ့နှုတ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကာလျက် စကားမပြောရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

“ညီလေး ဟိုချာကြည့်စမ်း”

တုထန်ဟို၏အသံက လေသံကလေးမျှသာ။ သို့သော်ဆန်ကွမ်းချို အနေဖြင့် ပီပီသသ ကြားရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အသာ ငြိမ်ကုပ်ပြီး ချုံအပြင်သို့လှမ်းညှိလိုက်မိ၏။ လားလား...အခြားသော ချုံပုတ်ကြီးတစ်ခုလှူနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ပိန်လို့လှသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသော ဘုထန်ကြီးနှစ်ခုကို ဆန်ကွမ်းချို လုံးဝမျက်စိမမှားပါ။ ထိုနှစ်ယောက်က ယင်ယန်စွမ်းကြွယ်ဟု အမည်ခံသော ယန်စွမ်းနှင့် ယန်ချွင်တို့စေတည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သက်ပြင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ မှုတ်ထုတ်မိလေ၏။ သူသည် တုထန်ဟိုကို ကျိတ်ရွံ့ကျေးဇူးတင်သ၏။

ဤနေရာသို့ တုထန်ဟိုမပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းသာ သွားခဲ့မိလျှင် တစ်ပါးသူအစား သူက ခိုင်ခံ့၍ ပြဿနာများဖြေရှင်းရတော့မည်မှာ သေချာနေသည်။

မိန်းကလေးက လှောင်ရယ်ပြီး ငေါ့တော့တော့ ပြောသ၏။

၁၇၈ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

“ရှင်တို့က တယ်ချောင်တ ဧရာဝတီကြာတာလဲ၊ တစ်ပါးအတွင်းရေးကိစ္စကို ပျော်ပွဲခွင်ပွဲ ကြည့်ရသလို စေ့စရာကောင်းမယ်ထင်ပြီး လာချောင်းနေကြတာလား”

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ယန်ချွင်က မျက်နှာကြီးကြည့်မကောင်းအောင် ရှုံ့မို့လိုက်သည်။

“စကားပြောတာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောစမ်းပါဦးကလေးရဲ့၊ တယ်နယ်ခန်းခန့် ပြောနေရတာလဲ၊ ငါ့မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ သမီးမို့ ငါတို့က မင်းကို ဒဏ်ရာအနာအမရစေချင်ဘူး၊ နားလည်ရဲ့လား”

မိန်းကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်၏။

“ကျွန်မပေးစေကြီးက သေသွားခဲ့ပြီးပြီ၊ သေသူရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ ရှင်တို့ မတိုက်ခိုက်လဲ ကျွန်မက တိုက်ခိုက်မှာ အသေအချာပဲရှင်”

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် သွေးကြောထိုး တိုက်တတ်ဖြင့် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်တော့၏။

စကားဆုံးသည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချွင်တို့မှာ သူတို့၏ ‘ကြံ့သိင်္ခ’ သွေးကြောကို မထိမီအောင် သေလုမြောပါး ရှောင်တိမ်းလှေ့ရသည်။

ဆိုင်းထုံခွင့်ထွ် ၀၀၀၀၀(၃) ● ၁၇၉

ယန်ချွင် ရှောင်တိမ်းသော်လည်း ထိလှသိခင် ဖြစ်သွားသေး၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မ၍ သိုင်ကျသွားအောင်တော့ ဒဏ်ရာ မရလိုက်ပါချေ။

“ရှင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ဆုတ်သွားရတာလဲ”

သူမသည် ယန်ကန်း၏ ‘ချီခင်’ သွေးကြောကို လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်ပြန်လေသည်။

ဤအကြိမ်တွင် အသင့်ပြင်ဆင်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ ထမအကြိမ်ထက် ပို၍ပြင်းထန်ပေသည်။

သို့သော်...

ယန်ကန်းနှင့်ယန်ချွင်တို့အား အထင်သေး၍မဖြစ်မိ။

ယင်ယန်စွမ်းကြွယ် ဟု ကျော်ကြားသော ဤ သိုင်းဖို သိုင်းမ ပညာရှင်နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်ချင်း အစွမ်းထက်ကောင်းမှ ထက်မည် ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ဦးပေါင်း တိုက်ရာတွင်မူ လွန်စွာ အစွမ်းထက်ပေသည်။

မိန်းကလေးသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ ပူးဝေါင်း တိုက်ကွက်ကို ခြင်ဖူးဟန်မတူချေ။

ထို့ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ထိပ်တိုက် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်ရသော အခါတွင်မူ သူမသည် ယင်ယန်စွမ်းကြွယ်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုမညာကို အံ့ဩချီးကျူး ရလေတော့၏။

သူမသည် သိုင်းဖိုသိုင်းမ ပညာရှင် နှစ်ဦးအား စိတ်ကြိုက် တိုက်ခိုက်ရန်ထက် သတိထား တိုက်နေရတော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

မိန်းကလေး၏ အစွမ်း ထက်လှသော သိုင်းမညာတို့မှ ယင်ယန်စွမ်းကြွယ်တို့သာမက လွေမင်ယွမ်ပါ ရင်တထိတ်ထိတ် ကြည့်နေရတော့သည်။

ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင်တို့သည် နဖူးမှချေးများ စီးကုသည်အထိ အတိုင်အဖောက်ညီညီ တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

မိန်းကလေးအား အန္တရာယ်ပြုနိုင်လောက်သည့် အဆင့်အထိ ဒုက္ခမပေးနိုင်သည့်အတွက် သူတို့စိတ်ထဲ၌ အားမထဲအားမရ ဖြစ်လာသည်။

သို့သော်...

သူတို့မျက်စိထဲ၌ မြင်နေရသည့် မိန်းကလေး၏ တိုက်ကွက်မျှမ်းသည် သူမ၏ ဖခင် ဝမ်းကျူးထန်၏ တိုက်ကွက်များ

ထက် ပြင်းထန်နေသည့် အချက်ကိုမူ ကောင်းစွာသတိပြုမိကြ၏။

တကယ် မွဲကြီးပွဲကောင်း တွေ့ကြပြီဟု ယင်ယန်စွမ်းကြွယ်တို့ မှတ်ချက်ချမိသည်။

ထို့နည်းတူ တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကလည်း မှတ်ချက်ချမိလေ၏။

ယခုအခါတွင် ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချွင်တို့က တစ်ဖက်၊ မိန်းကလေးက တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိနေကြလေပြီ။ မိုးတိုမ်များကို လွင့်စဉ်သွားစေသည့် လေရွေးတသန် သန်ကြောင့် မိန်းကလေး၏ ဆံစပွား လေထဲ၌ လွင့်မျောထုတ် ရှိနေသည်။

လွေမင်ယွမ်သည် ဘေးမှ စောင့်ကြည့်နေရာမှ ဝင်ရောက်အော်လေပြောသည်။

“မိန်းကလေး...နင့်ပညာ ကောင်းတယ် ဆိုတာကို ငါ ငါ့ဖက်ကတည်း။ ဒါပေမယ့် ယင်ယန်စွမ်းကြွယ်နဲ့ တိုက်ခိုက်နိုင်လောက်အောင်တော့ နင့်ပညာမစွမ်းမပါဘူး။ နင် အရှုံးသာပေးစေတော့၊ နင့်အတွက် သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားပေးမယ်”

မိန်းကလေးက လွေမင်ယွမ်ကို ထည့်ကြည့်ပြီး မဲမဲရွဲ့ရွဲ့ ပြောလေ၏။

“ရှင်ပါးစပ်ပုပ်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်းပါ။ ဒီည ဒီအထိ ထိုက်လာသူတွေအားလုံး တစ်သက်လုံး မီးစပ်ပိတ်သွားလေရမယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မဖေဖေရဲ့ ပိတ်ဆွေ

အခန်း (၄၃)

ဆဆန်ထုပွဲ

ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချွင်တို့သည် သူမ၏ လက်ဝဲနှင့် လက်ယာတို့မှ ခုန်မြောက်ဝင်ရောက်လာကြလေ၏။

ဤနှစ်ယောက် ဤမျှ ခံနိုင်ရည် ရှိကြလိမ့်မည်ဟု မိန်းကလေး မထင်မိပေ။

သူမက နှစ်ယောက်ပေါင်း တိုက်ကွက်ကြားမှ ကျွမ်းမိုးခုန်ထွက်သွားသည့်တိုင် ခြေဖျားဖြင့် ခတ်ဖြစ်အောင် ခတ်ပစ်ခဲ့သေးသည်။

ဟောင်းကြီးမို့ အသက်ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ အလကား ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်လို့တော့ မထင်နဲ့၊ စည်းကမ်းချက် တစ်ခုကို လိုက်နာမှ ရှင့်ကို ခွင့်လွှတ်မှာ”

လွေမင်ယွမ်က သူ၏ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးကို ပွတ်သပ် ဆွဲ ကိုင်ပြီးနောက် ခပ်အေးအေး မေးမြန်းလေ၏။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ နင့်စည်းကမ်းချက်”

မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကြူဝံ့၍ ပြောလေ၏။

“စည်းကမ်းချက်ကတော့ သိပ်မခက်လှပါဘူး၊ ရှင်က တော့ လိုက်နာနိုင်မှာပါ၊ ရှင် လိုက်နာနိုင်ပေမယ့် ရှင့်ဇနီးကတော့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအချက်ကို ကျွန်မ ကြိုတင်သိနေပါတယ်”

လွေမင်ယွမ်က ရယ်ရင်း....

“ပြောစမ်းပါလေ၊ ငါ့အသက်ရှင်ဖို့ တာစည်းကမ်းလဲ ဆိုတာ ငါသိချင်မိတယ်”

အမှန်စင်စစ် လွေမင်ယွမ် ဟာသ လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ် သည်။

သူကဲ့သို့သော ဆိုင်းသမားအရင့်အမာကြီး တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဤနဲ့နယ်လှသော မိန်းကလေး၏ စည်းကမ်းချက် ကို အဘယ်မှာလျှင် လိုက်နာနိုင်ပါအံ့နည်း။

မိန်းကလေးက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလေ၏။

“ရှင် တကယ်ပဲ ကျွန်မ စည်းကမ်းချက်ကို လိုက်နာနိုင် ပါ့မလား”

“ပြောစမ်းပါဦးလေ၊ လိုက်နာနိုင်တဲ့ စည်းကမ်းဆိုရင်လဲ လိုက်နာရတာပေါ့၊ ကြားပြီးတော့မှ ဆုံးဖြတ်တာကောင်းစာ တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မပြောမယ်၊ ရှင့်လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရှင့် လျှာကို ဖြတ်ပစ်ရမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ စည်းကမ်းချက်ကတော့ ဒါပဲ၊ ရှင်က ကျွန်မဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးမို့ ဒီ စည်းကမ်းချက်နဲ့ အခွင့်ထူးကို ရတာပဲ”

လွေမင်ယွမ်က တဟဲဟဲ ရယ်ရင်း....

“နင့်စည်းကမ်းချက်ကလဲ အတော် ထူးဆန်းပါကလား၊ အသက်မသေဘဲ လက်နဲ့လျှာကိုဖြတ်ရတယ်လို့၊ ဘာရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ဒါတွေ ပြုတ်ရတာလဲ”

မိန်းကလေးက ဆက်၍ ရှင်းပြလေ၏။

“ကြော်...ဒါကတော့ ဒီလိုပါ။ ဒီညဒီမှာ မြင်တွေ့ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ရှင်အနေနဲ့ တခြားလူကို လက်နဲ့စာရေး မပြနိုင်တော့ဘူး။ လျှာမရှိတော့တဲ့အတွက်လဲ တခြားလူကို ပါးစပ်နဲ့ ပြောမပြနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်က ကောင်းတယ် မဟုတ်ဘူး။”

လွေမင်ယွမ်၏ မျက်နှာသည် ခုတ်ခြည်း တင်းမာခက်ထန် သွားသည်။

“တိတ်စမ်း၊ နင်ပြောတိုင်း ငါကလိုက်လုပ်မယ်များ ထင် နေသလား။”

မိန်းကလေးသည် လွေမင်ယွမ် ဒေါသထွက် နေပုံကို ကြည့်၍ ရယ်မောလေ၏။

* * *

“အဲဒီကတိ မပေးနိုင်လို့ကတော့ သေဖို့ ပြင်ထားပေ တော့၊ ကျွန်မက ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် မထင်နဲ့။”

သူမ၏ စကား ဆုံးသောအခါ ကျူတောထဲမှ အနီရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူ လေးယောက် မြိုင်တူ ခုန်ထွက်လာ ကြ၏။

မိန်းကလေး၏ ဘက်တော်သားများသည် ဤကျူတော မျှတောများဆဲ၌ အဆင့်စောင့်နေဟန်တူကြောင်း တုထန် ဟိုက ဆန်ကွမ်းချီအား ခပ်တိုးတိုးပြောပြလေ၏။

အနီရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူ လေးယောက်သည် ကိုယ်ချည်းလက်လွတ် ခုန်ထွက်လာကြခြင်းမဟုတ်ပေ။ ဘေး ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ပြီး ခုန်ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့၏ဦးခေါင်း၌ အနီရောင်ခေါင်းစွပ်များ စွပ်ထား ကြသည်။

ရန်သူများကို မြင်တွေ့နိုင်စေရန် မျက်လုံး၌ အပေါက် နှစ်ပေါက် ဖောက်ထား၏။

သူတို့၏ ပုံစံများက တွေ့မြင်သူများအား ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စေသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးသည် ယန်ကန်း၊ ယန်ချင်နှင့် လွေမင်ယွမ် တို့အား လက်ဖြင့် ရှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“အဲဒီ သုံးယောက်ကို သတ်လိုက်”

အနီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့် ဓားသမား နှစ်ယောက်သည် ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင်တို့ထံ ခုန်ဝင်သွားပြီးနောက် ကျန်သော အနီရောင်ဓားသမားနှစ်ယောက်က လွေမင်ယွမ်ထံသို့ ခုန်ဝင်သွားကြလေ၏။

အနီရောင် ဓားသမား လေးယောက်၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ လွန်စွာ ပေါ့ပါးလှ၏။

သူတို့၏ လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ပြီး အနက်ရောင် ဓားသမားများထက် အပြတ်အသတ် သိုင်းပညာသာကြောင်းကို အားလုံးက သတိပြုမိကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ပြင်းထန်သော ဓားကွက်များကို သုံး၍ ယန်ကန်း၊ ယန်ချင်နှင့် လွေမင်ယွမ်တို့အား တိုက်ခိုက်လေသည်။

သူတို့၏ ဓားရောင်များသည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ပြိုးပြိုး ပြိုက်ပြတ် ဖြစ်နေ၏။

ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင်တို့သည် နှစ်ယောက်ပေါင်း တိုက်ကွက်ကို အသုံးပြုကာ အပြင်းအထန် ခုခံကြရလေ၏။

အဖိုသိုင်းနှင့်အမသိုင်း သို့မဟုတ် အပျော့သိုင်းနှင့် အမာသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြု ခုခံကာကွယ်ကြလေ၏။

အနီရောင်ဓားသမား နှစ်ယောက်သည် သိုင်းဖိုသိုင်းမပညာရှင် နှစ်ယောက်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် အားလှိုင်းနှစ်ခုကို ရင်ဆိုင်တွေ့ကြရသည်။

သူတို့သည် ခပ်တိုးတိုး အော်ဟစ်ပြီး ထိုအားလှိုင်းနှစ်ခုကို ရှောင်ထွက်သွားကြ၏။

“ဝိုး...”

“ဝှစ်...”

အနီရောင်ဓားသမား နှစ်ယောက်၏ ဓားများသည် ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ တရွှမ်းရွှမ်း ကျရောက်လာလေ၏။

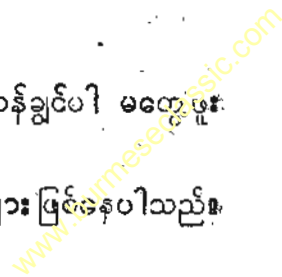
“ညီလေး...သတိထား၊ သူတို့ဓားကွက်တွေကို အထင်သေးလို့ မရဘူး။”

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ယန်ချင်က ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သော သူညီတော် ယန်ကန်းအား အော်ဟစ် သတိပေးလေ၏။

သူ သတိမပေး၍လည်း မဖြစ်ပါ။

ဤဓားကွက်မျိုးကို ယန်ကန်းရော ယန်ချင်ပါ မတွေ့ဖူးခဲ့ကြပါ။

အံ့မခန်းဆန်းကြယ်သော ဓားကွက်များ ဖြစ်နေပါသည်။

ယန်ကုန်းသည် ယန်ချင် သတိမပေးမိကပင် သတိရှိပြီး ဖြစ်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လွန်စွာ နားလည်မှုရှိကြသဖြင့် အနီရောင် ဓားသမားများ၏ ဓားသိုင်း မည်မျှ အစွမ်းထက်နေစေကာမူ ကြံ့ကြံ့ခံ ကာ ကွယ်နိုင်ကြ၏။

အနီရောင် ဓားသမား နှစ်ယောက်သည် လက်ရည်တူ ဓားသမား နှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံနေရသဖြင့် မပေါ့ဆပဲ ထေ့ထေ့ချေ။

သူတို့သည် ခုန်ပျံလှုပ်ရှားပြီး တိုက်ခိုက်ရာ၌ သူမတို့ အောင် ကျွမ်းကျင်လှသဖြင့် ယန်ကုန်းနှင့် ယန်ချင်တို့မှာ အကြိတ်အနယ် ခုခံနေကြရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ အနီရောင်ဓားသမား နှစ်ယောက်သည် ယန်ကုန်းနှင့် ယန်ချင်၏ အကြားသို့ ပြင်းထန်သော အရှိန် ဖြင့် ခုန်ဝင်သွားပြီး သူတို့၏ ပြင်းထန် တိကျသော ဓား ချက်များဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်ကြလေ၏။

“ဝှီး...”
“ဝှစ်...”
“ဝှစ်...”

ဓားချက်များ၏ လျင်မြန်တိကျမှုတို့ကြောင့် ယန်ကုန်းနှင့် ယန်ချင်တို့ ခုခံချိန် မရကြတော့ဝေ။

တပူပူ တတွဲတွဲ တိုက်ခိုက်နေသော နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် သိုင်းဖိုသိုင်းမစညှာရှင်များသည် လူချင်းခွာ၍ ရှောင်တိမ်း ပေးလိုက်ရလေတော့၏။

အခြားတစ်ဖက်တွင် အဘယ်ကဲ့သို့ ရှိနေသနည်း။

အခြားတစ်ဖက်တွင် လွေမင်ယွမ်သည် အနီရောင် ဓား သမားနှစ်ဦးကို အသေအလဲ ခုခံကာကွယ်နေရသည်။

ယင်ယန်စွမ်းကြွယ် ညီနောင်သည် အစပထမ၌ အတော် ကလေး ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ခဲ့သည်။ နောက်မှသာ ခုခံအား ပြို ကွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

လွေမင်ယွမ်မှာ မူလအစကတည်းက ယဉ်သကိုဟု ဆိုရ လောက်အောင်ပင် စတိုက်ကတည်းက အသက်လူ ကာကွယ် ခဲ့ရပေသည်။

ထိုစဉ်...
“အင့်...”

ထိုအသံကား ယန်ချင်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ ဖြစ်တော့သည်။

ယန်ချွင်၏ ပခုံးထက်၌ နီရဲသော သွေးကွက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယန်ကန်းသည် သူ၏ နောင်တော်အား ကာကွယ်ရန် မာန်သွင်း အော်ဟစ်လျက် တစ်ဖက်ရန်သူအား တရကြမ်းခင်း ဝင်တိုက်၏။

သူသည် နောင်တော်အား ကယ်တင် လိုသည့် စိတ်ကဏ္ဍားနေသဖြင့် တစ်ရိုက်ထိုး ဝင်တိုက်ရာ၌ သူ့နောက်ကျောကို ကာကွယ်ရန် မေ့လျော့သွား၏။

“ဝုန်း”

“အား...”

ယန်ကန်းသည် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ပြီး ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

သူ့နောက်ကျော၌ အေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် လက်သီးဖြင့် ထိထိမိမိ အထိုးခံလိုက်ရသဖြင့် ယန်ကန်း မှောက်ကျသွားရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ပခုံး၌ ဓားထိသွားသော ယန်ချွင်မှာ တကယ်တမ်း မခုခံနိုင်တော့ပေ။

ထို့ပြင် သူ့တွဲဘက် ညီဖြစ်သူလည်း လဲကျသွားပြီဖြစ်၍ နောက်ဆုံး၌ ချီချီအကြွေကို ဓားဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရလေသည်။

သူ့ နောက်ထပ် မည်သို့မျှ မခုခံနိုင်မီ အနီးရောင်ဓားသမား အစ်ဦးက သူ့အား သိမ်း၍ ကန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ယန်ချွင်သည်လည်း သူ့ညီတော်ကဲ့သို့ပင် မှောက်လျက် လဲကျသွားလေတော့ သတည်း။

မြင်ရသော မြင်ကွင်းအတွက် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသော ဆန်ကွမ်းချိုမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီးနောက် တုထန်ဟိုအား ခပ်ဘိုးဘိုးပြောလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို၊ ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ အတော်ကလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိပြီဗျာ”

“ညီလေး ဘယ်လို ထင်နေသလဲ”

“ကျွန်တော် စိတ်ထင်တော့ နောက်ထပ် ဆယ်ကွက်အထိ အလွန်ဆုံး ခံနိုင်မယ်၊ ဆယ်ကွက်တော့ မကျော်တော့ပါဘူး၊ လွေမင်ယွမ်ရော၊ ယန်ကုန်းနဲ့ယန်ချင်ရော အဖမ်းခံရမှာ သေချာပါတယ်၊ သေဖို့ကလဲ သေချာသလောက်ပဲလို့ ထင်ပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စကားကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျူဘောချူဘောထဲမှာ ဟိုမိန်းကလေးရဲ့ ဘက်တော်သားတွေရှိလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်တယ်၊ အဲဒီလောက်လူများများကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်တူဖို့ ဦးစားရဦးမယ်နဲ့တူတယ်”

တုထန်ဟိုက ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။

အခန်း (၄၄)

ဆုံခွင့်ခိုနိကသေး

ယန်ကုန်းနှင့် ယန်ချင်တို့သည် အသက်မသေကြပေ။

သို့သော်...

သူတို့အဖို့ အသက်သေသည်ထက် ဆိုးသော သို့ပန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြရသည်။

လွေမင်ယွမ်မှာမူ အနီရောင် ဓားသမား နှစ်ဦးအား အသေအလဲ ခုခံကာကွယ်ဆဲရှိ၏။

အနီရောင် ဓားသမားနှစ်ဦး၏ ဓားချက်များကြား၌ သူသည် အသက်ကိုပင် ဝအောင် မရှု့နိုင်ရှာဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။

၁၉၆ ● ထက္ကသိုက် နေထင်းအောင်

“ညီလေး၊ ကျတော့ထဲမှာ မိန်းကလေးရဲ့ ဘက်တော် သားတွေ ရှိဦးမှာ သေချာပါဘယ်”

“အခု ထွက်တိုက်နေတဲ့ အနီရောင် ဓားသမားတွေထက် စွမ်းတဲ့ ကောင်တွေတောင် ရှိချင်ရှိနေဦးမယ်”

တုထန်ဟိုသည် သိုင်းလောက၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကျင် လည်ခဲ့သူဖြစ်၍ အနီရောင်ဓားသမား လေးယောက်၏ စွမ်း ပကားကို သေချာစွာ ပိုင်းခြားသိမြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မိမိနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ဝင်ထိုက်လျှင်ပင် ထိုဓားသမား လေးဦး၏ ဓားကွက်ကို အသေအချာ ဖျက်ဆီးနိုင်မည်ဟူ၍ ကံသေကံမ မပြောနိုင်ကြောင်း တုထန်ဟို သိရှိပေသည်။

ဤအနီရောင် ဓားသမားအား လိုသလိုစေခိုင်နိုင်စွမ်း ရှိသည့် အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ် မိန်းကလေးသည် မည်သည့် ဂိုဏ်းမှ ဖြစ်သနည်း။

အမှန်တကယ်ကော သခင်ကြီးဝမ်ကျုံးထန်၏သမီး ဟုတ် ပါ၏လော။

ဝမ်မိသားစုအတွင်း၌ မည်သည့်အဆင့်ရှိသည့် ဆွေမျိုး သားချင်း ဖြစ်ပါသနည်း။

နဂါးပျံ ကျားပွတ်ဘွဲ့ရ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီး ထုထန် ဟိုသည် တိုက်ပွဲ ဖြည့်ရင်းကြည့်ရင်း အခြေအနေအရပ် ရပ်ကို သုံးသပ်လာမိသည်။

တိဗက်နယ်မှ ကျော်ကြား ထင်ရှားသော သိုင်းသမား ချား အလွန်ရှားပါးသည်။

ထိုရှားပါးသည့်အထဲ၌ အသက်ရှည်ရှည် ရေရှည်ကျော် ကြားခဲ့သော သိုင်းသမားဟူ၍ တုထန်ဟိုဘစ်ယောက်ဘည်း သာ ရှိသည်။

သူ ဤသို့ ရေရှည်တည်တံ့ နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ဤသို့ အနုလုံပဋိလုံ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနိုင်၍ ဖြစ် ပေသည်။

သူတို့မြင်ကွင်းထဲ၌မူ လေ့မင်ယွမ်သည် ဓားဒဏ်ရာ တစ် ချက် ရရှိသွား၏။

သို့သော်....

သူ့လက်ဝါး တိုက်ကွက်ကမူ ပြင်းထန်ဆဲ ရှိနေသေး၏။ နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်သောပွဲက အရှုံးအနိုင် ပေါ်နေပြီ။

နှစ်ယောက်တစ်ယောက်တိုက်ခိုက်သောပွဲက အရှုံးအနိုင် မပေါ်သေးဘဲ ရှိနေခြင်းက တစ်ယောက်သမား၏ သိုင်း ပညာ စွမ်းပကားကို မှတ်ကျောက်တင်ခဲ့နေသလို ရှိနေ သည်။

အင်္ကျီအဖြူဝတ်သည် မိန်းကလေးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြောလေ၏။

“ဦးလေး လွေမင်ယွမ်၊ အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းမခံလို့ ထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ထိုစကားများကို လွေမင်ယွမ် မကြားတော့ပါ။

သူ့နားထဲ၌ ဓားခုတ်သံတင်ဝီနှင့် လှုပ်ရှားမှုလေတိုးသံများသာ လွေမင်ယွမ် ကြားနေသည်။

သူသည် ရူးသွပ်သွားသော ကျားရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိုက်ခိုက်နေသည်။

သူ၏သိုင်းပညာ မြင့်မားလွန်းသဖြင့် အနီရောင် ဓားသမား နှစ်ဦးမှာ စိတ်ထင်တိုင်း မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

အနီရောင် ဓားသမားနှစ်ဦးက ဓားနှစ်လက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း လွေမင်ယွမ်ကလက်ဝါးချည်းသက်သက် ခုခံ တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ဝါးရိုက်ချက်များမှာ ဓားသွားကဲ့သို့ပင် တဖိုးတိုး တဝှစ်ဝှစ် မြည်နေသည်။

မိန်းကလေးက ပြက်သားစွာ အမိန့်ခေါ်လိုက်၏။

“ဟေ့...အရှင်ဖမ်းလို့မရရင် အသေသာ သတ်ပစ်လိုက်တော့၊ အချိန်ကြာဘယ်၊ နေ့သွားလဲအေးကလေး၊ ဘင်တော့ ရွင်းသွားတာပေါ့”

သူမ၏ အမိန့်ကြောင့် အနီရောင် ဓားသမားနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ တိုက်စွမ်းရည်ကို ပို၍ မြင့်လာကြ၏။

သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ကွက်များ သုံးလာတော့၏။

ထို့ကြောင့် လွေမင်ယွမ်မှာ ဓားတစ်ချက် အထိခံထိုက်ရ ညှိန်သည်။

ထိုဓားချက်မှာ အတော်ကလေး ပြင်းထန်သည်။

လွေမင်ယွမ်သည် နောက်သို့ ခြေခုန်လှမ်းမျှ ဒယ်ဒယ်င် ဆုတ်သွားရလေ၏။

လဲကျမတတ် ယမ်းယိုင်မှုကိုကြည့်ပြီး အနီရောင် ဓားသမားနှစ်ဦး အားတက်သွားကြသည်။

သူတို့၏ ဓားကွက်များမှာ အလွန်တရာ ရက်စက် ပြင်းထန်လှသဖြင့် လွေမင်ယွမ်၏ အနာဂတ်အရေးမှာ အခြေအနေမကောင်းတော့ပေ။

လွေမင်ယွမ်တစ်ယောက် တမလွန်အဝသို့ ရောက်ရှိပေတော့မည်။

ဆန္ဒကွမ်းချီ၏ စိတ်ထဲ၌ မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားသည်။ အရှင်
ရှောင် ဓားသမားများသည် အတော်ကလေး ဓားသိုင်း
ပညာကောင်း၏။

နှစ်ယောက်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့်သာ လေ့
မင်ယွမ်ကို အနိုင်ရနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက် တစ်ယောက်ချင်း ဆိုပါက လေ့မင်ယွမ်
အား မည်သို့မျှ အနိုင်ရရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဆန္ဒကွမ်းချီသည် တုထန်ဟိုအား ဘာမျှမပြောဘဲ
ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲတမ်း သတိထားနေသည့် တုထန်
ဟိုက ဆန္ဒကွမ်းချီ၏ တံထောင်ဆစ်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။

“ညီလေး၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဆန္ဒကွမ်းချီမှာ အပြင်သို့ ခုန်မထွက်နိုင်တော့ အဖြင့် ပြန်
ထိုင်ရသည်။

တုထန်ဟိုက ဆက်ပြော၏။

“ဟိုမှာကြည့်”

မှန်ပါသည်။

တိုက်ပွဲစဉ်းအတွင်း၌ ထူရိပ်တစ်ခု ထပ်မံ ရောက်ရှိနေ
ပါပြီ။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အသံဖြစ်နေသဖြင့် လေ့မင်ယွမ်၏
ဇနီးဖြစ်ကြောင်း ဆန္ဒကွမ်းချီ နားလည်လိုက်လေ၏။

“တွေ့လား၊ သူ့ မိန်းမဝင်လာပြီ၊ ငါ့ညီ ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်
နေစမ်းပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ဒီလိုသာစိတ်ကို
လွှတ်လွှတ်ပေးမယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကထဲမှာ ငါ့ညီ ဒုက္ခ
ပင်လယ်ဝေမှာပဲ”

တုထန်ဟိုသည် အရေးအကြောင်းကြုံခိုက် ပြောခွင့်
ဆိုခွင့် ကြုံခိုက် ဆန္ဒကွမ်းချီအား ဆုံးမစကား ပြောကြား
လေ၏။

“ခွင့်လွတ်ပါ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် စိတ်မသိန်းနိုင်ဘဲ
ဖြစ်သွားရတယ်”

လေ့မင်ယွမ်၏ဇနီး ဝင်လာသဖြင့် အနီးရောင် ဓားသမား
များမှာ တိုက်ချင်တိုင်း တိုက်၍ မရတော့ပေ။

* * *

စစ်ချွမ်းပြည်နယ် ထန်ဂိုက်းမှအဆိပ်လက်နက်ပုန်း ပညာ ရှင် အမျိုးသမီးကြီးသည် တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့ချေပြီ။

ဤ အမျိုးသမီးကြီးကား နှယ်နှယ်ရရ ပညာရှင် မဟုတ် ပေ။

ဤ မျက်မှောက်ခေတ် တရုတ် မြေပြန့် သိုင်းဒလာကမ္ဘာ အမျိုးသမီးကြီးကို မိသူ မရှိပေ။

အဆိပ်လက်နက်ပုန်းပညာတွင် နံပါတ်တစ် ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

သူမအကြောင်းကို အနီရောင် ဓားသမားများ သိမထား ကြချေ။

အနီရောင် ဓားသမားများသည် တစ်ပါးကျွန်များသာ ဖြစ်ကြသည်။

အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ် မိန်းကလေး၏ တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်အရ သေဆိုသေ၊ နေဆိုနေမည့် လူစားများ ဖြစ်ကြ သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သာမန် သိုင်းသမားများကဲ့သို့ သိုင်းလောက ဗဟုသုတ မရှိကြပေ။

သို့သော်....

“သတိထားကြ၊ ကြပ်ကြပ်သတိထားကြ၊ သူ အဆိပ်ပုန်း လက်နက်ကို သတိထွားကြ”

အနီရောင် ဓားသမားနှစ်ဦး လွေမင်ယွမ်အား ဝါက်နိုက် နေရာမှ ရှောင်ထွက်လိုက်ကြပြီး -သူတို့၏ နွေကိုယ်များကို ဓားစက်ဝိုင်းဖြင့် ကာကွယ်ကြလေတော့သည်။

အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများကို တရစပ် ပင်လွတ်ပြီးချိန်တွင် အမျိုးသမီးကြီးသည် ယောက်ျားအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။

လဲကျလှလှ ယိမ်းတိုးနေသည့် လွှေမင်ယွမ်အား လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဖမ်း၍ ထိန်းထားလိုက်၏။

အနီရောင် ဓားသမားများသည် လက်နက်ပုန်းများ ရုပ်ဆိုင်းသွားသဖြင့် သူတို့၏ ဓားစက်ဝိုင်းကိုလည်း ရုပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။

သို့သော် အဆိပ် လက်နက်ပုန်းပညာရှင် အမျိုးသမီးကြီး၏ လက်စာ မြန်သန်လှသည်။

ထိုတခင်အတွင်း သူမ၏လက်ထဲမှ အလင်းတန်းများ လှစ်ခနဲထွက်သွားသည်။

“ကဲ... ငါ့ရဲ့ ကင်းမြီးကောက် လက်နက်ပုန်းရဲ့ အရသာကို မြည်းကြည့်ကြဦး”

သူမ၏လက်က ရှေးဦးစွာလှုပ်ရှားသွားသည်။ စကားသံက နောက်မှလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အနီရောင်ဓားသမားနှစ်ဦးမှာ သူတို့၏ ခန္ဓာထို့ယ်ကို ဓားစက်ဝိုင်းဖြင့် ကာကွယ်ချိန် မရတော့ပေ။

အခန်း (၅၅)

အကျဉ်း တန်လောက

“ချမ်း... ချမ်း... ချမ်း”

“ချမ်း... ချမ်း... ချမ်း”

အမှောင်ထဲ၌ အလင်းစာန်းကလေးများ ပေါ်လာပြီး သချမ်းချမ်းမြည်လျက် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျကုန်၏။

အဆင့်မြင့် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းပညာရှင်နှင့် ဓားသိုင်းသမား နှစ်ဦး၏ တိုက်ခိုက်ပုံ ခုခံပုံတို့မှာ လူနိစ္စာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်။

အနီးကပ်ပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်၍ တိကျသေချာသော အဆိပ်
လက်နက်ပုန်းများသည် အနီရောင်ခေးသမားများ၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲသို့ စိုက်ဝင်ကုန်၏။

“အား”

“အင့်”

ထိုသူနှစ်ယောက်သည် အနည်းငယ်မျှသာ အော်ဟစ်
နိုင်ပြီး လဲကျသေဆုံးသွား၏။

ယန်ကန်းနှင့် ယန်ချင်အား အနိုင်ယူ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်
ခေးသမား နှစ်ယောက်ကမူ အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြသဖြင့်
အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများကို ရှိက်ချနိုင်ခဲ့သည်။

အင်္ကျီဖြူဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် သူမ၏
အင်္ကျီလက်ကို ခါယမ်းလှုပ်ရှားပြီး လွေမင်ယွမ်၏ဇနီးထံသို့
ခုန်ဝင်လာသည်။

သူမ မဝင်၍လည်း မဖြစ်ပေ။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် လွတ်ဖေးထားပါက ထိုအမျိုးသမီး
ကြီးသည် သူမ၏ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများကို စိတ်ကြိုက်
ပစ်ခတ်နေပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့်....

လွေမင်ယွမ်၏ ဇနီးသည် လွတ်နုတ်ပုန်းများကို မမစ်
လွတ်နိုင်တော့သည်သာမက ဖမ်းထိန်းထားသည့် လွေမင်
ယွမ်ကို လွတ်လိုက်ရပြီး အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်သည့်မိန်း
ကလေးအား အပြင်းအထန် ခုခံကာကွယ်ရလေတော့၏။

“ဟာ....အစ်ကိုကြီး”

ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသည့် ဆန်ကွမ်းချီသည် အာမေ
ဇိုတ်သံ ထွက်သွား၏။

တုထန်ဟိုက အချိန်မီ သတိပေးရပြန်သည်။

“ညီလေး....သတိထားပါ”

တုထန်ဟိုက ခပ်အုပ်အုပ်သတိပေးသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ အလန်တကြား အာမေဇိုတ်သံပြုမိခြင်းမှာ
အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေး၏ သိုင်းပညာ
မှာ ဆန်းကြယ်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။

သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်မရောက်မီ လွေမင်ယွမ်၏ ဇနီးဖြစ်သူ
အမျိုးသမီးကြီးမှာ အောက်စီးယို့ ရောက်ရှိသွားပြီ အပြင်း
အထန် ခုခံကာကွယ်နေရတော့သည်။

သိုင်းကွက် ကိုးတွက်တွင် မိန်းကလေး၏ မာန်သွင်းသံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် အမျိုးသမီးကြီးသည် ဝုန်းခနဲ မစ် ကျသွားတော့သည်။

လွေမင်ယွမ်သည်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများ ရွှဲနစ် လျက် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် သူ့မျက်စိထဲ၌ ဇနီးသည် လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏတွင် ရှိစုမဲ့စု အင်အားများကို ထုတ်သုံးလျက် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကိုဆုံးကာ အဖြူရောင် အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးအား ရိုက်ချသည်။

သို့သော် မိန်းကလေးက လွယ်ကူစွာ ရှောင်တိမ်းပြီး သူ့ အနီးသို့ ပူးဝင်လာသည်။

တဒဂ်အတွင်းမှာပင် လွေမင်ယွမ်သည် မိန်းကလေး၏ သွေးကြောကိုခွင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် လွေမင်ယွမ်အား အနီရောင်ခေးသမား နှစ်ဦးဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။

“သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်”

အနီရောင်ခေးသမားနှစ်ဦးသည် လွေမင်ယွမ်၏အကြော ချားကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

လွေမင်ယွမ်မှာ သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးကဲ့သို့ ငြိမ်ကျသွား ရလေသည်။

လေသည် တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လာ၏။

ကြောက်မယ်ဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ်တောင်းသော တိုက်ပွဲ ကြီးသည် နိဗ္ဗိတံသွားခဲ့လေပြီ။

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေအားလုံးကို လှေပေါ်တင်လိုက်”

သူမ အမိန့်ပေးခိုက်မှာပင် လှေကြီးတစ်စင်းသည်မြောက် ဆက်ကမ်းစင်သို့ တဖြည်းဖြည်း ထိုးဆိုက်လာသည်။

ကျူတောထဲမှ ဝတ်စုံနက် ဝတ်ဆင်သူ ခြောက်ယောက် နှင့်ထွက်လာပြီးနောက် လဲကျနေသည့် ယန်ကန်းနှင့်ယန်ချင်၊ လွေမင်ယွမ်နှင့်ဇနီး၊ အနီရောင်ခေးသမားနှစ်ဦးတို့ကို လှေ ကြီးပေါ်သို့ တင်သွားကြသည်။

ဝင်စစ် အနီရောင် ဘေးသမားနှစ်ဦးတို့မှာ သေဆုံးနေခဲ့လေပြီ။

“ခေါင်းထမ်းတဲ့ လူ ဆယ့်နှစ်ယောက်ရဲ့အလောင်းတွေကိုတော့ ရေထဲ ပစ်ချလိုက်”

ဝတ်စုံနက်များသည် မိန်းကလေး၏ အမိန့် အတိုင်း အလောင်းဆယ့်နှစ်လောင်းကို ရေထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

ကမ်းစပ်မြေပြင်ဖော်၌ ညိုမည်းမည်း ဖြစ်နေသည့် သေကွက်များသာ မရှိခဲ့လျှင် ဤနေရာ၌ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားသည်ဟု မည်သူကမျှ ပြောနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ဝတ်စုံနက်များနှင့် အနီရောင် ဘေးသမား နှစ်ဦးသည် မိန်းကလေး၏ အမိန့်ကို နာခံနေသည့်အလား တန်းစီ၌ ကြသည်။

မိန်းကလေးက....

“ကဲ...ကိစ္စတွေလဲ ပြီးစီးပြီ...ဒဏ်ရာရသူတွေရော ခေါင်းရော လှေပေါ်ရောက်ပြီ။ မင်းတို့လဲ ကိုယ့်နေရာကိုယ် နှိပ်ပြီ”

ဝတ်စုံနက်များနှင့်အနီရောင် ဘေးသမားများသည် ကျူတော ကိုင်းတောထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

“အစ်ကို...ကျွန်မတို့ ပြန်ကြမယ်နော်”

သူမသည် ဘေးနား၌ ဝိုင်တိုင်တိုင်ရပ်နေသည့် ဝမ်ကျင့်လန်အား ချော့မော့သလို ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ညီလေး သဘောပဲ”

ဝမ်ကျင့်လန်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောသည်။

ဝမ်ကျင့်လန်သည် သွေးပျက်ဖွယ် တိုက်ပွဲကြီးကို မြင်တွေ့ခဲ့ရခြင်းမကြာင့် လွန်စွာ ချောက်ချားနေသည်။

“အစ်ကို ကြောက်စေသလား”

မိန်းကလေးက ကြင်နာစွာ မေးလေ၏။

“မကြောက်ဘူး၊ မကြောက်ပါဘူး”

မကြောက်ဘူးဟု ဆိုသည့်စကားသံသည် တုန်ယင်နေသည်။

မိန်းကလေးသည် လှေကြီးဘက်သို့ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

၂၁၂ ● ထက္ကထိုက် နေထင်းအောင်

“လှေကို ခွာတော့၊ ထွက်ပွားကြတော့”

သူမ၏ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံအဆိုး၌ လှေကြီးသည် ကမ်းစွပ်မှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

* * *

ချုံပုတ်ထဲမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသည့် ဆန်ကွမ်းချိုက တီးတိုး ပြောလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟို...ဟိုမိန်းကလေးက လှေပေါ်လဲ လိုက်မသွားပါလား”

“အင်း”

တုထန်ဟိုကစဉ်းစားပြီး ‘အင်း’ လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် တီးတိုး ပြောလေ၏။

“လှေက အဓိကမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ မိန်းကလေးက အဓိကပဲ၊ ပြဿနာ အားလုံးရဲ့ အရင်းအမြစ်ဟာ သူ့ဆီမှာရှိနေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သယ်လို လုပ်ကြမလဲ၊ လှေနောက်ကို လိုက်မလား၊ မိန်းကလေးနောက်ကို လိုက်မလား”

တုထန်ဟိုက ခပ်အုပ်အုပ် ပြော၏။

“လှေနောက်ကို လိုက်ချင်လဲ လိုက်ပို့ရဘူး၊ မင်းတို့ ငါတို့က ရေပေါ်လမ်းလျှောက်နိုင်တာမှ အတုဘာ၊ ငါတို့ လိုက်နိုင်တာက မိန်းကလေးနောက်ကိုပဲ၊ စောင့်ကြည့်ပါဦး...”

တုထန်ဟို၏ စကားအတိုင်း ဆန်ကွမ်းချိုတို့ စောင့်ကြည့်ကြသည်။

မိန်းကလေးသည် ဝေးကြောင်နေသော လူငယ်အား သနားကြင်နာသလို ကြည့်၍ ပြောသည်။

“အစ်ကို...ညီမလေးတို့ ပြန်ကြမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ညီမလေးသဘောပါ၊ ညီမလေးရဲ့ သတောအတိုင်းပါ”

မိန်းကလေးသည် ဝမ်းကျင့်လန်၏ လက်တိုဆွဲကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးသွားတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့ ပုန်းနေသည့်နေရာကို ဖြတ်ကျော် ပြေးကြသဖြင့် ၎င်းတို့သည် အသက်မင် မရွံ့ရဘဲ အောင်ထားလိုက်ကြရသည်။

တုထန်ဟိုသည် အတန်ကြာ ခောင်ဆိုင်းပြီးမှ ချပြင်သို့ ထွက်သည်။

ဆန္ဒကွမ်းချိုက အိတ်မကြည်လင်စွာ မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒီညကတော့ အင်မတန် အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးတဲ့ ည ပါပဲ အစ်ကိုကြီးရာ”

တုထန်ဟိုက အော်ဟစ်၍ ရယ်လိုက်၏။

သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ဘေးအန္တရာယ်မရှိတော့ပြီဟု ယုံကြည် စိတ်ချသောကြောင့် တုထန်ဟို ဤသို့ရယ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အစ်ကိုကြီးက ဘာကိုသတောက်ပြီး ရယ်တာလဲ”

“ဝေါ့ ရယ်တာပေါ့၊ မင်းရဲ့ အပြောက ကဗျာဆန်လွန်း လို့ပါ”

“အကျည်းမတန်ဘူးလား အစ်ကိုကြီးရာ”

“ဟင့်အင်း၊ အကျည်းမတန်ပါဘူး၊ သိုင်းလောကဟာ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုတွေ၊ ဟန်ဆောင်မှုတွေ၊ လှည့်စားမှုတွေ၊

အစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မယုံကြည်မှုတွေ၊ သတ်ဖြတ်မှုတွေနဲ့ ဖြမ်းစီးနေတဲ့ လောကပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် အကျည်းတန်တော့မှာ သဲ၊ လောကကိုက အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးတဲ့ လောကပဲ”

ဆန္ဒကွမ်းချိုသည် တုထန်ဟို၏ စကားကို မချေပတတ် တော့သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်ရတော့သည်။

ထိုစဉ် တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားလာ သည့်လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တုထန်ဟိုက အဆင်သင့် ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ဆန္ဒကွမ်းချိုက တုထန်ဟို၏ လက်မောင်းကို ခွဲ၍ သတိပေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး...ညီလေးယွမ်ရှောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အင်း”

ယွမ်ရှောက်သည် တစ်ခဏအတွင်းမှ ၁၀ မိနစ် သူတို့အနီး သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ မပြောမဆိုနဲ့ ဘယ်ကိုပြေးသွားတာလဲ”

ယွမ်ရှောက်၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေ၏။

“ကျွန်တော် လှေကြီးကို မြင်ခဲ့ရတယ်”

“ညီလေး ဘယ်လိုလုပ် မြင်ခဲ့သလဲ”

“ကမ်းစပ်က ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်ပေါ်ကို တက်တယ်။ ရေထဲကိုင်ကျနေတဲ့ သစ်ကိုင်ပေါ်က လှေကြီးကို လှမ်းကြည့်ခဲ့တာပဲ”

“ဘာတွေ တွေ့ခဲ့သလဲ ညီလေး”

“သူတို့ သစ်သားခေါင်းကြီးကို လှေဝမ်းထဲ ထည့်ကြတယ်။ သေသဏား၊ ဒဏ်ရာရသလား ကွဲကွဲပြားပြား မသိရတဲ့လူတွေကိုလဲ လှေဝမ်းထဲ ထည့်ကြတယ်”

ဤအကြောင်းအရာအထိ ဆန်ကွမ်းချိနှင့် တူညီနီဟိုတို့ သိကြပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိက....

“ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ လှေကြီးပေါ်မှာ ဘယ်လိုလူတွေ ပါသလဲ”

“အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့လူတွေချည်း ပါတယ်”

“လှေပေါ်မှာ ဘာထူးထူးခြားခြား တွေ့ခဲ့သလဲ”

ယွမ်ရှောက်သည် ချက်ချင်း အပြေမခပေးနိုင်ဘဲ ခေါင်းကုတ်စဉ်းစားနေတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိက....

“ဘာပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ထူးခြားတာဆို ပြောပြပါ။ သေတ္တာတွေ ပါသလား၊ ဓားလှလက်နက်တွေပါသလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်ခဲ့ဖူးပါ”

ယွမ်ရှောက်က ခေါင်းညိတ်၏။

“တွေ့တယ်အစ်ကိုကြီး၊ သုံးမြောင်အလံဖြူတစ်ခု တွေ့တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ခေါင်းကြီးကို အုပ်ထားတယ်”

ဟုထန်ဟိုက ကြားဖြတ်၍ဝင်မေးလေ၏။

“ညီလေး....အဲဒီလှေကြီး ဘယ်ဘက်ကို လှော်ခတ်သွားသလဲ”

“ရေစုန်အတိုင်းမျှောချသွားတာပဲ၊ အဲဒီလှေကြီးဘေးမှာ လှေကလေး လေးစင်းပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိက....

“နောက်ထပ် ဘာမြင်သေးသလဲ ညီလေး”

ယွမ်ရှောက်က ခေါင်းခါ၏။

“မမြင်တော့ဘူး၊ ဟိုမိန်းကလေးကိုလဲ မမြင်ဘူး၊ ဟို
ခပ်ဝလူကိုလဲ မမြင်ဘူး”

ယွမ်ရွှေဘက်ပြောသည့် ခပ်ဝဝ လူဆိုသည်ကို ဆန်ကွမ်း
ချိုနှင့် တုထန်ဟိုတို့ မှန်းဆသိရှိကြသည်။

သခင်ကြီး ဝမ်ကျုံးထန်၏သား ဝမ်ကျင့်လန် ဖြစ်ရပေ
မည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြန်ရှင်းပြသည်။

“ညီလေး သူတို့ကို ဘယ်မြင်မလဲ၊ သူတို့က လာလမ်း
အတိုင်း ပြန်ပြေးသွားကြပြီ”

သူသည် တစ်ဆက်တည်းပင် တုထန်ဟို၏သဘောထားကို
တောင်းခံလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး... ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဘာ
လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

တုထန်ဟိုက ဖြည်းဖြည်းပင် ပြောသည်။

“ညီလေး ဆန်ကွမ်းချို၊ ငါတို့တစ်တွေ တွစ်ညတာလုံး
မိုးရေတွေ ခွဲခွဲစိုခဲပြီ၊ တစ်နေရာရာမှာ ပြန်အနားယူဖို့
လိုတယ်၊ ငါတို့ တွေ့ကြုံခဲ့တာတွေကို ပြန်လှန် ဆွေးနွေးဖို့
လိုတယ်၊ ဒီကိစ္စက အင်မတန်လျှို့ဝှက် နက်နဲလေတော့
ပြောလိုပြီးနိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ညီလေး ဘယ်လိုသဘော
ရသလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက....

“ဟာ... အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟိုက ကျွန်တော်တို့ထက်
သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ ရှိတဲ့လူပဲ၊ ကျွန်တော်က ဘာ
ပြောနိုင်မှာလဲ၊ အစ်ကိုကြီးပြောတာကို ကျွန်တော် သဘော
တူပါတယ်၊ တစ်နေရာရာကိုပြန်ပြီး အနားယူကြတာပေါ့”

“ကဲ... ဒါဖြင့် သွားကြမယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှေဘက်တို့သည် တုထန်ဟို၏ နောက်
သို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အချို့ ဈေးဆိုင်များဖွင့်လှစ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အချို့ ဈေးဆိုင်များ မဖွင့်ကြသေးပေ။

တုထန်ဟိုက....

“ညီလေး ဆန်ကွမ်းချို၊ မဏ္ဍပ်တွေဘက်တော့ မသွားတော့ဘူး၊ သခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့ အိမ်ဂေဟာ ဘက်ဆိတ်သွားပြီး စနည်းနာကြမယ်”

“အစ်ကိုကြီး သဘောပဲ၊ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ကတော်တို့ထက် အစ်ကိုကြီးက ပိုသိမှာပေါ့”

သူတို့သည် ဈေးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသည်။

ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်ခန့် ကြာပြီးသောအခါ မီးရောင်များ လင်းထိန်နေသည့် အိမ်ဂေဟာကြီး တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ညီဇေး၊ ဒီအိမ်ရှေ့ရပ်ဇာ သိပ်မကေဘူးဘူး၊ ခပ်သွမ်းလှမ်းက အကဲခတ်မယ်”

တုထန်ဟိုသည် ပြောလျှောက်ဆိုဖြင့် ဂေဟာကြီးကို ဖဲကြည့်သွား၏။

ထခန်း (၄၆)

ဇွန်ဇွတ်ကြခြင်း

“အစ်ကိုကြီး၊ သခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့ အိမ်ကို တန်းပြီး ပြန်မှာလား”

တုထန်ဟိုက ရယ်သည်။

“အခြေအနေ ကြည့်ရဦးမယ်လေ၊ သခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့ အိမ်ကို တန်းပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ အခု မြို့ထဲကို အရင်ပြန်ရမှာပေါ့”

သူတို့သည် ဝေလီဝေလင်းအချိန်၌ ဈေးလမ်းမ တစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှ ဂေဟာကြီးကို အကဲခတ်သည်။

တုထန်ဟိုက လေးနက်စွာ ပြောလေ၏။

“ညီလေး ဆန်ကွမ်းချို၊ သခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့ အရေးဟာ ငါတို့အရေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖြစ်ပျက်နေပုံကတော့ သိပ်မရိုးသားဘူး။ သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးနဲ့ ပတ်သက်တော့မယ့်ပုံဖြစ်နေတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မိသားစုအရေးဆိုရင် ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးစရာမလိုဘူးလို့ ထင်မိတယ်။ သူ့ဘိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့ သိုင်းသမားကြီးတွေဟာ နှယ်နှယ်ရရသိုင်းသမားကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဝမ်းမိသားစုအနေနဲ့ ဒီလောက်နာမည်ကြီးတဲ့ သိုင်းသမားကြီးတွေကို ဘယ်လိုမှ ရန်သတ္တရ မပြုရဲဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်”

“မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီပြဿနာရဲ့အစကို အထုတ်ရမယ်။ ဒီပြဿနာရဲ့ အစကွယ်မှာ ဘယ်သူတွေ နေသလဲဆိုတာ ရှာဖွေရမယ်”

“အစ်ကိုကြီးဆီမှာ ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်ရှိပါသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ကုန်ရင် ဝင်ကုန်မှာပေါ့ခင်ဗျာ”

တုထန်ဟိုသည် မျက်လုံးများမှိတ်လျက် ခေတ္တဝဉ်းလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ သူ့မျက်လုံးများ ပြန်ပွဲသည်။

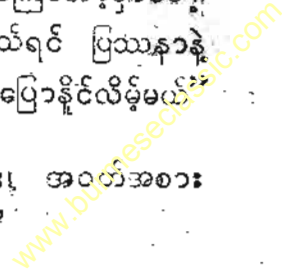
“ကျားသားပေါက် ဘယ်နှစ်ကောင်ရှိသလဲဆိုတာ ချင်ရင် ကျားသိုက်ထဲ ဝင်သွားရသလို ငါတို့ သခင်ကြီးရဲ့အိမ်ထဲ ပြန်သွားကြရမှာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချို အံ့ဩစွာ၏။

“ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီပုံစံအတိုင်း ပြန်ဝင်ကြမှာလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒီအတိုင်း ပြန်ဝင်ရင် ဟိုမိန်းကလေးက ငါတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး လုပ်ကြံတော့မှာပေါ့။ အဲဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာသိရင် ပြဿနာနဲ့ အဖြေကို တစ်ဝက်လောက် ဖော်မိပြီလို့ ပြောနိုင်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်တော့ ရုပ်မဖျက်တတ်ဘူး၊ အဝတ်အစားတွေကို ပြောင်းဝတ်သွားလို့ ဖြစ်မလား”

တုထန်ဟိုက ရယ်ရင်း ခေါင်းခါလေ၏။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ညီလေး၊ ဒီမိန်းကလေးကို အထင်သေး
ရဘူးကွ၊ ငါ့မှာ ရုပ်ဖျက်ဆေး မပါဘယ်၊ အသား
ကပ်ရော မျက်နှာပါ ပြောင်းလဲအောင် ငါလုပ်နိုင်ပါ
”

ပြန်ကွမ်းချို ကျေနပ်သွား၏။

“ဒါဆိုပြီးတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ဖျက်ကြစို့။”

တုထန်ဟိုသည် ယွမ်ရွှေောက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး
ပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ညီလေးယွမ်ရွှေောက်က သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ
င်မတန်နည်းတယ်၊ သူ့ကို ရုပ်ဖျက်ပေးပေမယ့် မီးစဉ်
ညီညီပြီးမကနိုင်ရင် ငါတို့ရုပ်ဖျက်တော့ပေါ့ကုန်မှာပဲ”

ယွမ်ရွှေောက်က နားလည်သဘောပေါက်၍ ဝင်ပြော၏။

“ကျွန်တော် အတွက် အစ်ကိုကြီးတို့ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့၊
အစ်ကိုကြီးတို့ ရုပ်ဖျက်စိုင်းနေတုန်း ကျွန်တော်က တစ်နေ
ရာရာမှာ ဝင်ခိုနေမှာပေါ့”

တုထန်ဟိုက လေးလေးနက်နက် ပြော၏။

“ညီလေး၊ ယွမ်ရွှေောက်အနေနဲ့ ဒီမြို့မှာ အသိမိတ်ဆွေလဲ
ရှိတုန်း၊ လူထူထပ်တဲ့နေရာမှာ ဝင်ရောလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ ညီ
လေးယွမ်ရွှေောက် ဝင်ခိုရမယ့်နေရာကို ငါတို့ အတော်စဉ်း
စားရဦးမယ်”

ယွမ်ရွှေောက်က အသံထွက်အောင် ရယ်လေ၏။

“ကျွန်တော် အတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ကိုဘယ်သူမှ
မြင်တွေ့အောင် ပုန်းနိုင်မိပါတယ်”

“ညီလေးယွမ်ရွှေောက် ဘယ်မှာပုန်းမှာလဲ”

ယွမ်ရွှေောက်အည် ကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီးကို လက်ညှိုး
ညှိုးပြလေ၏။

“ဒီလိုသစ်ပင်ကြီးတွေ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ယွမ်
ရွှေောက်အဖို့ ပုန်းစရာမရွေးပါဘူး၊ တစ်နေ့တာလုံး သစ်ပင်
အောက်မှာ ပုန်းနေနိုင်ပါတယ်”

တုထန်ဟိုက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ပြော၏။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ တခြားလုံခြုံတဲ့နေရာကို စဉ်းစားရ
မယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက သူ့ညီယွမ်ရွှေကံဘက်မှ ဝင်ရောက်
ထောက်ခံလေ၏။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ ညီလေးယွမ်ရွှေကံဟာ ပိုမို
မာစန်း သစ်တောကြီးထဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ တောတွင်း
သားကလေးပါ။ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ တစ်လလုံးနေဆိုရင်
လဲ သူ နေနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့မှ သူ့ကိုတွေ့နိုင်မှာမဟုတ်
ပါဘူး။”

တုထန်တိုက ဆန်ကွမ်းချိုကို ပြောသည်။

“ညီလေးက ပြောနေတာတော့ ငါ့အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စေ
မရှိပါဘူး။ ဒါဆိုရင် ညီလေးယွမ်ရွှေကံ ဘယ်သစ်ပင်မှာ
ပုန်းမလဲ။ နက်ပြန်နံနက် သုံးနာရီလောက်မှာ ညီလေးယွမ်
ရွှေကံရှိရာကို ငါတို့ပြန်လာမယ်”

ယွမ်ရွှေကံသည် သခင်ကြီးဝမ်း၏ ဝေဟာတောင်ဘက်
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြင့်မားအုပ်ဆိုင်လှသော သစ်ပင်ကြီး
ဖက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီသစ်ပင်ပေါ်မှာ ပုန်းနေမယ်။ အင်
ကြီးတို့ ဇာရှာရင် အဲဒီသစ်ပင်ကို လာခဲ့ကြမိ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ညီလေးယွမ်ရွှေကံ သွားဝေတော့၊ ဘစ်
တော့ ရှိတယ်။ ငါတို့မလာခင် ညီလေးတစ်ယောက်တည်း
ဘယ်ကိုမှ လျှောက်သွားမနေပါနဲ့။”

ယွမ်ရွှေကံက ခေါင်းညိတ်သည်။

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော့်သွားတော့မယ်”

ယွမ်ရွှေကံသည် ဝေလီဝေလင်း နံနက်ခင်း၌ ပြေးထွက်
သွားလေတော့၏။ မကြာမီ တုထန်ဟိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏
ခြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ကို အားကိုးအားထားပြု၍ လူ့
လောက အသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာရှာသည့် တော့တွင်း
သားကလေး ယွမ်ရွှေကံ၏ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်၍
သက်ပြင်းချမိလေ၏။

“သူသာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် ငါ့ဘာဝန်ပဲ၊ သူ့ကို ဘေး
မသိရန်မခ စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ဟာ ငါ့ပုခုံးပေါ်မှာ
နဲ့နေတယ်”

၂၂၈ ● ဆန္ဒတိုက် နေလင်းဆောင်

တုထန်ဟိုသည် ဆန်ကွမ်းချို ဘာတွေ တွေးနေသည် မပြောဘဲပေ။ သူ့အိတ်ထဲမှ ရုပ်ဖျက်ဆေးပုလင်းကို ထုတ်ယူနေသည်။

“ညီလေး ဆန်ကွမ်းချို၊ ငါ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ချိုမြောင်း ဆေးဟာ တိဗက်ပြည်မှာ တကယ် ကျော်ကြားဆေးပေါ့။ ညီလေးအနေနဲ့ ဘယ်လိုအသွင် ပြောင်းလဲချင်သလဲ၊ ငါပြောင်းလဲပေးနိုင်တယ်။ အသံကိုတော့ ဆင်ထားပြီး ပြောရမယ်။ ကဲ...ညီလေး ဘယ်လိုပုံစံချိုး ပြောင်းချင်သလဲ”

“ကျွန်တော်...”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မည်သည့် အသွင်အပြင်သို့ ရုပ်ပြောင်းပေးပါဟု မပြောတတ်ဘဲ ရှိနေသည်။

တုထန်ဟိုက ဆန်ကွမ်းချို၏ အခက်အခဲကို တစ်ခဏခင်္ဃာသိမြင်သည်။

ကောင်းပြီ ညီလေးကို စာပေသမားတစ်ယောက်က ချာသမားတစ်ယောက်လို့ ရုပ်ဖျက်ပေးလိုက်မယ်။ ဒါရင် ဟိုအင်္ကျီဖြူနဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လိုမှ ဆက်မတွေ့တော့တတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အစ်ကိုကြီး စိတ်ကြိုက်သာလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ ရုပ်ဖျက်ပညာကိုလဲ ကျွန်တော် အနေနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ဟား ဟား ဟား...လောကမှာမရှိတဲ့ ထူထပ်ယောက်ဖျက်နှာကို မင်းမျက်နှာပေါ် ထပ်တင်ပေးမယ်။ ငါ့ရုပ်ကိုလဲ အဲဒီလိုပဲ ပြောင်းရမှာပဲ။ ခါမှ ဝမ်းကျူးထန်ရဲ့ ဝေဟာထဲ စိတ်ကြိုက် စုံစမ်းလို့ ရနိုင်မယ်”

တုထန်ဟိုသည် သူ့အလုပ်ကို စတင်လုပ်လေ၏။

သူသည် ရုပ်ဖျက်ပညာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်အချိန်အတွင်းမှာပင် ဆန်ကွမ်းချိုအား ပီပီပြင်ပြင် ရုပ်ဖျက်ပေးနိုင်ခဲ့လေ၏။

“ရော့...ဒီမှန်ချပ်လေးကို ကြည့်စမ်း”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မှန်အသေးကလေးကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မှန်ထဲ၌ လူစိမ်းတစ်ဦး၏ ရုပ်ရည်ကို မြင်နေရသည်။

သူ့ကိုယ်သူ့ မသိနိုင်လျှင် အခြားသူအဖို့ သူ့ကို သိရန် မလွယ်တော့ပေ။

“တကယ်တော်တဲ့ ပညာပဲဗျ၊ ကျွန်တော်ကို တယ်သူမှ မှတ်မိမှာ မထုတ်တော့ဘူး”

“သိပ်သေချာတယ်၊ ကဲ...ငါလဲ ရုပ်ဖျက်ရဦးမယ်”

တုထန်ဟိုသည် မှန်ကလေးကိုကြည့်၍ သူ့ကိုယ်သူ့ ရုပ်ဖျက် နေသည်။

မကြာမီ သူလည်း ရုပ်ပြောင်းသွားလေတော့၏။ တုထန် ဟိုက ဆန်ကွမ်းချိုအား ပြုံးကြည့်ပြီး...

“ကဲ...ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဝမ်းလျှိုးထန် ဂေဟာက လူတွေ တယ်သူမှ မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့ဂေဟာထဲ ဝင်လို့တော့ပြီ၊ ညီလေးကို တစ်ခုတော့ မှာထားရမယ်၊ ငါတို့ဆ သူတစ်ပါးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်မယ့်လူတွေ

ဖြစ်တာမို့ သူတစ်ပါး အော်ငေါက်တာကိုတော့ သည်းခံကြရမယ်၊ ငါပြောတာကို သဘောပေါက်ခဲ့လား ညီလေး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဪ...ခဏနေဦး၊ ညီလေးနဲ့ငါ လူခွဲပြီး ဂေဟာထဲ ဝင်မယ်၊ ညီလေးတစ်ယောက်တည်း သွားလာတဲ့အခါမှာ ဂေဟာထဲက သိုင်းသမားတွေနဲ့ မတော်တဆ တိုက်ခိုက်မိချင် တိုက်ခိုက်မိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သဘာဝကျခိုလိုတယ်....”

“ဒီတော့ ညီလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို စုတ်ပြု ညစ်ထေးအောင် လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ တရုတ်ပြည် တစ်ဝှမ်းလုံး လျှောက်သွားနေတဲ့ ကျန်လူ ဂိုဏ်းသားတိုင်း သိုင်းပညာ တတ်ကျွမ်းကြတယ်၊ ညီလေးအနေနဲ့ ကျန်လူဂိုဏ်းသား အဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားရင် မတော်တဆ သိုင်းပဲညာ ထုတ်ပြမိလဲ ပြဿနာ မရှိတော့ဘူး”

သူသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ အဝတ်အစားများကို စုတ်ပြုအောင် လုပ်သည်။

ညစ်ပေအောင် လုပ်သည်။

အတော်အသင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိခဲ့သော ဆန်ကွမ်းချို၏ ဝတ်စုံမှာ သူ့ဘောင်းစားတစ်ယောက်၏ အဝတ်အစားကဲ့သို့ ညင်စေ့တ်ပြီသွားခဲ့လေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချိုက စိုးရိမ်စွာ ပြောလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ တကယ် ကျွန်လူဂိုဏ်းသား အစစ်နဲ့ တွေ့ သွားရင် ကျွန်တော် ဒုက္ခမဖြစ်ပါလား။”

တုထန်ဟိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တော့သည်။

“ဒုက္ခမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ညီလေးဟာ ဉာဏ်ကောင်းပါ တယ်။ ပြဿနာဖြစ်မယ့်ကိစ္စကို ပါးပါးနပ်နပ် ရှောင်ပေါ့ ကွယ်။ တခြားသိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေဟာ ကျွန်လူဂိုဏ်းသား လို ဟန်ဆောင်ပြီး သိုင်းလောကထဲ လျှောက်သွားတတ်ကြ တယ်။”

ဆန်ကွမ်းချိုက သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း....

“အင်းလေ....စမ်းကြည့်ရဦးမှာပေါ့!”

သူသည် တုထန်ဟိုအား သူ့ဘောင်းစား တစ်ယောက် ပမာ လမ်းလျှောက်ပြသည်။

တုထန်ဟိုက....

“ညီလေး၊ ဒဏ်နေဦး။ အင်္ကျီစုတ်ပြုတဲ့ နေရာက ပေါ် နေတဲ့ အသားတွေဟာ မျက်နှာက အသားတွေနဲ့မတူဘူး။ ရေ? ဒီဆေးမှန်တွေ လိမ်းလိုက်စမ်း။ အသားရောင်ပြောင်း သွားလိမ့်မယ်။”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တုထန်ဟိုပေးသည့် ဆေးမှန်များကို လှမ်းယူပြီးနောက် သူ့အသားများကို သုတ်လိမ်းလိုက်၏။

“ကဲ....ညီလေး ပြီးရင် ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့ ဂေဟာကို သွား ကြည့်။”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အသားဖျက်လိမ်းဆေးများကို ရေစိုရင် ဖျက်ပြယ်သွားသလားဟု မေးရန် ပါးစပ်ပြင်ခိုက် တုထန်ဟို ပြေးထွက်သွားသဖြင့် မမေးလိုက်ရတော့ချေ။

တုထန်ဟို နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးလိုက်ရတော့ သည်။

အိမ်အနီးသို့ရောက်သောအခါ တုထန်ဟိုက....

“ညီလေး၊ ဂေဟာထဲကို မင်းဘာသာ ကြံဖန်ပြီးဝင်ပေ တော့။ ငါ့လဲ နောက်ဘက်ကနေ ကြံဖန်ပြီးဝင်မယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့”

တုထန်ဟိုသည် ဂေဟာကြီး၏အနောက်ဘက်သို့ ထမ်းခွဲ
ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

“အင်း...ဖိအန်ကိုကြီးဟာ စိတ်သဘောထားလဲကောင်း
တယ်၊ ငါတို့အပေါ်လဲ ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ စောင့်ရှောက်တယ်၊
သိုင်းလောကထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ဒီလိုလူမျိုးနဲ့တွေ့တော့ ငါ့အဖို့
အတော်ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ”

သူ တွေးတော ငေးမောနေခိုက် လူတစ်ယောက်က သူ့
ပခုံးကို လက်ဖြင့်လာတို့လေ၏။

“ဟေ့...သူတောင်းစားလေး၊ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ဂေဟာ
ဘယ်မှာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။
သို့သော် ချက်ချင်းပင် ထူခြေပြန်ဆည်လိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲ၌
ကျိတ်၍ တွေးလိုက်မိသည်။

“အင်း... ငါ့ကို ဒီလူ သူတောင်းစားလို့ တကယ်ထင်မှတ်
တယ်၊ သူ့ ကြည့်ရတာ ကိုယ်ကုပ်အင်္ကျီတွေနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့
သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ဈာပနကို တက်ရောက်လာတဲ့ သိုင်းသမားပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူ့ကိုလမ်းပြသလိုလို့နဲ့ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့အိမ်
ထဲ ငါ လိုက်ဝင်ရမယ်”

“ဟေ့ သူတောင်းစားလေး၊ ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ၊ ငါ
မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြား-ကြားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးက ဈာပနအခမ်း
အနားဇာတဲ့ ဧည့်သည်တော်ပါလားခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် သခင်ကြီးဝမ်း တကယ် သေဆုံးသွားပြီ
ပေါ့”

“ဆရာကြီးက မသိဘဲနဲ့ဗျား ရောက်လာတာလား”

“သတင်းတော့ ကြားတာပေါ့ကွ၊ တကယ် သေ၊ မသေ
တော့ ဘယ်အဘိပင်ပြောနိုင်မှာလဲ”

“တကယ်သေတာပါဗျာ၊ မနေ့ညကပဲ ရုပ်ကလာပ်ကို
မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်တယ်ခင်ဗျ”

ထိုလူက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“လူတွေကတော့ အတော်စည်မှာပဲနော်”

“ဟာ...စည်တာပေါ့၊ မဏ္ဍပ်တွေအားလုံး လူပြည့်တာပဲ”

“အင်းလေ...နာမည်ကြီး သိုင်းအကျော်အမော်ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ လာကြပေမပေါ့၊ ဩော်...ဒါထက် သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကိုဘယ်မှာမြှုပ်တယ်ဆိုတာရော မင်းသိရဲ့လား”

“မြေမြှုပ်ဖို့ကိုတော့ သူတို့နဲ့ ခင်မင်တဲ့ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီး လေးငါးယောက်ပဲ လိုက်ရသဗျ၊ ကျန်တဲ့ သိုင်းသမားတွေအားလုံး မဏ္ဍပ်မှာ ကျန်ခဲ့ကြတာပဲ”

ထိုလူသည် ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီးနောက် ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

“ထားပါတော့ဪ၊ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ဂေဟာက ဘယ်မှာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက လက်မဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်ပါပဲဗျ”

“ဟာ...ငါ့နယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲရွာနေရတာ၊ ပီအိမ်ဆိုရင် ဝင်ရုံပဲပေါ့”

ထိုသိုင်းသမားသည် ဖွင့်ထားသည့်ခြံတံခါးမှတစ်ဆင့် ခြံထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုလည်း ထိုလူ၏နောက်မှ မယောင်မလည်ဖြင့် လိုက်သွားသည်။

မိုးစင်စင်လင်းနေပြီဖြစ်၍ သခင်ကြီးဝမ်း၏ အိမ်၌ ဧည့်သည်များရော အိမ်သားများပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိနေကြလေပြီ။

ဤအိမ်ကြီးသို့ အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးက တစ်ကြိမ်ခေါ်ခဲ့ဖူးပေပြီ။ သခင်ကြီးဝမ်း အတူ အယောင်ဖြစ်စွာရှိသော အတိုးကြီးကို မနေ့က သူတို့ လာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ကြရသည်။

အထဲ၌ရောက်ရှိနေသူများသည် အချင်းချင်း စကားပြောဆိုနေကြသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုကို သတိမပြုမိကြပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုအား မေးမြန်းခဲ့သည့် သိုင်းသမားကမူ အိမ်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ အိမ်အပြင်၌တိုးထားသည့် မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ ယောင်ပေပေရပ်ပြီး အကဲခတ်နေ၏။

၂၃၀ ● ထက္ကဆီဆီ နေထင်းဆောင်

မကြာမီ ကျင်းရွှေောင်ဟိုထွက်လာပြီး ဆန်ကွမ်းချို ရှင်းလင်းပြပေးသည့် သိုင်းသမားနှင့် စကားပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျင်းရွှေောင်တို့က ဗျာပနအခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားပုံကို ရှင်းလင်းပြောပြနေဟန်ရှိသည်။

ထိုသိုင်းသမားကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။

စာခန်း (၄၇)

သားရဲတွင်းစွာ

ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဧည့်သည် သိုင်းသမားက ကျင်းရွှေောင်ဟိုအား ဂါရဝပြုရင်း ရှင်းပြနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်က တစ်ကြိမ်ပဲ သခင်ကြီးဝမ်းကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သိကျွမ်းခြင်း မရှိပေမယ့် သတင်းကြားနဲ့ပဲ သခင်ကြီးဝမ်းကို ကြည့်ည့်လေးစားနေခဲ့တဲ့ သူပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလို ဂါရဝလာပြုတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ကလဲ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ရုပ်ကလာပ်ကတော့ မြေမြှုပ်

ပြီးသွားလို့ စိတ်မှန်းနဲ့ပဲ ဝါရဝမြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံလို့ ပါတယ်”

“မြေမြုပ်ထားတဲ့ အုတ်ဂူကို ဝါရဝပြုချင်ပုံပါတယ်များ အဲဒီနေရာ လိုက်ပြပါလား”

ကျင်းရှောင်ဟိုက ခေါင်းခါ၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်များ၊ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ အုတ်ဂူက လျှို့ဝှက်ထားရတဲ့ အုတ်ဂူဖြစ်တာမို့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“ဗျာ...လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အုတ်ဂူ၊ အုတ်ရဲ့လားဗျာ”

ကျင်းရှောင်ဟိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်များဗျာ၊ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အုတ်ဂူပါ သခင်ကြီးဝမ်းကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ လူတွေရှိသလို မုန်းတီးတဲ့လူတွေလဲ ရှိနိုင်ပါတယ်၊ သခင်ကြီးဝမ်းရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို မတော်မတရား မလုပ်နိုင်အောင် တမင် လျှို့ဝှက်ထားရတာပါပဲ”

ညွှန်သည်တော် သိုင်းသမားသည် သခင်ကြီးဝမ်း၏ အုတ်ဂူကို လိုက်ပြရန် ထပ်မံ မတောင်းဆိုဝံ့ဘဲ ရှိလေသည်။

“ကဲ...ကဲ၊ အိမ်ထဲကို ကြွပါဦးခင်ဗျာ၊ အထဲမှာ တခြား ညွှန်သည်တော်တွေလဲ ရှိနေပါတယ်”

ညွှန်သည်တော် သိုင်းသမားသည် ကျင်းရှောင်ဟိုနှင့် အတူ အိမ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်သည်။

အိမ်ထဲတွင် သိုင်းသမားရှစ်ယောက် ထိုင်နေကြလေသည်။

သူတို့လည်း ညွှန်သည်များပင်ဖြစ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မယောင်မလည်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြီး ညွှန်သည် သိုင်းသမား ရှစ်ယောက်၏ နောက်နား၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကျင်းရှောင်ဟိုသည် သူခေါ်လာသည့် သိုင်းသမားကို နေရာချထားပေးပြီးနောက် အခြားသိုင်းသမား ညွှန်သည်များကို ညွှန်ခံရန် ထွက်သွားရပြန်လေ၏။

ထိုင်ခုံများ၌ ထိုင်နေကြသည့် သိုင်းသမားများသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြချေ။

တကယ်၍ ဆန်ကွမ်းချိုသာ ရုပ်မဖျက်ခဲ့ပါက ဤသို့ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သူသည် ခြစ်ကမ်းစပ် မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ ယန်ကန်းနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးရာ သခင်ကြီးဝမ်း၏အိမ်ဂေဟာမှ အိမ်တော်ပါ သိုင်းသမားတိုင်း ဆန်ကွမ်းချိုကို မှတ်မိသိရှိနေကြသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ ဝင်ရောက်လာရာတွင် တီးတိုး တီးတိုး အမျိုးမျိုး ဝေဖန်နိုင်သည်။

သူ့ရှေ့၌ ထိုင်နေသော သိုင်းသမားများသည် အထူး ဧည့်သည်တော်များ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိမ်တော်ပါ သိုင်းသမားများ က ထိုသူများ အိပ်စက်ရန် အခန်းများသို့ တစ်ဦးစီ လိုက်ခွင့် နေကြသောကြောင့် ပေတည်း။

ထိုစဉ် အိမ်တော်ပါ သိုင်းသမား ဟုတ်တန်မတူသော သိုင်းသမား တစ်ယောက်သည် သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ သည်။

“ညီတော်၊ ဆာလောင်နေပြီလား”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုလူ၏အသံကို ကြားလိုက်သောအခါ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တုထန်ဟို၏ အသံနှင့် တူလှ သောကြောင့်တည်း။

“အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟိုလား”

ဗိုမေးခွန်းကို သူ တကယ်မမေးဖြစ်ပါ။ လည်ချောင်းထဲ သာ ပျောက်သွားသည်။

သူ တကယ် မေးဖြစ်သည့် မေးခွန်းကမူ...

“ကျွန်တော် မဆာသေးပါဘူး၊ နောင်ကြီးက ဘယ်သူ ခေါ်လဲ”

ထိုလူကပြုံးလိုက်၏။

ထိုလူ၏ မျက်နှာမှာ တုထန်ဟို ပထမ ရုပ်ဖျက်သွားစဉ်က နှာ မဟုတ်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို အနေဖြင့် တုထန်ဟိုအဖြစ် ရိတ်င်းတင်း နှုတ်မဆက်ဝံ့ပေ။

ထိုလူ၏အသံကမူ တုထန်ဟိုနှင့် အလွန်တူပြီး သူ့အပေါ် နှစ်ဆပိုကလည်း အိမ်တော်ပါ သိုင်းသမားများ၏ ဆက်ဆံ နှင့် လုံးဝခြားနားသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ၌ သူ့အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟိုအဖြစ်သာ သတ်မှတ်လိုက်တော့သေး။

၂၅၄ ● ဆန္ဒထိုက် နေထင်းအောင်

တူထန်ဟိုသည်အခြေအနေအရ ထပ်မံ၍ရပ်ဖျက်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော့။

ထိုလူက အပြင်လက်သို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြပြီး....

“ညီတော်၊ ကျန်လူ ဂိုဏ်းသားတွေအတွက်အရှေ့မြောက် အဆောင်မှာ တည်းခို အိပ်စက်နိုင်တယ်လို့ ကျုပ် သိထား ပါတယ်။ ကျုပ်သွားကြည့်တဲ့အခါမှာ ခုတင်နှစ်လုံးလဲ လှူ ခံနတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီကို သွားပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဦးညွတ် ဂါရဝပြုဆဲ သည်။

သူ့ထိုက်ကို ပြန်မတ်လာစဉ်မှာပင် ထိုလူသည် အနီးမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လျက် အရှေ့မြောက် အဆောင်သို့ သွားလေ၏။

အနက်ရှောင် ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် သိုင်းသမား ပျားပန်းရေမျှ လှူငှားနေကြသော်လည်း ဆန်ကွမ်းချို မည်သူကမျှ တားဆီးခြင်း မပြုကြပေ။

အရှေ့မြောက်အဆောင်ရှိအဝင်ဝ၌ အိမ်တော်ပါ သိုင်း ပမားတစ်ဦးစောင့်ကြပ်နေ၏။ ဆန်ကွမ်းချို ဝင်သွားသော အခါ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုသည်။

“ညီအိပ်မို့အတွက် လာဘာမဟုတ်လားခင်ဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြန်လည် ဂါရဝပြုပြီး....

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အထဲကိုကြွပါ။ ခုတင်လွတ်တွေရှိနေပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချို မည်သည့်ဝကားမျှမပြောဘော့ဘဲအဆောင် ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

အရှေ့မြောက်အဆောင်မှာ ခန်းမကြီးဖြစ်ပြီး နံရံ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ခုတင်များ ခင်းထားသည်။ ခုတင်ထိုင်း၌ နေထိုင်သည်တော် သိုင်းသမားများရှိနေပြီး တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးကိုလည်း ရုတ်ဘရက်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆန်ကွမ်းချို၏ခြေလှမ်းများ ရုတ်ဘရက် တို့ ဆိုင်းသွားသည်။

“ဘုရားရေ....တက်မုဆရာတော်နဲ့ ဖန်မုဆရာတော်တို့ပါ လား။ ဆရာတော်နှစ်ပါးမှာ ရှောင်သင်ကျောင်းကို မပြန် သေးဘဲနဲ့ ဒီမှာ ထာလာလုပ်နေကြပါလိမ့်”

ဆရာတော်နှစ်ပါးသည် သူတို့၏ ခုတင်များပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ အတွင်းအား ကျင့်စဉ်များ ကျင့်နေကြ၏။ သူတို့သည် ဆန်ကွမ်းချို ဝင်လာသည်ကို မတွေ့ကြပေ။

အကယ်၍ တွေ့သည်တိုင် ယခုဝင်လာသည့် လူငယ်သည် ယမန်နေ့က ယန်တန်းအား ကြောက်စူးတုန်စေခဲ့သည့် လူငယ်ဖြစ် လိမ့်မည် ဟူ၍လည်း လုံးဝ သိရှိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ရုပ်ဖျက်ထားသည့် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဣန္ဒြေဆည်လျက် ခုတင်လွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်အိပ်လိုက်သည်။

သူသည် မလုံမလဲဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အရင်ရောက်နှင့်နေသူများအား မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်၏။ မည်သူကမျှ သူ့အား စိတ်မဝင်စားကြောင်း တွေ့သောအခါမှ သက်ပြင်းချင်ပြီး နေသော ထိုင်သား ကျသွားတော့သည်။

* * *

သူ အိပ်ရာထက်၌ လှဲချလိုက်သောအခါ မကြာမီစင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ယမန်နေ့ညက သူတို့ မိုးထဲလေထဲပြေးလွှားခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

စင်စစ် ဆန်ကွမ်းချိုသည် သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ နုနယ်သူဖြစ်၍ ဤသို့အိပ်စက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူသာ သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူဖြစ်လျှင် သခုကဲ့သို့သော နေရာမျိုး၌ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်မျှပင် အိပ်စက်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် သူ့အိပ်စက်နေချိန်၌ မည်သူကမျှ မရိုးသားမှု မပြုကြသဖြင့် သူ့အတွက် ဘေးကင်းရန်ကင်း အားအင် ပြည့်ဝစွာ အိပ်စက်ခွင့် ရရှိခဲ့လေ၏။

သူ အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ ကျန်ခုတင်လွတ် တစ်လုံး ဆွင်လည်း သိုင်းသမားတစ်ယောက် စင်အိပ်နေလေပြီ။

ရှောင်လင်ဆရာတော်အား လှမ်း၍ အကဲခတ်သောအခါ ဆွင်မူ ဆရာတော်နှစ်ပါး ကျိန်းစက်နေလေပြီ။

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ အတွေးငှက်များသည် ပိုင်မာစန်းသစ်တောကြီးဆီသို့ တောင်ပံခတ် ပျံသန်းသွားလေတော့သည်။

* * *

“ဆရာကြီး ရဲယိဖိန်”
သူ့ဆရာကြီး ရဲယိဖိန် မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီနည်း။

ဆရာကြီးသည် အရပ်အတွင်းမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားခဲ့၏။

ဆရာကြီး၏ သွေးသောက် ညီလေးယောက် အဆိပ်သေဆုံးခြင်းများကလည်း သူ့မျက်စိထဲမှ မထွက်သေးပေ။

ထိုမှ တစ်ဖန် ပိုင်မာစန်း သစ်တောအလယ်မှ တုလကျောင်းပျက်ကြီးကို ပြန်လည်သတိရလာ၏။

“ဆရာကြီး”

သည် ဆရာကြီး၏ နာမည်ကိုတောင် သူ သိခွင့် မရခဲ့ပေ။

လေးနှစ်ကျော်ကျော် ငါးနှစ်တာနီးပါး လက်ပွန်းတတီး နေခဲ့ပါလျက် အဘဆရာကြီးသည် သူ့နာမည်ကိုပင် ဖွင့်ဟ မပြောခဲ့ချေ။

သို့သော် သူ၏ ကြေကွဲနာကြည်းဖွယ်ရာ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ပြောပြခဲ့၏။

သူပင်လျှင် အဘဆရာကြီး၏ အစွာပျက် ညီတော်အား သတ်ဖြတ်ချင်စိတ်၊ ကလေးဘေးချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

ထို့နောက် မရဏ ကိုယ်စားလှယ်။

သူ့အား အသေသတ်ခဲ့သည့် မရဏကိုယ်စားလှယ်သည် သူ့အား မသတ်မီ တိဗက်ဘုန်းကြီးများနှင့် မြောက်မြားစွာသော သိုင်းသမားများကို အကြောင်းမဲ့ သတ်ဖြတ်ခဲ့သေးသည်။

အကြောင်းမဲ့ ဆိုသည်မှာ ဆန်ကွမ်းချို၏ အမြင်အရ အကြောင်းမဲ့ဖြစ်၏။ ထို မရဏကိုယ်စားလှယ်၏ အမြင်တွင် မူ အကြောင်းရှိကောင်း ရှိစေမည်။

ဒါကိုတော့ ဆန်ကွမ်းချို မသိပေ။ မတွေးတတ်ပေ။

ထို့နောက် ဇောတွင်းသားကလေးယွမ်ရွှေ့၎င်း။

ယွမ်ရွှေ့၎င်းသည် အလွန်တရာ ခင်မင်စရာကောင်းသော လူငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ ယွမ်ရွှေ့၎င်း ကယ်တင်သဖြင့် သူ့အသက် ချမ်းသာရာ ရခဲ့သည်။

သူ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ် ချစ်ခင်ကြင်နာ ဖွယ်ရာလည်း ဖြစ်သဖြင့် သူသည် ယွမ်ရွှေ့၎င်းကို သူ့ညီရင်း သဖွယ် သတ်မှတ်ခဲ့၏။ ရင်ထဲမှ လှိုက်လှဲစွာ ချစ်ခင်ခဲ့၏။

အတဆရာကြီးကလည်း 'သူနှင့် ယွမ်ရွှေ့၎င်းတို့၏ သံယောဇဉ်ကို အကဲခတ်မိသည်ထင် ယွမ်ရွှေ့၎င်းအား သိုင်းပညာများ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ယွမ်ရွှေ့၎င်းသည် သိုင်းလောက၌ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ထိပ်သီးတစ်ယောက်အဆင့်သို့ ရောက်မှန်းမသိ မရောက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ဤသည်ကို ယွမ်ရွှေ့၎င်းမသိပေ။

ယခုနောက်ဆုံး တုထန်ဟို။

တိပက်မှ နဂါးရုံကျာပွတ်တုထန်ဟိုဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးဆိုသလို စိတ်ထားတူသူ အချင်းချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းလာသည်။ သူတို့ကိုလည်း စေတနာထားသည်။ ဆုံးမသွန်သင်ပဲ့ပြင်သည်။

တုထန်ဟိုသည် သူ့အား ဂေဟာကြီး၏ ရွှေပေါက်မှ ဝင်ခိုင်းပြီး ၎င်းကိုယ်တိုင်က ဂေဟာ၏နောက်ပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ဟန် တူသည်။

၎င်းသည် အရေးအကြောင်းကြုံသည်နှင့် မိမိအပါးသို့ ရောက်ရှိလာမည်မှာ မုချဟု ဆန်ကွမ်းချို ယုံကြည်နေမိ၏။

သူ့ဘဝတွင် ညီရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်ရသော ယွမ်ရွှေ့၎င်းကို ရရှိခဲ့သလို အစ်ကိုကြီး အရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်ရသော တုထန်ဟိုကို ရရှိခဲ့သည်ဟု ဆန်ကွမ်းချို ယူဆသည်။

ဆန်ကွမ်းချို အထီးကျန် မဟုတ်တော့။ ငါအထီးကျန် မဟုတ်တော့ဟု ဆန်ကွမ်းချို အိပ်နေရာမှ တွေးတောနေသည်။

ယခု ထပ်တွေ့ရသူကား အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေး။

ထိုမိန်းကလေး၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများ၊ ပိပြားသော နှုတ်ခမ်းများက အလွန်တရာ ထက်မြတ်ကြောင်းကို ဖော်ပြနေသည်။

ကောင်းလျှင်လည်း အလွန်အကျွံ၊ ဆိုးလျှင်လည်း အလွန်အကျွံ မိန်းမစားမျိုး ဖြစ်နေသူမှန်း မှန်းဆမိသည်။

သူနှင့် တူထန်ဟိုတို့ အဓိကထား စုံစမ်းရမည့် ပစ်မှတ်စည် ဤမိန်းကလေးပင် မဟုတ်ပါလော။

ဤမိန်းကလေး၏ ဇာစ်မြစ်ကို စုံစမ်းရာ၌ လွယ်ကူမည် တော့မဟုတ်။ သို့သော် စုံစမ်းရန်အတွက် သားရဲတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီးချေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ အတွေးငှက်များသည် အတိတ်ကာလ ဆီသို့ ပျံသန်းသွားရာမှ ခရီးပြန်ခေါက်တာ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ ဆီသို့ ပြန်လည်ဦးတည်လာလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရုတ်တရက် ခေါင်းထောင်ကြည့်မိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တက်မဆရာတော်သည် ရုတ်တရက် အပြင်သို့ ကြွသွားသောကြောင့်တည်း။

ကိုယ်ဖော့ပညာစွမ်း မည်မျှ ကောင်းသနည်းဆိုသော် ခြေခံမင် လုံးဝ မကြားရချေ။

ဖန်မု ဆရာတော်ပါ လိုက်ထွက်လေမည်လားဟု ဆန်ကွမ်းချို စောင့်ကြည့်သည်။

သို့သော် ဖန်မုဆရာတော်က တစ်ဖက်မှ သူ၏ဂိုဏ်းတူ အစ်ကိုကြီး ရုတ်တရက် ထွက်သွားသည်ကို သိလေမာန်မျှပင် မပြုချေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တက်မု ဆရာတော်၏နောက်သို့ လိုက်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးသေးသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချသဖြင့် ခုတင်ထက်၌သာ ငြိမ်နေမိတော့သည်။

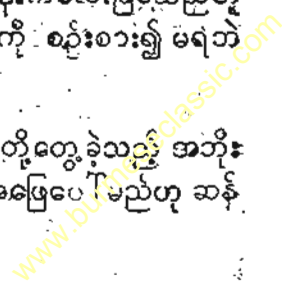
သူသည် ဝမ်မိသားစုထဲ၌ အကျိုးဖြူ ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်သာ ထူးထူးခြားခြား အာဇာနည်နေကြောင်း သတိပြုမိလာသည်။

“သူ့ တယ်သူလဲ”

ဆန်ကွမ်းချို အထပ်ထပ်တွေးသည်။

ဤမိန်းကလေးသည် သော့ချက်မိန်းကလေးဖြစ်သည်ဟု သည့် အချက်မှအစ အခြားအရာများကို စဉ်းစား၍ မရဘဲ ရှိနေသည်။

သခင်ကြီးဝမ် အတူအစစ်ကိစ္စ၌ သူတို့တွေ့ခဲ့သည့် အဘိုးကြီးကို အကြမ်းပတမ်း စစ်မေးလျှင် အဖြေပေါ်မည်ဟု ဆန်ကွမ်းချို တွေးမိ၏။

သို့သော်....

ထိ အဘိုးအိုကို လွယ်လွယ်နှင့် ထပ်မံ တွေ့ဆုံ နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကိုလည်း သူ့သိသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ အာပဲဖြစ်ဖြစ် စုံစမ်းမည်ဟူသော အတွေးဖြင့် တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်လာ၏။

တံခါးဝ၌ အစောင့်ရှိနေသေးသည်။

ဆန်ကွမ်းချို ထွက်လာသော အခါ ဦးညွတ် ဂါရဝပြု လေသည်။

“ဆရာလေး...အပြင်မှာ လမ်းလျှောက်မလို့လား”

“လမ်းလျှောက်မလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဧည့်သည် သိုင်း သမားတွေ နောက်ထပ် ဘယ်လောက် ရောက်လာသလဲ ဆို ဘာ သိချင်လို့ပါ”

အစောင့်က မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောသောအခါ ဆန်ကွမ်းချို အပြင်သို့ ထွက်လာတော့၏။

* * *

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ အဆောင်များစွာရှိနေသည်။

အဆောင်များကလည်း ဆင်တူဖြစ်နေသဖြင့် အနောက် ဘက် အဆောင် ဆိုသည်ကိုပင် မနည်း ရွာစွေရမည် ဖြစ် ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို သိလာ၏။

ထိုစဉ် ဝမ်းဂေဟာ၏ အိမ်တော်ပါသိုင်းသမား အဝတ် အစားကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် သူတစ်ယောက်သည် သူ့ အနီးသို့ မသိမသာ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လူတိုင်းလိုလိုကို သံသယစိတ်ဖြင့် ဆက် ဆံနေရသည်ဖြစ်ရာ ထိုလူ ကျီးကြွည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်ပြီး ချဉ်းကပ်လာသည်နှင့် ကောင်းစွာ သတိပြုမိ၏။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလိုက်၏။

ခပ်တည်တည်သာနေ။

သည်လူကို ဂရုမစိုက်နဲ့။

ဒါမှ ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ချဉ်းကပ်လာသူကို မကြည့်။

ခြံဝင်းထဲ၌ ပေါက်နေသည့် ထင်ရှူးပင်ကြီးများကို ငေး ကြည့်နေဟန် ဆောင်သည်။

“အဟမ်း...အဟမ်း”

ချောင်းဟန်သံ ကြားသောအခါမှ ဆန်ကွမ်းချိုက လှည့်
ပေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်...ကျွန်တော်ပါ”

“ဘယ်သူ”

“ဝမ်းဂေဟာက အိမ်တော်စောင့်ပါ”

“ဘာကိုစွဲလဲ”

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိတ်ထန်သွားသည်။

သွားပြီ။

ငါဟန်ဆောင်လာတာ သူတို့ ရိပ်မိသွားပြီဟု ခိုးရိမ်စွာ
တွေ့တော့မိသည်။

သို့သော်....

ဟန် ကိုယ့်ဖို့ မာန် သူ့ဖို့ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ခပ်
တည်တည်ပင် ပြန်မေးလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲကတော့ တထိတ်ထိတ်မင်။

“ဘာမေးချင်တာလဲ”

“ဆရာလေးက ကျန်...ကျန်လူဂိုဏ်းကပါလား”

ဆန်ကွမ်းချို ပို၍ပင် ရင်ထိတ်ရပြန်သည်။

မိမိ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အချက်
ကြောင့် ကျန်လူဂိုဏ်းသားဟု ယူဆသွားကြပေပြီ။

သို့သော်....

မိမိက ကျန်လူဂိုဏ်းသား စစ်စစ်မဟုတ်။

အယောင်ဆောင် ဂိုဏ်းသားသာ ဖြစ်သည်။

ဝန်မခံလျှင် အလိမ်ပေါ်မည်။

ဝန်ခံ၍ ကျန်လူဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ အကြောင်း
မေးလျှင်လည်း ဒုက္ခရောက်မည်။

ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်း ရူးသည့်ကိန်း ဆိုက်နေပေပြီ။

မိမိအတွက် အဆိုးဆုံးအချက်မှာ ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အမည်နာမကိုပင် မသိခြင်းမင်တည်း။

သူသည် မရယ်ချင် ရယ်ချင်ဖြင့် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်
စရင်း....

“ဆိုဝမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားက ဘာတွေ သိချင်နေတာတုံး”

သူသည် ကျန်လူဂိုဏ်းသား ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဝန်မခံ

၂၅၈ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

အိမ်တော်စောင့်က...

“ကျွန်တော်ဗာ ကျန်လှိုက်ကိုအမြဲတမ်းလေးစားခဲ့လှပါ။ ဆရာလေးက ကျန်လှိုက်ထဲမှာ အတော်ကလေး အရေးပါမယ့်လူလို့ထင်မိတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား ခင်ဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချို ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ ကျုပ် ကျန်လှိုက်မဟုတ်ဝါဘူးဟု ငြင်းလိုက်လျှင် ပြဿနာ အကြီးအကဲတက်ရပေတော့မည်။

အခန်း (၄၈)

ဆခင်လေးနှင့်ဆွေဆုံခြင်း

ထိုစဉ် တူထန်ဟို၏ စကားကို အမှတ်ရလာ၏။ ကြားယောင်လာ၏။

“ညီလေးဟာ ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်။ ပြဿနာဖြစ်မယ့် တိစ္ဆကို ပါးပါးနပ်နပ် ရှောင်ပေါ့ကွယ်။ တခြား သိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေဟာ ကျန်လှိုက်သားလို ဟန်ဆောင်ပြီး သိုင်းလောကထဲ လျှောက်သွားတတ်ကြတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်မည်။

“ဒီအချိန်မှာ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားအဖြစ်ဟန်ဆောင်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ နောင်ခါလာ နောင်ဈေးခါပဲ”

သူသည် ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်း ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျား မေးချင်တာကိုသာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမေးစမ်းပါ၊ ဘာသိချင်သလဲ”

“ဆရာလေးတို့ ကျွန်လူဂိုဏ်းက ဆရာလေးတစ်ယောက် ပွဲ လာသလား ခင်ဗျာ”

ရော...ခက်ကပြီ။ ဤခြံဝင်းကြီးက ကျယ်လှသည်။ ရောက်ရှိလာသည့် သိုင်းဆမားများကလည်း ရှေ့ချီရှိနေသည်။ ကျွန်လူဂိုဏ်းသည် ဤစွာပုဂံအခမ်းအနားသို့ ကိုယ်စားလှယ်စေလွှတ်မည် မလွှတ်မည်ကို မိမိလည်း မသိ။

အကယ်၍ ကိုယ်စားလှယ်များ စေလွှတ်ထားစဉ် မိမိက မိမိတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ပါသည်ဟု ပြောလျှင် မိမိအလိမ်ပေါ်တော့မည်။ သို့သော် ဆန်ကွမ်းချိုက မှင်သေသေဖြင့် ဆက်လိမ့်၏။

“ခင်ဗျားက ကယ်ပြီးရှည်ဝေးတာကိုးဗျာ၊ လိုရင်းကို ပြောစမ်းပါဗျာ”

အိမ်တော်စောင့်မှာ ဗျာဗျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“စိတ်မရွံ့ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်လူဂိုဏ်းသားဟုတ် မဟုတ် အသေအချာသိပြီးမှ ကျွန်တော် ကံစွဲကို ထုတ်ပြောလို့ဖြစ်မှာမို့ပါ၊ စိတ်မရွံ့ပါနဲ့”

ဆန်ကွမ်းချိုက ဇာတ်ကိုဝေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ဒါတွေ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ပြောစရာရှိတာကိုသာ ယုံယုံကြည်ကြည်ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာသေးသာ ကျွန်လူဂိုဏ်းသား မှန်ရင် ကျွန်တော်တို့ သခင်လေးနဲ့ သိက္ခမီးရင်နှီးမှာပါ ခင်ဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခန်းခြောက်ခြောက် ရယ်လိုက်၏။ သူ့ရယ်သံက အသက်မပါ။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတွေဟာတရုတ်ပြည်ထောင်လုံး ထောင်သောင်းချီရှိနေတယ်၊ ခွေးလေးပျားတောအနှံ့ ဆိုတာလိုသိပ်များတယ်၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတိုင်း ခင်ဗျားရဲ့ သခင်လေးကို သိရမယ်ဆိုတော့ သိပ်မလွန်လွန်းဘူးလား”

အိမ်တော်စောင့်သည် သူ့ စကားလွန်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

“သည်းခံပါဗျာ၊ ဆရာလေးပြောတာ သိပ်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်လေးရဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်ရင်တော့ မမှားပါဘူး။ ဝင်ပြီး ကောင်းပြန် ပြောပါဦးခင်ဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခပ်တည်တည် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ရှင်းရှင်းပြောပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဖိတ်ခေါ်တာလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာလေးက ဖိတ်ခေါ်တာလား”

အိမ်တော်စောင့်သည် ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် ဖြစ်သွားပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလေ၏။

“ဆရာလေးကို ဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ကျွန်တေခို သခင်ကလေးကပါခင်ဗျာ၊ ဒါ မှန်သောသစ္စာစကားပါပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူသွား၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ကို ဖြေသည်။

“ဒါဟာ လမ်းစပဲ၊ ငါ့အ စုံစမ်းချင်လို့ ဒီဂေဟာထဲ ဝင်လာတယ်။ ငါက မစုံစမ်းရသေးဘဲနဲ့ သူတို့က ငါ့အတွက် အစားခင်းပေးလာတယ်”

သူသည် ထိုသို့ တွေးလိုက်ပြီးသည်နှင့် အိမ်တော်စောင့်ကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

အိမ်တော်စောင့်၏ စကားကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို ငေါ့များ တန့်သွားရ၏။

“ဆိုပါဦး၊ ဘာရှိတာလဲ”

အိမ်တော်စောင့်က စိုးရိမ်တကြီး ပြော၏။

“ကျွန်...ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ရင် ခပ်ခွာခွာက ဝါဒ်ခွဲပြီးနောက် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ပြီး ကျွဲဧကန်ရှိသွားတဲ့ အခန်းထဲကို လိုက်ဝင်ပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခပ်ထန်ထန် မေးလေ၏။

“ဘာသဘောလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ပဲဖိတ်ခေါ်တယ်၊ ပြီး ကျုပ်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လိုက်ရမယ်ဆိုတော့...”

“ရှူး...တိုးတိုးပြောပါခင်ဗျာ၊ ဒါကလဲ အခြေအရ အရ တောင်းပန်ရတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို သခင်မလေးရဲ့ လူတွေ တွေ့သွားရင် သခင်ကလေးဟာ ဆရာကလေးနဲ့

လုံးဝတွေ့ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် တောင်
ခန့်ရတာပါ”

ဆန်ကွမ်းချို၏ သွေးများ ဆူပွက်စပြုလာသည်။ သူ့
“ထန်ဟိုပါ ဝမ်းမိသားစုထဲ၌ သခင်ကြီးဝမ်း၏ သမီးက ထူး
တာပဲခြားခြား ဩဇာဆက်ရောက်နေသည့်ကိစ္စတွင် များစွာ
ပါဘူး။ သရိုခဲကြ၏။

ခွဲ ကြားသိလိုက်ရသောစကားအရ သခင်ကြီး ဝမ်း၏
ဆန်ကွမ်းချို၏ သမီးတို့သည် ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေလေပြီ။

“ရှင်းရှက်၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို သခင်ကြီး သားထံမှ သိခွင့်
ခင်ဗျားရဲ့ဆာည်။

အိမ်ထဲ အရ သခင်ကြီးဝမ်း၏သားသည် ညီမဖြစ်သူအား
ပြီး ခပ်တိုးတိုး နှုတ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလေ၏။

“ဆရာ
ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ကလေးက ဘာင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းက သွားပါ
နက်က အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

အိမ်တော်စောင့်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား ဦးညွတ်ဂါရဝ
ပြုပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဝမ်းဂေဟာတု ခေါ်တွင်နိုင်သည့် အလယ်ရှိ အဆော
ကြီးထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ဂေဟာ သိုင်းသမားများ
လူးလာဆန်ခတ်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူကဲ့သို့ ဧည့်သည်တော်သိုင်းသမားများလည်း ရှိ
သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုသည် အိမ်ကြီးထဲ၌ ဣန္ဒြေရရဖြတ်ကျော်
စာနိုင်ခဲ့၏။ မည်သူကမျှ သံသယမဖြစ်ကြပေး

ခန်းကြီးခန်းငယ်အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက်
လူသူကင်းရှင်းသည့် အခန်းတစ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွား
သည်။

အိမ်တော်စောင့်က ဒီအခန်းထဲ ဝင်စါဟူသော သဘော
ဖြင့် အချက်ပြလိုက်ပြီး ရှေ့သို့လျှောက်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တံခါးကို နှစ်ချက်မျှခေါက်ပြီးတွန်းဖွင့်
ဝင်သွား၏။

အခန်းထဲတွင် သခင်ကြီးဝမ်း၏ သားသည် စိုးရိမ်ပူပန်
သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုကို စောင့်ကြည့်နေ
သည်။

ဆန်ကွမ်းချို အခန်း၏အလယ်သို့ ရောက်သောအခါ လူငယ်က ထိုင်ခုံများကို ဝှေ့ယမ်းပြုပြီး...

“ထိုင်ပါဗျာ...ထိုင်ပါ”

ဆန်ကွမ်းချို ထိုင်ချသည်။လူငယ်က ရေခဲခဲကြမ်း မန်းမန်းကို လှမ်းပေးပြီး မေးခွန်းတစ်ခု မေးလေ၏။

“နောင်ကြီးရဲ့ဂိုဏ်းက နောင်ကြီးတစ်ယောက်ကိုပဲ စေလွှတ်လိုက်သလားခင်ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် လာမည့်တေး ပြေးတွေ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အလျောက် အတော်လေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချိုက အေးအေးဆေးဆေးပင်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဆန်ကွမ်းချို၏ အေးအေးတည်ငြိမ်သောအမူအရာကိုကြည့်ပြီး လူငယ်သည် ယုံကြည်အားကိုးလာဟန်ရှိလာ၏။

“ကျွန်တော် နာမည် ဝမ်းကျင်လန်ပါ။ သခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန်ရဲ့သားပါ။ ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ် ဆရာကြီး ‘ကျင်း’နဲ့ သုံးလေးကြိမ်လောက်လဲ တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဪ...ခင်ဗျားက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျင်းနဲ့တောင်တွေ့ဆုံဖူးခဲ့သလား”

“သုံးကြိမ်လောက်ပါခင်ဗျာ။ ဒါထက် နောင်ကြီးရဲ့ အမည်ကိုရော သိခွင့်မရှိဘူးလားခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ရဲ့ မျိုးရိုးအမည်ကတော့ ‘ဆန်’ ပါ။ ဒီ တစ်လုံးတည်းပေါ့လဲ ရပါတယ်”

“တာဝန်နဲ့လာတာလား၊ တာဝန်မဲ့လာတာလား၊ သိပါရစေခင်ဗျာ”

“တာဝန်နဲ့တော့ ဖောက်ပါဘူး။ လမ်းကြိုလို့ အတင်းမေးရင်း၊ ဂါရဝပြုရင်း ဝင်လာတာပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျင်းကိုယ်တိုင် ဒီသတင်းရမရ ဆိုတာ ကျုပ်လဲ မသိသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းသားတွေက သူများထက် ဦးပြီး သတင်းရတတ်တာမို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျင်းအနေနဲ့ သခင်ကြီးဝမ်းကွယ်လွန်တဲ့သတင်းကို ရပြီးနေလောက်ပါပြီ။ ဘာကြောင့် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ မလာတာလဲဆိုတာတော့ ကျုပ်လဲ မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

“ဆရာကြီးကျင်း အခု ဘယ်မှာ စခန်းချနေပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဒါ...ဒါတော့”

ဆန်ကွမ်းချီမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျင်း မည်အညွှ်အရင်၌ စခန်းချနေသည်ကို လုံးဝ မသိရှိပေ။

သူ့အဖို့ အကြီးအကျယ်အခက်အခဲတွေ့နေသည်။

သို့သော်....

သူဦးခေါင်းထဲ၌ ပြုံးခနဲပြက်ခနဲ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ ဝင်လာ၏။

* * *

“ဒါ...ဒါတော့ ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ၊ ဝါက ဂိုဏ်းရဲ့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ပဲဗျာ၊ တော်စံရဲတန်ရုံ ဂိုဏ်းသားကိုတောင် အသိမပေးတဲ့အတွက် ဒီမေးခွန်းဆိုတော့ မမေးပါနဲ့ဗျာ”

ဝမ်ကျင့်လန်က ပျာပျာသလဲပြောလေ၏။

“ကျွန်တော် ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို သိချင်လို့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဆရာကြီးကျင်း ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရင် သူ့ဆီ အကူအညီ တောင်းနိုင် မတောင်းနိုင် တွက်ဆချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် လူငယ်၏ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာ၊ အားငယ်ညှိုးလျသော မျက်နှာကို တွေ့မြင်နေရသဖြင့် ကရုဏာသက်သွားသည်။

ဤလူငယ်သည် သူ့စွမ်းအားဖြင့် မဖြေရှင်းနိုင်သော ပြဿနာကြီးနှင့် ကြုံတွေ့နေရမည်မှာ သေချာနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီ၏ သူရဲကောင်းစိတ်သည် ဟုန်းခနဲ ထတောက်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောမှာသာပြောပါဗျာ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျင်း ရှိတဲ့နေရာကိုကျုပ်ရှာမေးပါမယ်၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း မှာကို ခင်ဗျားအတွက် အကူအညီရစေရပါမယ်”

ဝမ်ကျင့်လန်က ခေါင်းခါရင်း...

“ခုတော့ နောက်ကျသွားပြီလို့ ထင်မိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အတွက် အခွင့်အရေး ဆယ်ရက်ရှိခဲ့တယ်၊ အခု ခုနစ်ရက် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီပြီ၊ ဒီ ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ ကျန်လူ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ယောက်ကို မတွေ့ခဲ့တာဟာ ကျွန်တော် အတွက် ကံဆိုးခြင်းတစ်ရပ်ပါပဲဗျာ၊ အခုဆို သုံးရက်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့?”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဝမ်ကျင့်လန်အား ပို၍ပို၍ ကရုဏာသက်လာမိသည်။

“ခင်ဗျားအခက်အခဲကိုပြောဗျား၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျွန်းတို့ မတွေ့လို့ ခင်ဗျား မနှစ်နာစေရဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျား ကို အကူအညီပေးမယ်”

ဆန်ကွမ်းချို၏ ရဲဝံ့သော အာမဝန္တစကားသည် ဝမ် ကျင့်လန်က သူ့အား အယုံအကြည် တိုးပွားစေ၏။

ဝမ်ကျင့်လန်၏စိတ်ထဲ၌ ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျန်လှဂိုဏ်း၏ အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ထင်မှတ်ခဲ့၏။

သို့သော်....

ဝမ်ကျင့်လန်သည် ကျန်လှဂိုဏ်း၏ ရာထူးအဆင့် သတ်မှတ်သည့် ‘အိတ်’ အရေအတွက်အကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးထားသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုတွင် အိတ်ဟူ၍ တစ်အိတ်မျှမပါပေ။

အိတ်တစ်အိတ်မျှ မပါသောသူလည်း ကျန်လှဂိုဏ်း၏ အရေးပါအရာရောက်သူ ဖြစ်နိုင်သလားဟု မဝံ့မရဲ တွေးမိသည်။

သို့သော်....

အမှုအရာ အေးဆေးခြင်း၊ အပြောအဆို ရဲဝံ့ခြင်းတို့ကို ထောက်ပြီး ကျန်လှဂိုဏ်း၏ အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု သတ်မှတ်လိုပြန်သည်။

ဝမ်ကျင့်လန်သည် မျက်ရည်များ ယိုဝီကျလာပြီး ဆန်ကွမ်းချိုအား အားကိုးတကြီး ပြောလေ၏။

“သုံးရက်အတွင်းမှာ ဆရာသေးချဲ့ ကျန်လှ ဂိုဏ်းသားတွေကို စုစည်းပါ၊ အထူးသဖြင့် အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား အတော်များများကို စုစည်းထားပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့....”

ထိုစဉ်....

“ဧကန်”

ဝမ်ကျင့်လန်၏ ပြတင်း တံခါးများကို အားလုံး ပိတ်ထားသည်။

ထိုတံခါးတစ်ချပ်ကို မည်သည့်နေရာမှ ပစ်ခတ်လိုက်မှန်း မသိသော ခဲ ဘစ်လုံးမှန်သံ ကြားရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုအနေဖြင့်မူ တစ်ဦးဦး လက်ဆော့လိုက်ခြင်းကြောင့် တံခါးကို ခဲမှန်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု မှန်းဆသည်။

သို့သော်....

ဝမ်ကျင့်လန်မှာမူ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

၂၃၂ ● ထက္ကုန်လန် နေထိုင်အောင်

“အင်း...ဝမ်ကျန်လန် ဒီလောက် ထိတ်လန့်ပုံ ထောက်ရင် ဒါဟာ အချိန်အချက်ပြုတဲ့ အချက်ပေးသံပဲဖြစ်ရမယ်”

သူ့တွေးနေစဉ်မှာ ဝမ်ကျန်လန်သည် မျက်ရည်များကို အင်္ကျီလက်စံရှည်ဖြင့် ကပျာကယာ သုတ်လေ၏။

ထိုင်နေရာမှလည်း ကမန်းကတန်း ထသည်။

ထို့နောက် ဆန်ကွမ်းချိုအား အံ့ဩဖွယ်စကားပြောလေတော့၏။

ထန်း (၅၉)

ဝမ်ဂေဏိ သို့ဝတ်ချက်

“နောင်ကြီး ဆန်၊ ပြန်တော့မလို့လား ခင်ဗျ၊ ရောက်တုန်း ပေါက်တုန်း ထိုင်ခါဦး၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပါဦး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည့် ဝမ်ကျန်လန်၏အပြုအမူအတွက် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်...

စောစောက ကြားလိုက်ရသည့် ခဲပေါက်သံနှင့် ဆက်လက်
လေသလား ဟူ၍ တွေးတောမိ၏။

ထိုသို့ တွေးလိုက်မိသဖြင့် ဝမ်ကျင့်လန်၏မျက်နှာကို စူးစူး
စိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်ကျင့်လန်၏ မျက်လုံးထဲ၌ တောင်းပန် တိုးလျှိုးသည့်
အရိပ်အယောင်များကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အခြေအနေတစ်
တစ်ရာ ထူးပြီကို ဆန်ကွမ်းချို နားလည်လိုက်သည်။

အကင်းပါးသော ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရုတ်တရက်မတ်တတ်
ရပ်၍ ဝမ်ကျင့်လန်အား နှုတ်ဆက်၏။

“မထိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ကြုံကြိုက်တုန်း ဝင်နှုတ်ဆက်
တာမပါ။ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို တံခါးပေါက်မှထွက်ရန် လှည့်
လိုက်သည်နှင့် တံခါးပေါက်ကို တွန်းဖွင့် ဝင်လာသော
အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးနှင့် တစ်ခါ
တည်း တန်းတိုးတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားသော်လည်း
ချက်ချင်း ဣန္ဒြေ ဆည်နိုင်သည်။

မိန်းကလေးက သူ့အား တံခါးပေါက်မှ လမ်းဖယ်စွေး
ရန် စောင့်ဆိုင်းသည်။

သို့သော်.....

မိန်းကလေးက လမ်းမဖယ်။

“နောင်တော်ဆန်း၊ ထိုင်ပါဦးရှင်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူတို့ အခန်းတွင်း၌ ပြောနေသည့်
ကားအချို့ကို ဤမိန်းကလေး ကြားသွားပြီဖြစ်ကြောင်း
တိပြုမိလိုက်၏။

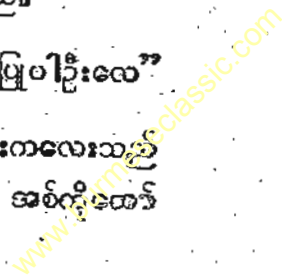
သို့သော် မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ ကြာသွားသည်
မူ မသိနိုင်သေး။

စောင့်ကြည့်ရဦးမည်ဟု တွက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက လှေသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ်မှာ အချိန်သိပ်မရှိပါဘူး၊ ပြန်ခွင့် ပြုပါဦးလေ”

အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည် မိန်းကလေးသည်
တံခါးပေါက်မှ လုံးဝ မဖယ်ရှားဘဲ သူမ၏ အစ်ကိုတော်
အား လှမ်းမေးလိုက်၏။

၂၇၆ ● ဆတ္တထိုလ် နေလင်းအောင်

“အစ်ကို၊ နောင်ကြီးဆန်ဆိုတဲ့ ဧည့်သည်က ဘယ်ကလာရင်လဲ၊ ခဏလောက် ထိုင်ခိုင်းပါဦး”

ဝမ်ကျင့်လန်မှာ လွန်စွာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားတယ်။

သူ့မျက်နှာ၌ သူ၏စိတ်မသက်မသာဖြစ်မှုကို အထင်းသားစွာ ပေါ်ပြနေသည်။

ဝမ်ကျင့်လန်က ခြောက်ကပ်သော လေသံဖြင့် လေသည်။

“ညီမလေး... သူက ကျွန်လူဂိုဏ်းကပါ။ နောင်ဆန်လို့ခေါ်တယ်။ ညီမလေး ကြားပြီးတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ပြန်ချင်ရင် ပြန်ပါစေ”

“အို... ဧည့်သည်ကို ခဏကလေး ထိုင်ခိုင်းပြီး ပြန်ခိုင်းလို့ ဘယ် သင့်လျော်ပါ့မလဲ၊ ခဏ ထိုင်ခိုင်းပါ”

မိန်းကလေး၏ လေသံက အနည်းငယ် မာလာသည်။ ဝမ်ကျင့်လန် မျက်နှာပျက်သထက် ပျက်လာသည်။

“နောင်တော်ဆန်၊ ခဏလောက် ထိုင်ပါဦးခင်ဗျာ၊ နောင်တော် ညီမလေးက ဧည့်ခံစကား ပြောချင်လို့တဲ့”

ဆန်ကွမ်းချို မထိုင်ပေ။

အကျပ်အတည်း တစ်စုံတစ်ရာတွေ့ရတော့မည်ဟု စိတ်က အလိုလို သိနေသဖြင့် မထိုင်လိုတော့ပေ။

မိန်းကလေးက တံခါးကိုပိတ်ရပ်ရင်းမှ...

“ကျွန်လူဂိုဏ်းက ဝါခဲဥကြီး ဆရာကြီး လေးငါးယောက် စာဖေဖေ မိတ်ဆွေကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ဟာ ရှင်နဲ့ သူစီခဲးတစ်ရပ်ဆဲးတွေ ဘယ်ဟုတ်ပါတော့မလဲ။ ထိုင်ပါဦးရှင်၊ ကျွန်မပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ထိုင်ခံ၍ ပြန်ထိုင်ရလေတော့၏။

“အင်း... ဒီမိန်းကလေးဟာ ထက်တယ်၊ ငါ့ကို စစ်စစ် ပေါက်ပေါက် မေးရင် ငါနဲ့ပြဿနာပေးတာပဲ၊ သေချာတယ်၊ စကားမမှားအောင်တော့ ဂရုစိုက်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိန်းကလေးနှင့် ဆင်နွှဲရမည့် စကား စပ်ပွဲအတွက် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ပြင်ဆင်နေမိသည်။

မိန်းကလေးသည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို နွဲ့၍ လျှောက်လာပြီး သူမ၏ အစ်ကိုဘေးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကဲ... အစ်ကိုလဲထိုင်ပါဦး၊ ညီမက ဒီက နောင်တော် ဆန်ကို နည်းနည်းပါးပါး မေးမလို့ပါ”

ဝမ်းကျင့်လန်သည် အသက်ရှူကျပ်တန်ဖြင့်ပြတင်းတံခါးကို သွားဝှင့်သည်။ ထို့နောက် ညီမဖြစ်သူ၏ ဘေး၌ ဝင်ထိုင်သည်။

* * *

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိန်းကလေးအား ခပ်တည်တည် စိုက်ပြည့်လျက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ကဲ... ဘာမေးမလို့လဲ”

မိန်းကလေးက ဆန်ကွမ်းချို၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အပြန်ပြန် လှန်လှန် အကဲခတ် ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ခပ်အေးအေး မေးလေ၏။ သူမ၏ အသံက ပြည့်လင်လှသည်။

“နောင်တော်ဆန်နဲ့ ကျွန်မအစ်ကို ခင်မင်ကြတာ ကြာပြီ ဘေးရှင်...”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းခါ၏။

“မခင်မင်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားအစ်ကိုက ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်း ပြင်ကြီးနဲ့ သုံးလေးကြိမ် တွေ့ဖူးတယ်ဆိုလို့ စကားစမြည် ပြောတာပါ။ နောက်ပြီး ကျုပ်ဒီကို ဝင်လာတာကလဲ ထက်အမိန့်နဲ့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လမ်းကြိုရင်း ဝင်ရတဲ့ သဘောပါ။ ဒီလောက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျင်းစတဲ့ ဈာပန အခမ်းအနားတစ်ခုကို မတက်ရောက်ဘဲနဲ့ ဝင်လာခဲ့တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့အထက်က ဆရာကြီးတွေ ကျုပ်ကို အကြီးအကျယ် အပြစ်တင်တော့မှာပေါ့” သူမက ပြုံး၍ မေးပြန်သည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ဖေဖေကြီး သေဆုံးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုက ဘာတွေများ ပြောသေးသလဲ”

သူမ ပြုံး၍ပြောနေသော်လည်း လေသံကမူ အနည်းငယ် တင်းမာနေသည်။

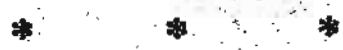
စစ်မေးသည့် သဘောမျိုး သက်ရောက်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကီ မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ ခင်ရိုးရိုးပင် ပြောနေသည်။

“ခင်ဗျားအစ်ကိုက ဘာပြောရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား တို့ခဲ အဖေဆုံးတာ ရောဂါတစ်ခုကြောင့် အမှတ်မထင် သေဆုံး သွားရတယ်ဆို...”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဝမ်းကျင့်လန်အား လှမ်းကြည့်ပြီး နေလိုက်လေ၏။

ဝမ်းကျင့်လန် ကျိတ်၍သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို ဆန်ကွမ်းချို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

မိန်းကလေး၏လေသံသည် ချက်ချင်း ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဖေဖေဟာ အမှတ်မထင် သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်၊ အသေးစိတ်ပြောပြဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ပိသားစု အတွင်းရေးကလဲ ရှိနေပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

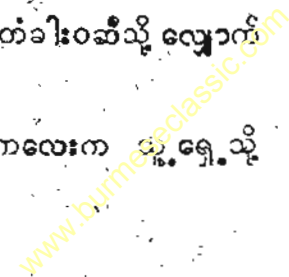
“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားအစ်ကိုကြီးကို အတင်းအကျပ် မမေးပါဘူးဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကဲ...ခင်ဗျားလဲ မေးချင်တာမေးပြီးပြီ၊ ကျုပ်လဲ သွားစရာ ရှိနေသေးတာမို့ ခွင့်ပြုပါဦး၊ ခုလို ဝမ်းနည်းစရာကြုံတွေ့နေရတဲ့ အချိန်မှာ အနှောင့်အယှက်မေးသလိုဖြစ်နေတဲ့ အတွက် သိပ်အားနာမိပါတယ်ဗျာ”

သူသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲလှမ်း၍ တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

သူ တံခါးဝသို့မရောက်မီ မိန်းကလေးက သူ့ရှေ့သို့ ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိလာလေ၏။

၂၈၂ ● တက္ကသိုလ် နေ့စဉ်အောင်

“နောင်တော်ဆန်...ခဏနေပါဦး”

ဆန်ကွမ်းချိုက သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့တုံး၊ မေးစရာ မြန်းစရာ မကုန်သေးဘူးလားဗျ”

“ကျွန်မ မေးစရာရှိနေတယ်”

“မေးစရာရှိရင် မြန်မြန်မေးဗျာ၊ ကျုပ်သွားစရာရှိသေး တယ်”

“ကျွန်မရဲ့ဖေဖေစာ ကျန်လှိုက်က ဝါစဉ်ကြီး သိုင်း သမားကြီးတွေနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတယ်၊ နောင်တော်ဆန်ဟာ တယ်သူ့ တပည့်လဲ၊ ဖြေပါ”

ဆန်ကွမ်းချို ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် ကျန်လှိုက်ထဲမှ ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းသမားကြီး များ၏ အမည်ကို လုံးဝမသိရှိပေ။

ဂိုက်းချုပ်ကြီး၏ မျိုးရိုးနာမည်ကိုတောင် ဝမ်းကျင်လန့် ထံမှ ကံအားလျော်စွာ သိရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်သည့် အဖြေကို ရွေး၍ ဖြေလေ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ နေခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါပေ မယ် မိန်းကလေးရဲ့ ဖေဖေဟာ ကျုပ်တို့ ဂိုက်းဆရာကြီး

သိုင်းထုံဌ်လှ ပလ္လေထံ(၃) ● ၂၈၃

တွေနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဆိုလို့ ကျုပ် ဖြေလိုက်မယ်၊ ကျုပ်က ဂိုက်းချုပ်ကြီးဘေးကလူပဲဗျ”

မိန်းကလေးသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွား၏။

အတယ်ကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို ဆန်ကွမ်းချို မသိပေ။

သို့သော်...

သူမသည် ချက်ချင်း တူနွေဆည်နိုင်သည်။

ယခင်က ဤသို့ လုံးဝမသိခဲ့ဝေ။

စမ်ကျင့်လန်က ရုတ်တရက် ဝင်၍ ဆန်ကွမ်းချိုအား အကာအကွယ်ပေးသည်။

“ညီမလေး... နောင်ကြီးဆန်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ သူက ဒီကို ခဏတစ်ပြုတ် ဝင်လာ တာပါ။ ခဏတစ်ပြုတ်ဝင်လာသူကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်ရင် ကျန်လှူဂိုဏ်းက အစ်ကိုတို့ကို မျက်နှာ ဝါခြီးမယ်”

ဆခန်း (၅၅၀)

ကောထိကျွန်ဆော့ ထိုက်ပွဲ

“ဪ... ဒါကြောင့် နောင်တော်ဆန်က ဒီလောက် တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်နေတာကိုး”

သူမသည် ရုတ်တရက် စကားဖြတ်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ရှင်ဟာ လက်ယာ ကိုယ်ရံတော်လား၊ လက်ဝဲ ကိုယ်ရံတော်လား”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုအခါကျမှ ကျန်လှူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၌ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးရှိကြောင်း သိသည်။

မိန်းကလေးက ခပ်ထန်ထန် ပြောလေသည်။

“အစ်ကို အသာ နေစမ်းပါ။ ညီမလေး လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ထဲ ဝင်မစွက်ပါနဲ့”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိန်းကလေး၏ စကားကို ဝေ့လည် ကြောင်ပတ် ဖြေလေ၏။

“ခင်ဗျားက ဒီမေးခွန်းကို အာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ၊ တာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မေးတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို ဒီလို မေးနိုင်ခွင့် မရှိဘူးဗျ”

မိန်းကလေးက အေးစက်စက် ရယ်ပြီး...

၂၈၆ ● ဆန္ဒကွမ်းခဲ နေလင်းအောင်

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ရှင် ဒီအခန်းက ထွက်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ တော့ရှင့်၊ ရှင်တို့ဂိုဏ်းကလူတွေ လာကယ်တဲ့အထိ စောင့် စေတော့”

ဆန်ကွမ်းချီ ခေါ်သထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မမ်းထား၊ နိုင်လောက်တဲ့ အရည် အချင်း ရှိလို့လား၊ ခင်ဗျား ဒီလောက် စွမ်းလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ဘူး”

မိန်းကလေးက အေးစက်စက် ပြောလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်က ကျွန်မကို အဆိပ်မဲ့တယ်လို့ ထင် နေတာပေါ့လေ၊ ရှင်အခု ထွက်သွားကြည့်စမ်း၊ တံခါးက တစ်လှမ်း ခွာနိုင်ရင် ခွာကြည့်စမ်းပါ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဤမိန်းကလေး၏ သိုင်းပညာထက်မြက် ပုံကို သိရှိသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းတော့ မရှိပေ။

ထိုးဖောက် ထွက်သွားခြင်း အတွက် အကျိုး ရှိမရှိသာ စဉ်းစားနေမိသည်။

သူသည် စဉ်းစားရင်း မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။

တကယ်တမ်းတွင် မိန်းကလေးကို သူမမြင်ပါ။
“ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ဒီလောက် စိုက်ကြည့်နေရ တာလဲ၊ ရှင့်မျက်စိက စည်းကမ်းမဲ့ လွန်းလှချည်လား”

ဆန်ကွမ်းချီမှာ မထင်မှတ်ဘဲ အပြစ်တင် ခံလိုက်ရသော အခါ အရှက်ရသွားမိ၏။

သို့သော်...

ရုပ်ဖျက်ဆေး လိမ်းထားသဖြင့် မျက်နှာနီမြန်းသွားခြင်း တော့ မရှိပေ။

မိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချီ ငေးကြောင်နေခိုက် ရုတ် တရက် ခုန်ဝင်လာပြီး ဆန်ကွမ်းချီ၏ မင်သွေးကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ဝမ်းကျင့်လန်သည် အထိတဲတလနဲ့ အော်ဟစ်မိသည်။

“ညီမလေး... ဧည့်သည်ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

မိန်းကလေး၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက် ခြင်း၊ လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်ခြင်းတို့ကြောင့် တော် သိုင်းသမားသည် ချီမင်သွေးကြော အပိတ်ခံလိုက်ရအောင် ခနဲ လဲကျသွားမည်သာဖြစ်၏။

သို့အော် ဆန်ကွမ်းချိုက တော်ရုံတန်ရုံ သိုင်းသမား မတုတ်ပေး။

ဘေးဘက်သို့ ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းအထိ ရွှေ့လျားပြီး ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်သည်။

မိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပေါ့ပါးစွာရှောင်တိမ်းမှုကို တွေ့ရသောအခါ ထိထိလန့်သွား၏။

နှုတ်မှလည်း ပြောမိသည်။

“ဪ... ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ရဲ့တော်တွေဟာ ဒါကြောင့် နာမည်ကြီးနေတာကိုး၊ ကျွန်မရဲ့ တိုက်ကွက်ကို ရှင်ရှောင်နိုင်တဲ့အတွက် ဒီခေတ်မှာ နံပါတ်တစ်သိုင်းသမား အဖြစ် သတ်မှတ်လို့ရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကောက်ကွက် စဉ်းလဲစွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ မိန်းမသား ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီစဉ်းလဲမှုကို ကျုပ်ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ကဲ...ဖယ်မါ၊ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပေစော့?”

စဉ်းစားမိန်းကလေးက အေးစက်စက် ရယ်ပြီး.....

သူသည် လွယ်လွယ် ထွက်သွားနိုင်တယ်လို့ ထင်ရင် ရှင်သည်။

“ခင်ဗျား လွန်နေပြီ”

“မလွန်ပါဘူး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ရှင် ထွက်သွားချင်ရင် ကျွန်မနဲ့ သိုင်းကွက်သုံးဆယ် တိုက်ခိုက်ပါ၊ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်အတွင်းမှာ ကျွန်မက ရှင်ကိုမခိုင်ရင် ဒီအခန်းထဲက ရှင် ထွက်သွားပေတော့၊ ကျွန်မ မတားတော့ဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်သည်။

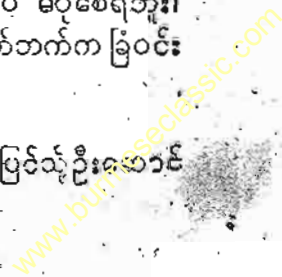
သိုင်းကွက်သုံးဆယ်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် သူမ၏ သိုင်းပညာ အတိမ်အနက်ကို စူးစမ်းသင့်သည်ဟု ယူဆ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားက သိပ်ပြီး အမောက်ထောင်နေတော့ ကျုပ်ကလဲ ပြန်ပြီး အမောက် ထောင်ပြရတော့မှာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ကြုံမြောထားမယ်၊ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်စက် မပိုရဘူးနော်၊ တစ်ကွက်မှ မပိုရဘူး”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“စိတ်ချ၊ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ထက် လုံးဝ မပိုစေရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအခန်းကကျဉ်းတယ်၊ အနောက်ဘက်က ခြံဝင်းထဲ သွားပြိုင်ကြမယ်”

သူမသည် အခန်းတံခါးကိုထွန်းဖွင့်၍ အပြင်သို့ဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် မိန်းကလေး၏ ကျော့ပြင်ကို ကြည့်၍ တီးတိုး မှတ်ချက်ချမိသည်။

“သူဟာ ပန်းကလေးလို လှစေမယ့် မြေဆိုးလို ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ‘မိန်းကလေးပဲ’”

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူမ၏ နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။ သူမက ဒေါသ အလျဉ်းမပါသည့် လေသံဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီအား ဆီးကြို၏။

“အခန်းအပြင်ဘက်ရောက်လာပြီ၊ ဒါဟာ စစ်တလင်းပဲ ရှင် ကြပ်ကြပ်သတိထားပေတော့”

ဆန်ကွမ်းချီက ခပ်တည်တည်ပင် ပြောသည်။

“လုပ်ခါလေး၊ စိတ်ကြိုက်တိုက်စမ်းပါ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က လက်ဝဲကိုယ်ရံတော်လား၊ လက်ယာ ကိုယ်ရံတော်လား”

“ဒါကတူမေးနေဖို့ အချိန် မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ခင်ဗျား အနေနဲ့ သိုင်းကွက်သုံးဆယ် တိုက်နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ပေး တစ်ကွက်မှတော့ မပိုစေနဲ့၊ ကြောက်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ကုန်မှာစိုးလို့ ပြောတာ”

မိန်းကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချီထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်ပြီးနောက် ရွှမ်ကျီး သွေးကြောကို သူမ၏ လက်ညှိုး လက်ခလယ်ဖြင့် တောက်သည်။

သူမသည် တိုက်ခိုက်ရင်း လှမ်းမြှော့သည်။

“ရှင်ထို ကျွန်မ တစ်ခွန်းပဲမေးတယ်၊ ရှင်က အနည်းဆုံး သုံးခွန်းလောက် ပြေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ စကားကြော ရှည်ရတာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချီက ရှောင်တိမ်းရင်း...

“ခင်ဗျားဟာ တကယ်မလိုဝါဘဲ အသံတေးဘာမပေးနဲ့ အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ တိုက်ခိုက်တတ်သလား”

သူမသည် ဆန်ကွမ်းချီထံသို့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ကွက်ငါးမျိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်၏။

သူမ တိုက်ခိုက်သည့် နေရာတိုင်းသည် ဆန်းကွမ်းချီ၏ သေကွင်းများသာဖြစ်သည်။

ရက်စက်သော တိုက်ကွက်များသာ ဖြစ်၏။

သူမ၏ လက်ညှိုး လက်ခလယ်သည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ မျက်လုံး နှစ်ဖက်ဆီသို့ သွားသည်။

မျက်လုံးများကို ဖောက်ရုံသာ မဟုတ်၊ ဦးနှောက် အထိ ထိုးသွင်းနိုင်သည့် အင်အားပါသည်။

လက်ဝဲလက်က ရွှမ်ကျီးသွေးကြောကို ထပ်တူတ်သည်။ သွေးကြောပြတ်သည့်နှင့် သေနိုင်သည်။

၂၉၂ ● ဆန္ဒဆိုလ် နေလင်းဆောင်

ဝဲယာ ခြေထောက်များတ အောက်ပိုင်းသေကွင်းများကို
ကန်သည်။

ပြန်၍ ခုန်အထွက်၌ သုံးစွဲသွားသည့် တံတောင်ဆစ်ဆာ
အထိခံလိုက်ရပါက ဆန်ကွမ်းချို၏ ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်
သွားနိုင်သည်။

ဆခန်း (၅၁)

ဆဆံတဖြ

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိန်းကလေး၏ တိုက်ကွက်များထို့
အောင်မြင်စွာ ရှောင်တိမ်းနိုင်လိုက်၏။ ရှောင်တိမ်းရင်းမှ
ထိတ်လန့်စွာ တွေးတောမိသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်တုန်းကသာ ဒီတိုက်ကွက်နဲ့ အတိုက်
ခံရရင် ငါတော့ ဆယ်သုက်မက သေနေလောက်ပြီ”

မိန်းကလေးသည် အခြားတစ်ဖက်၌ မတ်တတ်ရပ်၍
လှမ်းမေးလေ၏။

“ရှင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ တိုက်ကွက်တွေ ဆန်းကြယ်တာကို အံ့ဩ ထိတ်လန့်နေတာပါ။ ကျုပ်တခြားကိစ္စတွေ မစဉ်းစားပါ ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာ တယ်ကောင်းတာပဲ”

“ကျေးဇူးပဲရှင်၊ ဒီလိုချီးကျူးတဲ့အတွက် ရှင့်ကို ခွင့်လွှတ် မယ်လို့တော့ မထင်ခဲ့။ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်အတွင်းမှာ ရှင် ဖတ်ရာနည်းနည်းကလေးမှ မရစေနဲ့၊ ရရှင် ရှင်မလွယ် ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဆန်ကွမ်းချိုအား ခုန်အုပ်ပြန်၏။ ဇက် ယာလက်ဝါးဖြင့် ရိုက်သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုက ဇက်ဝဲလက်ဖြင့် ခုခံသည်။

တံ့ကောင်းဆစ်ဖြင့်တိုက်သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုကမယ်ထုတ်၏။ ညာခူးဖြင့်တိုက်သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုကိုယ်ကိုရို ချွေရှောင်သည်။ ဘယ်ခူးဖြင့်တိုက်သည်။ ကိုယ်ကိုရို ချွေရှောင်သည်။ တစ်ခုကမျှ မထိသောအခါ ညာဘက်က စွန်လက်သည်းကုတ်သိုင်းပညာ ဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်လုံးကို နှိပ်သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းကိုနောက်ပြန်ချ၍ ရှောင်၏။

မိန်းကလေးသည် တစ်ကွက်မျှမထိသောအခါ နောက်သို့ ပြန်ခုန်ထွက်သွားပြန်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ရယ်ရင်း...

“ခင်ဗျားတိုက်တာ ခြောက်ကွက်ရှိသွားပြီ၊ နှစ်ဆယ့် လေးကွက်ပဲ ကျန်တော့ထယ်”

မိန်းကလေးက ခေါ်သဖြင့် ပြော၏။

“ရှင် ကျွန်မကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ ဒီလိုပဲ ရှောင်နေတော့ မှာလား၊ ရှောင်နေတဲ့အတွက် ကျွန်မကညာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်ရုံ ရှောင်နေရတာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက...

“ခင်ဗျား အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား အလုပ်က ကျုပ်ကို အကွက်သုံးဆယ်ပြည့်အောင် တိုက်ဖို့ပဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မတစ်ခုမေးမယ်၊ ရှင် မှန်မှန်ဖြေရင် ဒီခြံ ဆဲက ထွက်ခွာခွင့်မေးမယ်၊ ရှင် လက်ယာကိုယ်ရံတော် လား၊ လက်ဝဲကိုယ်ရံတော်လား မှန်မှန်ပြော”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုတိုက်တာ ခြောက်ကွက်တောင်ရှိသွား ပြီ၊ ဒီမေးခွန်းကို မေးဖို့မလိုတော့ဘူး”

“ကျွန်မ သံသယ ရှိနေတယ်”

“ဗီသံသယကို ရှင်းဖို့အချိန်မရှိတူးဗျ”

“ဒါပေမယ့် ရှင့်ပညာက အတော်ကစေး ကောင်းနေတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျင်းရဲ့ကိုယ်ရံတော် ဖြစ်ကောင်းလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ကျုပ်မညာက အသေးအဖွဲ့ပါ၊ စာမဖွဲ့လောက်ပါဘူး”

“ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း၊ မယုံစရာပဲ၊ ထားပါလေ၊ ရှင် ကျွန်မ အစ်ကိုဆီက ဘာသတင်းတွေ ရသွားသလဲ”

“ဒါကိုပဲ ခင်ဗျား အထပ်ထပ် မေးနေတာကိုး၊ တာသတင်းရရမှလဲ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဖခင်ကြီးက ရှိုးရိုးသားသား သေဆုံးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“တိတ်စမ်း၊ ရှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

သူမသည် စကားမဆုံးမီ ဆန်ကွမ်းချိုထံသို့ ခုန်ဝင်လာ ဖြန့်လေသည်။

သည်တစ်ကြိမ် သူမခုန်သည်မှာ အလွန်မြင့်သည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ခေါင်းစေ့သို့ ကျော်ပြီး နောက်စေ့ကို ဆွဲကုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးနှောက်ကုတ်ဆွဲ အဆိပ်လက်သည်း အမည်ရှိသော သိုင်းကွက်ဖြစ်၍ သာမန်ထိပ်သီးသိုင်းသမားသည် ဤသိုင်းကွက်ကို မသုံးနိုင်ပေ။ ထိပ်သီးအဆင့်ထက် ပိုသော သိုင်းသမားသာ ဤသိုင်းကွက်ကို သုံးနိုင်သည်။

ဆန်ကွမ်းချို အဘယ်ကဲ့သို့ ရှောင်တိမ်းမည်နည်း။

* * *

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နောက်စေ့ကိုဆွဲကုတ်လာသော လက်သည်းများကို သူ့လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် တောက်ထုတ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း တစ်ပါတည်း လှဲချကာ တစ်ပတ်ကျမ်း ထိုးချလိုက်ရ၏။

မိန်းကလေး၏လက်ဖျားသည် ထုံကျဉ်သလို ဖြစ်သွား၏။ သူမသည် လေထဲ၌ ပျံဝဲသွားပြီး တစ်ဖက်၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျလာသည်။

၂၉၈ ● ထတ္ထသိုက် နေအင်းအောင်

သူ၏ မျက်လုံးများ၌ မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် ရှိနေ
လေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချိုက သူမထက် စောစီးစွာ ထ,ရပ်ပြီး ဖြစ်လေ
သည်။

မိန်းကလေးအား 'ဘယ်လိုလဲ' ဟူသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့်
ကြည့်နေလေ၏။

စင်စစ် ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိန်းကလေးအား လုံးဝ အထင်
မသေးဝါ။

ယခု တိုက်ကွက်များကို ဖြင့်ပြီးနောက် ပို၍ပင် အထင်
မသေးဝါ။

ဤ တိုက်ကွက်များကို ဆရာမန်ထိပ်အီး သိုင်းသမားများ
မတတ်ကျွမ်းနိုင်ပါ။

သိုင်းတံ့ဌ်ဌ် ဝေဠုမင်(၃) ● ၂၉၉

မည်သည့် ဆရာသမားက သူမအား ဤတိုက်ကွက်များ
သင်ပေးထားသည်ကို ဆန်ကွမ်းချို တွေးမရဘဲ ရှိနေပါ
သည်။

သို့သော် သူသည် ကိုယ်ချင်းစာနာလျက် တစ်ခုတော့
တွေးသည်။

သူသည်ပင်လျှင် ယခင်က သိုင်းသမား ဝေါက်စကလေး
တဝမျှသာ ရှိသည်။

သူ၏ ဆရာကြီးဟောင်း ရဲယိမိန်ထံ၌ပညာရင်နို့သောက်
စို့ရာ၌ ကြီးစေ့က အဆင့်မျှသာ တတ်ကျွမ်းခဲ့သည်။

ကံအားလျော်စွာ ပိုင်မာဝန်း သစ်တောအတွင်းရှိ ဘုရား
ကျောင်းပျက်သို့ ရောက်ရှိသွားရာမှ ထူးဆန်းသော ပလွေ
သံရင် အတိုးအိုကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

အတိုးအို၏ သူ့အား လိုလိုချင်ချင် သိုင်းပညာများမျှဝေ
ပေးခဲ့သည်။

သိုင်း အကျော်အမော်တမျှ သိုင်းပညာများ တတ်ကျွမ်း
ခဲ့သည်။

ဤမိန်းကလေးသည်လည်း သူ့ဘဝမျိုးမကြုံခဲ့ဟု မည်သူ
အတပ် ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

စင်စစ် ဆန်ကွမ်းချိုအနေဖြင့် ဤမိန်းကလေးနှင့် ဤသို့
ထိပ်တိုက် မတွေ့လိုချေ။

မသိမသာ ဤမိန်းကလေး၏နောက်သို့ လိုက်၍ စုံစမ်း
လိုခြင်းသာ ရှိသည်။

ယခုမူ မမျှော်လင့်ဘဲ ထိပ်တိုက် တွေ့နေရသည်။

သူမ၏ ဇာစ်မြစ်ကို စုံစမ်းရန် အခက်အခဲ တွေ့ရုံမျှမက
မိမိပါ မိမိ မသိအေးသော အရှုပ်အထွေးကြီးထဲ၌ ဈော့ပါ
သွားနိုင်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို သိနေမိသည်။

မိန်းကလေးကမူ မိမိအား ကျွန်လူဂိုဏ်းသား စစ်စစ်ဟု
အထင်ရှိနေကာ သူမ၏ အစ်ကိုထံမှ သတင်း တစ်စုံတစ်ရာ
ရရှိသွားပြီဟု ထင်နေ၏။

ထိုအချက်ကြောင့် ဤမျှ ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်
နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို နားလည်နေသည်။

အကယ်၍ ဤမိန်းကလေးသာ သူမ၏အစ်ကို အခန်း
ထဲသို့ စောစီးစွာမရောက်ရှိခဲ့ပါလျှင် သူမ၏အစ်ကို ဝမ်းကျင့်

လန်သည် ဤ ဂေဇာအတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်နေသည့် လျှို့ဝှက်
ချက်များကို ပြောပြကောင်း ပြောပြနိုင်သည်။

ယခုသော် ကံကြမ္မာလွဲဖယ်သဖြင့် လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိရ
သည့်အပြင် သူ့ကိုယ်တိုင် ကြီးကျယ်သော တိုက်ပွဲကြီးကို
ဆင်နွှဲနေခဲ့ရပါလေ၏။

“တဘလဲ၊ ရှင်က အပြင်က သိုင်းသမားတွေဆီက အတူ အညီ တောင်းချင်လို့လား”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ ဒီလောက် များပြားတဲ့ လူတွေကို တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရလို့ အံ့ဩပြီး မေးတာပါ”

“သူတို့အားလုံးကို တည်းခိုဆောင်တွေဆီ ပို့ထားတယ် ရှင့်၊ အခု ရှင်နဲ့ကျွန်မ တိုက်ခိုက်နေတာက အနောက်ဘက် အဆောင်ရဲ့ အနောက်ဘက်ပါ။ ဘယ်သိုင်းသမားမှ ကျွန်မ တို့ကို မမြင်နိုင်ဘူး။ ဘယ် သိုင်းသမားကမှလဲ လာမကူနိုင် ဘူးရှင့်”

သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် တွေ့တွေ့ ဝေးဝေး ဖြစ်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက အသာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးက....

“ကျွန်မ-စိတ်ပြောင်းသွားပြီ”

“ခင်ဗျာ....”

တခန်း(၅၂)

စိတ်ခြောင်းသူ

ဆန်ကွမ်းချိုက သူ့ အံ့ဩသည့် အချက်တစ်ချက်ကို မေး မြန်းလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ဒီ ခြင်္သေ့ကြီးထဲမှာ နေည့်သည် သိုင်းသမား တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အခု တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘော့တာလဲ”

မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးထဲမှ ဝေါသ အရိပ်အယောင်များ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပြီး တခပ်ခမ်းရယ်လေတော့၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ပထမတုန်းကတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှင့်ကို အများကြီး သံသယ ရှိခဲ့တယ်၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းသား ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်လို့ပေါ့”

“အခု ခင်ဗျား ယုံသွားပြီလား”

“အင်း...ရှင့်ပညာက အတော်အဆင့်မြင့်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျင်းရဲ့ကိုယ်ရဲ့တော် ဖြစ်နိုင်ဘယ်လို့ ကျွန်မလက်ခံလာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ တိတိကျကျ မေးချင်တယ်”

ဆန်ကွမ်းချို ဝမ်းသာသွားသည်။

ဆူဆူပူပူ မဖြစ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ဤအခန်းထဲမှ ထွက်နိုင်ခဲ့လျှင် သူ့အတွက် အများကြီး အဆင်ပြေသည်။

လက်ရှိ ကြားသိသားသမျှတို့ကို အစ်ကိုကြီး တုထန်ဟိုအား ပြောပြပြီးနောက် နောက်တစ်ဆင့် တပ်မဲ ကြံစည်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ဤ မိန်းကလေးနှင့် ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံနိုင်ရန် ဆန်ကွမ်းချို ကြိုးစား အားထုတ်တော့သည်။

“မေးပါ...ခင်ဗျား တာမေးချင်သလဲ၊ ကျုပ် ဖြေနိုင်ခွင့်ရှိသမျှကိုတော့ ဖြေပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ...ကျွန်မမေးမယ်၊ ရှင်ဟာ အထက်အပိန်နဲ့ စံချာပန အခမ်းအနားကို တက်ရောက်လာတာလား၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် တက်ရောက်လာတာလား”

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်မြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို မမှတ်မိတဲကိုး၊ ကျုပ်သဘောနဲ့ ကျုပ် တက်လာတာပေါ့လို့ ပထမအတွဲစကတည်းက ကျုပ်ပြောပြီးခဲ့ပြီ၊ ကျုပ်ကို ကျုပ်တို့ ဘာနချုပ်က စေခိုင်းခြင်းလဲမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းရဲ့ သဘာဝအရ မစပ်စုလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဘာပန အခမ်းအနားကို တက်ရောက်လာတာပါ”

မိန်းကလေးက သူ့အား ဂါရဝ ပြုတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချို အံ့အား သင့်သွား၏။

ဤမိန်းကလေးသည် သူ့အား ဧည့်သည်တစ်ယောက်အဖြစ် စတင်ဆုံး အသိအမှတ်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ကျွန်မအပြုအမူတွေဟာ မိန်းမစိုင်းသလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ တ...ကျွန်မရဲ့ ဧည့်ခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါဦး”

“ဟာ... ကိုစွမရှိမိဘူး၊ ကျွန်တော်ခရီးဆက်စရာ ရှိပါ
ပါတယ်”

“ဗီလိုလဲ တယ်ဟုတ်ပါ့မလဲရှင်၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ကို စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားပြီးမှ အရက်ကလေး တစ်
ခွက်တောင် ဧည့်ခံမတိုက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မလောက် အိမ်ရှင်
မပီသတဲ့လူ ရှိပါတော့မလား”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ငြင်းဆန်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှုံလေ၏။

“ကဲ... ကြွပါရှင် ကျွန်မအစ်ကိုကလဲ ကျွန်မတောင်းပန်
ရဦးမယ်ရှင်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူမ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်
ရတော့သည်။

သူမ၏ဧည့်ခန်းမှာ ခမ်းနားလှသည်။

တစ်ခန်းလုံး ကြွထည်ပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေ
သည်။

ခေါင်းရင်းဘက်၌ အမွှေးတိုင်အိုးကြီးနှစ်လုံးမှ အမွှေး
ရနံ့များ သင်းလျှံထွက်နေသည်။

မိန်းကလေးက ဆန်ကွမ်းချိုအား နေရာ ချထားပြီး
နောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဧည့်ခံမည့်အစား အသောက်များကို
ပြေးလှူသည်။

“ကျွန်မတို့ ဂေဟာက အဝေခံတွေလဲ ဖေဖေ ဈာပန
ကိစ္စနဲ့အလုပ်များနေတော့ တကယ်ကို မအားလပ်ရအောင်
ရွံ့နေကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တို့ကိုယ်တိုင် အရက်အိုးနဲ့
ဟင်းလျာတွေ သွားယူရတာပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ဟိုတိုသည်သည် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာကိုကြည့်တာလဲရှင်၊ အလိုရှိတာကိုပြောပါ၊ တတ်
နိုင်သမျှ ကျွန်မဖြည့်ဆည်းပေးပါ့မယ်”

မိန်းကလေးသည် အလွန်တရာ သဘောကောင်းနေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မိန်းကလေးများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ
မနေဖူးသဖြင့် မနေတတ်မသိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိသည်။

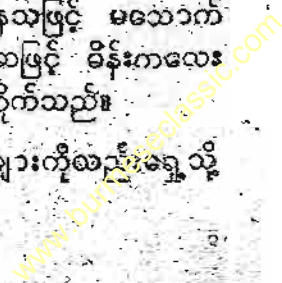
“ဪ... ခင်ဗျားအစ်ကိုကို ကြည့်နေတာဦး”

“ကျွန်မအစ်ကိုလဲ ဧည့်သည်တွေဆီ လိုက်နှုတ်ဆက်နေ
တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘော်ကြာလာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ...
အရက်သောက်ပါဦး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အရက်အောက်တတ်သူ မဟုတ်ဝေး

အိမ်ရှင်က အထူးဂရုစိုက် တိုက်နေသဖြင့် မသောက်
လျှင် မကောင်းဘူးဟူသော အယူအဆဖြင့် မိန်းကလေး
လှမ်းဝေးအည့် အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် ဟင်းလျာပန်းကန်များကိုစည်ရွေ့သို့
ထိုးဝေးသည်။

“စားပါဦး။ ညှော်သည်တွေ ဝှင်လာမစေ တယ်တဲ့ ပြစ်စေ
တော့ အရက်နဲ့ဟင်းလျာတွေလဲ အဆက်မပြတ်အောင် အ
ထောက်ချက်ပြုတ်ထားရပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူတစ်ကြိမ်မျှမသောက်ဖူးသည့်အရက်
ကို တစ်ချိတ်တည်း မေ့ချလိုက်တော့၏။

သူ့လည်ချောင်းထဲ၌ ထူပူသွားသည်။

“ကျုပ်က တစ်ခါမှအရက်မသောက်ဖူးဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို
အားနာလွန်းလို့ သောက်လိုက်တာပေါ့”

မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးထဲ၌ ကေခက်ကျစ်သော အရိပ်
အယောင်များ ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ခေတ္တမျှသာ။

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြောသည်။

“ကဲ...ကျွန်တော် အရက်လဲ သောက်ပြီးပြီ၊ ခရီးလဲ
ဆက်စရာရှိသေးတော့ ကျွန်တော် ကိုခွင့်ပြုပါဦး။ ခင်ဗျား
ရဲ့ အစ်ကိုကိုလဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြောင်း ခင်ဗျားပဲ ပြောပြလိုက်
ပါဗျာ”

မိန်းကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်၏။

“ရှင် ခရီးဆက်ဖို့မလိုတော့ပါဘူးလေ၊ မိမ့်ပဲ အေး
အေးဆေးဆေး အနားယူ တော့”

“ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာသဘောနဲ့ပြောတာလဲ”

“ရှင် ခရီးဆက်ဖို့မလိုတော့ဘူး၊ ရှင်သောက်တဲ့အရက်
ထဲမှာ ကျွန်မဆေးခတ်ထားလိုက်ပြီ”

“တာ...”

ဆန်ကွမ်းချို၏အာမေဇိုတ်သံအညှို့ တစ်အိမ်လုံးတုန်ဟည်း
ကွားမတတ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိန်းကလေးထံ
ခုန်ပျံထွက်လာ၏။
သို့သော်....

မိန်းကလေးသည် တခပ်ခပ်ရယ်ပြီးနောက် ဆန်ကွမ်းချိုကို ဆွဲထူလိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချို မေ့မြောသွားခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများ ကြောင်နေပါသည်။

“နောင်တော်ဆန် ဆိုတဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီးထပ်ပြီးရှင်၊ ဒီညွှန်နားထဲမှာ ဒီပုံစံကြီးနဲ့လဲကျနေလို့တော့မဖြစ်ဘူးရှင်၊ ရှင်ကို အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲမှာ ခဏထည့်ပေးရမှာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယိမ်းတိမ်းထိုင်တိုင်ဖြင့် မိန်းကလေး ဆွဲထူသည့်အတိုင်း ထလာ၏။

မိန်းကလေးက သူ့အား အခြား အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

အိပ်ခန်းတစ်ခန်းဖြစ်ပြီး ခုတင်တစ်လုံး အဆုတ်သင့်ရှိနေသည်။

သူမက ခုတင်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြပြီး...

“နောင်တော်ဆန်၊ ဟောဒီ ခုတင်ပေါ်တက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူလိုက်ပါဦး၊ အတွင်းအား ကျင့်စဉ်လဲ လေးကျင့်ပါဦး၊ မဟုတ်ရင် မူးတူး ယိုင်ထိုင်နဲ့ အရက်ယမားလို ဖြစ်နေဦးမယ်၊ အခုဟာက ဆေးစွမ်း တကယ်မပြုဆေးဘူးရှင်၊ ဆေးစွမ်းတကယ်ပြုလာတဲ့အခါကျမှ ရှင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်လို မြန်မြန်ဆာလိမ့်မယ်၊ ယဲဒီအခါ

ဆခန်း (၅၃)

အထိတ်စေ့ဆေးခန်း

“ခွန်း”

မိန်းကလေးက ထိုင်နေသည့်နေရာမှ လွယ်ကူစွာ ရှောင်ထွက်သွား၏။ ဤသို့ခွန်အိုင်လိုက်မည်ဟု သူမက ကြိုတင်တွက်ဆထားဟန်တူသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မိန်းကလေးထိုင်သည့်ကုလားထိုင်ကို ခွန်အိုင်မိပြီးနောက် ဝရန်းသုံးကား ပြိုလဲသွားတော့၏။

ထို့နောက် ပြိုလဲရာမှ ပြန်လည် မထလာနိုင်တော့ပဲစေးဆေးတန်ခိုးကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို မထနိုင်တော့။

ကျမှ ရှင်သွားချင်တဲ့ ခရီးကို ဆက်သွားပေါ့ရှင်၊ အဲဒီ အချိန်သွားလဲ နောက်ကျမယ် မထင်ပါဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ကို ငေးကြည့်နေ၏။

သူမက ခုတင်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြသောအခါ ခုတင်ပေါ် သို့ တက်၍ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ရှင်ဘာသာ အတွင်းအားကျင့်စဉ် လေ့ကျင့် ပေတော့”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မျက်လုံးများ စုံမှိတ်လိုက်တော့၏။
ထို့နောက်....

သူ၏ အတွင်းအား ကျင့်စဉ်ကို စတင် လေ့ကျင့်တော့ သည်။

မိန်းကလေးသည် ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲအံဆွဲကို ဆွဲဖွင့် လိုက်သည်။

ချွန်ထက်သော ဓားမြှောင် ဘစ်ချောင်းနှင့် ဆေးပုလင်း၊
စာပုလင်း / ထုတ်ယူသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကို လှမ်းကြည့်၏။

သူမ၏ မျက်လုံးထဲ၌ လူသတ်လိုသော အရိပ်အယောင် များ တဖျပ်ဖျပ် ပေါ်လာသည်။

ထိုစဉ် ဟံခါးအပြင်မှ ခြေသံကြားလိုက်ရသည်။

“ညီမလေး...ညီမလေး”

ဝမ်ကျင့်စန်၏ အသံတည်း။

“အစ်ကို ဝင်ခဲ့”

မိန်းကလေးက ညီမဟု ဆိုသော်လည်း လေသံက ပြတ် တောက်သည်။

ဩဇာသံ ပါအည်။

ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဝမ် ကျင့်စန်သည် အခန်းထဲသို့ မရဲတရဲဝင်လာ၏။

သူသည် မိန်းကလေး လက်ထဲ၌ရှိသော ဓားမြှောင်နှင့် ဆေးပုလင်းကိုကြည့်ကာ တွန့်သွားသည်။

ခုတင်ပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်နေသော ဆန်ကွမ်းချိုကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဝမ်ကျင့်စန် ပို၍ လန့်သွားလေ၏။

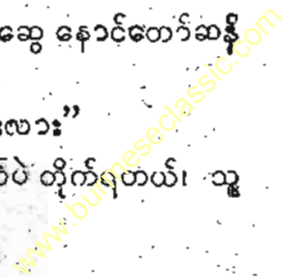
“ညီ...ညီမလေး၊ သူ...သူ”

မိန်းကလေးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။

“သူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အစ်ကို့ မိတ်ဆွေ နောင်တော်ဆန် ဆိုတဲ့ လူလေ”

“သူနဲ့ ညီမလေး မတိုက်ခိုက်ကြဘူးလား”

“တိုက်ခိုက်တာပေါ့၊ ခြောက်ကွက်ပဲ တိုက်ရတယ်၊ သူ လိမ္မာသွားတယ်”

ဝမ်ကျင့်လန်၏ မျက်နှာ၌ လွန်စွာ စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည့် အမူအရာမျိုး ပေါ်လာ၏။

မိန်းကလေးက ထိုအမူအရာကိုကြည့်၍ ပြုံးလေ၏။
ဝမ်ကျင့်လန်က တိုးတိုးပြော၏။

“သူမသေတာကိုအစ်ကိုဝမ်းသာပေါ့တယ်၊ ညီမလေးသာ သူ့ကို သတ်မိရင် အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြစ်မှာ သေချာ တယ်”

မိန်းကလေး၏ မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွား၏။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝမ်ကျင့်လန်က သက်မြင်းရှိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်လူဂိုဏ်းသားသုံးယောက်လာတယ်၊ သူတို့ ရှေ့က အဆောင်ထဲ ရောက်နေကြပြီ”

“ကျွန်လူဂိုဏ်းကဆိုတာ သေချာရဲ့ဇာနီး”

“ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတွေ ဘယ်လို ဝတ်ဆင်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းဆီကြတယ်”

“သုံးယောက်တောင် လိုက်လာကြသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သုံးယောက်ပဲ”

“အဲဒီအဆဲမှာ အစ်ကိုထံထဲလူများ ပါသေးသလား”

“တစ်ယောက်တို့တော့ အစ်ကိုထံပါတယ်”

“အဲဒီ သုံးယောက်က ဒီလူအကြောင်း မေးသေးလား”

“မမေးပါဘူး”

“သူတို့ ဇာတွေပြောသလဲ”

“ပေပေ ဘယ်တုန်းက သေသလဲ၊ ဘယ်မှာမြှုပ်သလဲလို့ မေးတယ်၊ မြှုပ်တဲ့နေရာကို ပြပါလို့ပြောတယ်”

“ဘာလုပ်ကြမလို့တဲ့လဲ”

“သူတို့ကတော့ ဂါရဝမြေကြမလို့ ပြောတာပဲ”

“အစ်ကိုက မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောပါလား၊ ဒါ ဟာ မိသားစုကို ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြပါလား”

ဝမ်ကျင့်လန်၏ မျက်နှာ၌ အလွန်တရာ စိတ်ဆင်းရဲသည့် အမူအရာမျိုး ပေါ်လာသည်။

သူက ခပ်ဘိုးတိုးကလေး ပြော၏။

“အစ်ကို ရှင်းပြပါတယ်၊ ညီမလေး သွန်သင်ထားတဲ့ အတိုင်း တစ်သေဝေတိမ်း ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှည်လျားစွာ အပြန်အလှန် မပြော နေကြသည့်တိုင် ဆန်ကွမ်းချိုကတော့ မျက်လုံး ဖွင့်မကြည့် ပေ။

ခုတင်ပေါ်၌ အတွင်းအား ကျင့်မြဲကျင့်နေ၏။

မိန်းကလေးကရယ်ရင်း...

“ဪ...ဒါထက် စောစောက အစ်ကိုပြောတဲ့ စကား ထဲမှာ ဓါတ် ကျန်လှိုက်သား သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို အစ်ကိုသိတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီလူက ဘယ်အဆင့်ရှိသလဲ”

“ကျန်လှိုက်ရဲ့ ဇလကျင့်ရေးမှူးပါ”

“ရှင်...ဇလ ကျင့်ရေးမှူးကြီးတောင် ဒီကိုလိုက်လာဆတဲ့ လား၊ သူ့နာမည်ကိုတော့ အစ်ကိုသိမှာပေါ့”

“ဘိပါတယ်၊ ကွမ်းစန်စင်ပါ”

“ဪ...ကွမ်းစန်စင်တဲ့လား”

“သူ့ရာထူး အဆင့်မြင့်စာမဆိုတာလောက်တော့ ယေဘုယျ သိတယ်။ တိတိကျကျတော့ မသိဘူး၊ ဘယ်အဆင့် ရှိမလဲ”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြီးရင်တော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အကြီးမြင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လို့ မှတ်သားဖူးတာပါပဲ”

“အခု သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“ရှေ့အဆောင်က ခန်းမကြီးထဲမှာပါ။ ဦးလေး ကျင်းရှောင်ဟိုက ဧည့်ခံစကားပြောနေပါတယ်။ ရှောင်လင်ဆရာတော် နှစ်ပါးလဲ အဲဒီမှာ ရှိနေပါတယ်”

မိန်းကလေး မျက်မှောင် ကြိုတ်သွားသည်။

“ဒီ ရှောင်လင်ဆရာတော် နှစ်ပါးက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မကြွသွားသေးတာလဲ”

မိန်းကလေးသည် ဓားမြှောင်နှင့် ဆေးမှုန့်ပုလင်းကို သူ၏ အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

“လာ...သွားကြမယ်၊ ကွမ်းစန်စင် ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးနေတာ ကြားပြီ။ သူ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲဆိုတာ အခုတော့ ကိုယ်တွေ့ သိမြင်ရတော့မယ်”

ဝမ်ကျင့်လန်သည် ရုတ်တရက် ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်းကြည့်မိလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ခုတင်ပေါ်၌ မျက်စိမှိတ်လျက် ထိုင်နေ၍ ထိုင်နေသည်။

“ညီမလေး...သူ ဘာဖြစ်နေသလဲ”

ဝမ်ကျင့်လန်က မေးလိုက်၏။

“သူ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

မိန်းကလေး၏ အဖြေကြောခွံ ဝမ်ကျင့်လန်သည် ဆန်ကွမ်းချီအနီးသို့ ပြန်ကပ်သွားပြီး ဝေပြန်၏။

“နောင်တော်ဆန်...နောင်တော်ဆန်”

နောင်တော်ဆန်ကား လုံးဝ မယှုပ်ချေ။

ဝမ်ကျင့်လန်သည် မိန်းကလေးအား မယုံသင်္ကာ မျက်နှာထားဖြင့် လှည့်ကြည့်လေ၏။

ဘာမျှ မမေးတော့ပေ။

မိန်းကလေးက ရယ်ပြီး...

“ညီမလေးကို ဘာမှ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေပါနဲ့၊ သူက ညီမရဲ့ဆေးကို စေ့စက်ထားတယ်၊ ဒီဆေးက သူ့ကို ဒုက္ခ

မပေးပါဘူး၊ ဧါပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ အစ်ကို ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ် သူကြားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝမ်ကျင့်လန်မှာ စကယ်ထိတ်လန့်သွားသည်။ ခြောက်ကပ်သော လေသံဖြင့် ပြန်မေး၏။

“ညီမလေး သူ့ကို ဘာတွေ ကျွေးထားသလဲ”

“ဆေးက အန္တရာယ် မပေးပါဘူး၊ အတိတ်မှေ့ဆေးပါ...”

“ညီမလေး ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲ၊ အခုဆိုရစ် သူ့ရိုက်ကလူတွေ လာနေပြီ၊ သူတို့က အစ်ကိုတို့ကို ပြဿနာလုပ်တော့မှာပေါ့”

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း တင်းမာသွားသည်။

“အစ်ကို စကားတွေလွန်နေပါပြီ၊ စကားပြောရင် ကြည့်ပြောပါ၊ ပြဿနာဖြစ်တော့တာဖြစ်သလဲ၊ ကျွန်မပဲ ကြည့်ရှင်းရမှာပဲ”

ဝမ်ကျင့်လန် မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူ ဆက်မပြောတော့ပေ။

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချိတ်မှ သက်ပြင်းချသံကြားရပြီး ဆန်ကွမ်းချိ လှုပ်ရှားလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဝမ်ကျင့်လန် ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

“ဟော... နောင်တော်ဆန် အတိတ်ရလာပြီ”

ဆန်ကွမ်းချိ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်၏။

သူ့မျက်လုံးများက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သာမန်မျက်လုံးများ မဟုတ်ပေ။

သူသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဝမ်ကျင့်လန်ဘေး၌ လာရပ်၏။

“နောင်တော်ဆန်၊ နောင်တော်ဆန် ကျွန်တော်ကို သိသလား”

ဆန်ကွမ်းချိသည် ဝမ်ကျင့်လန်အား လှမ်းကြည့်၏။ သို့သော် မှတ်မိ သိရှိပုံမရပေ။ ဝမ်ကျင့်လန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားတော့သည်။

“သွားရှာပြန်ပြီ တစ်ယောက်”

ဆိုစကားကို ဝမ်ကျင့်လန် အသံထွက်၍ ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

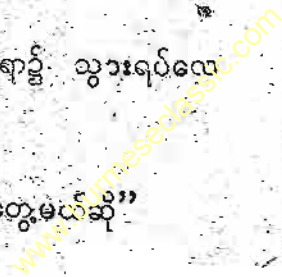
သူ စကားကြောင့် အဖြူရောင် အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေး ဧါသထွက်လာမည်ကို သူ မလိုလားပါ။

ဆန်ကွမ်းချိသည် ဝမ်ကျင့်လန်အား ခပ်စိန်းစိန်း ကြည့်နေသည်။

ထိုနောက် ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာ၌ သွားရပ်လေသည်။

ဝမ်ကျင့်လန်က....

“ညီမလေး၊ ဧည့်သည်တွေကို သွားတွေ့မယ်ဆို”

“သွားတွေမယ်လေ၊ ဟောဒီက နောင်ကြီးဆန်ကိုလဲ ခေါ်သွားရ ဦးမယ်၊ ကျန်လှူဂိုဏ်းက သူ့ဆရာသမားကြီး တွေနဲ့ ‘တွေ့ပေးရဦးမယ်’”

ဝမ်ကျင့်လန် လန်သွား၏။

“ညီမလေး၊ ဇာတိမေ့နေတဲ့ နောင်တော်ဆန်ကိုတွေ့ရင် ကျန်လှူဂိုဏ်းက ဝါစဉ်ကြီးဆရာတွေက သိပ်စိတ်ဆိုးသွား လိမ့်မယ်၊ ညီမလေးအတွက် ဓေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

မိန်းကလေးသည် ဟက်ဟက်မက်မက် ရယ်လေတော့ သည်။

“ညီမအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဒီလူကိုတွေ့ပြီး ကျန်လှူ ဂိုဏ်းက ဝါစဉ်ကြီး ဆရာကြီးတွေ ထိတ်လန့်သွားတာကို ညီမမြင်ချင်တယ်၊ သူတို့ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားပါစေ”

ဝမ်ကျင့်လန်က...

“ညီမလေး၊ ကျန်လှူဂိုဏ်းရဲ့ လေ့ကျင့်ရေးမှူး တွမ်းစန် စင်ဟာ သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ အင်မတန် ကြွယ်ဝ တယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်၊ နောင်တော်ဆန် မေ့ဆေးဒဏ် ကြောင့် အခုလို ဖြစ်နေထယ်ဆိုတာ သူတို့ ရိပ်မိသွားမှာပါ၊ ဒီမေ့ဆေးကို ဘယ်သူခတ်တယ်ဆိုတာ သူ့ ချက်ချင်း စုံစမ်း မှာပဲ၊ အဲဒါဆိုရင် ပြဿနာဖြစ်ပြီလို့ မဆိုနိုင်ဘူးလား”

မိန်းကလေးသည် သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဝမ်ကျင့်လန် အား စိတ်မဆိုးတော့ပါ၊ ရယ်၍ပင် နေဆေးသည်။

“ကဲ...ကဲ...အစ်ကို ရှေ့က ထွက်သွားစမ်းပါ၊ ညီမက သူ့ထံခေါ်ထုတ်လာပါဗျေ၊ ဟိုကျတော့ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်တာပေါ့!”

ဝမ်ကျင့်လန်က...

“ညီမမေး၊ သူ့ကို ကျန်လှူဂိုဏ်းသားသုံးယောက်နဲ့ တကယ်တွေ့ပေးတော့မလို့လား”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း တည်ကြည်သွား စည်။

“ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက ညာဖူးလို့လဲ”

ဝမ်ကျင့်လန် အထူးမပြောရဲတော့ချေ။

“ကောင်းပါပြီ၊ ညီမယေးသဘောပါပဲ”

သူမသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ ဝမ်းကိုပုတ်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကဲ...ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဟိုမှာ ညှော်သည် တွေ့နဲ့ တွေ့ဆုံရကီစွရှိတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိသောမျက်နှာဖြင့် မိန်း ကလေးနောက်သို့ လိုက်လာလေတော့သည်။

သူတို့သည် ဝမ်ဂေဟာ၏အနောက်ဘက် ဂေဟာမှထွက် ၍ အရှေ့ဘက်အဆောင်သို့ လျှောက်လာကြသည်။

ဝမ်ဂေဟာထဲ၌ အဆောင်များ များစွာရှိရာ ၎င်းတို့ သည် အဆောင်သုံးဆောင်ကို ဖြစ်ကျော်ခဲ့ကြရ၏။

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံး၌ အရှေ့ဘက်အဆောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ အရှေ့ဘက်အဆောင်၏ ညောင်ခန်းထဲတွင် ရှောင်လင်ဆရာ တော်နှစ်ပါး၊ ချင်းစိန် အဘိုးအိုနှစ်ဦးနှင့် ဂေဟာစောင့် သိုင်းအမားများကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

တက်မုဆရာတော်၏ ဘေး၌ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူထူနှင့် ဓတ်စုံအပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦး ထိုင် နေသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် ဥပဓိရုပ် ကောင်းသော်လည်း သူဝတ် ဆင်ထားသည့် အပြာရောင်မှာ အရောင်အဆင်း မွဲတေနေပြီး အပာတစ်ရာဖြင့် ပြည့်နေ၏။

အခြားသူနှစ်ယောက်မှာ ထိုအဘိုးအိုကဲ့သို့ပင် ဟောင်း နှမ်းသောအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

သို့သော် အသက်အရွယ်အားဖြင့်မူ ထိုအဘိုးအိုလောက် မကြီးရင့်ကြပေးအသက်သုံးဆယ်ကျော်မျှသာရှိကြသည်။

ဈာမနညော်ကြို ကျင်းရှောင်ဟိုသည် ထို မုတ်ဆိတ်ထူထူ အဘိုးအိုကို ညှော်ခဲစကားပြောနေ၏။

စကားပြောနေပုံကိုကြည့်ပါက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအလွန် ရင်းနှီးသည့်ပုံစံမျိုး တွေ့မြင်ရမည်။

ခန်းမထောင့်၏တစ်နေရာ လူဂရုစိုက်မခံရသည့် နေရာ၌ မျက်နှာညိုညိုနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ရှိနေပြီး ဆန်ကွမ်းချို အား မသိမသာ အကဲခတ်နေသည်။

သူ့အကဲခတ်ပုံကို မည်သူက ဂရုစိုက်သနည်း ဟူသော အကြည့်ဖြင့်လည်း ညှော်ခန်းထဲမှလူများကို မသိမသာ အကဲ ခတ်နေပေသေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝမ်ကျင့်လန်၊ မိန်းကလေးနှင့် ဆန်ကွမ်း ချိုတို့သည် ညှော်ခန်းထဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဝမ်ကျင့်လန်က လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုပြီး-

“ကျွန်တော် ဖေဖေ သေဆုံးတဲ့ ဈာပနကို ဆရာကြီးတို့ တက်ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းသားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် ဝမ်ကျင့်လန်က နှုတ်ခွန်းဆက်ပါဗယ် ခင်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး တူမောင်၊ ကျုပ်တို့အတွက် ဘာပကာ သနမှ မလိုပါဘူး”

ထိုအဘိုးကြီးကား ကျန်လှိုက်ကားကြီး၏ လေ့ကျင့်ရေးမှူး ကြီး ကွမ်းစန်စင်ဖြစ်တော့သည်။

ကျန်လှိုက်ကားတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျင်း၏နောက် ဒုတိယ အကြီးမြင့်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပေ၏။

ထိုင်ခုံလွတ်များတွင် ဝမ်ကျင့်လန်နှင့် မိန်းကလေးတို့ ဝင်ထိုင်ကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာမူ ဤအခန်းထဲရှိလူများသည် သူနှင့်လုံးဝ မပတ်သက်ဟု ယူဆထားသည့်အလား ငေးကြောင်ကြောင် ရပ်နေသည်။

၃၂၄ ● အတ္ထုထိုက် နေလင်းအောင်

ကွမ်းစန်စင်က ချောင်းတင်ချက်ဟန်ပြီးနောက်....

“ကျုပ်တို့ ဒီလာတာ ဈာပနအတွက်တော့ ဟုတ်ပါ တယ်၊ တက်ရောက်ပြီး ပြန်ရုံတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝမ်ကျင့်လန်က ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး ပြန်မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးဘာများ မိန့်ကြားချင်ပါ စလဲ၊ မိန့်ကြားပါခင်ဗျာ”

ကွမ်းစန်စင်က....

“ကျုပ်တာ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်အရ ဈာပန အခမ်းအနားအတွက် လက်ဆောင်အကူပစ္စည်း လာသို့ပေး ခြင်းဖြစ်သလို ဈာပင်ရဲ့ဖခင် ရုပ်ကလာပ်ကိုလဲ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုရပါမယ်”

ဝမ်ကျင့်လန်က အရေးတကြီး ပြောလေ၏။

“ခါ...ခါတော့ မပြစ်နိုင်ဘူးဆရာကြီး”

“ဘာမပြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ လောကမှာ မပြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဆို တာ နည်းနည်းပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒီ...ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော် ဖခင်ကြီးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကိုမနေ ကပဲ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ၊ မနေညကပဲ ခြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ် လို့ ပြီးသွားပါပြီ”

ဝမ်ကျင့်လန်သည် သူ့ဖခင်၏ကိစ္စအတွက် ပူပန်နေသလို ဆန်ကွမ်းချို၏ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကွမ်းစန်စင် ဘာများပြဿ နှာ လုပ်မည်နည်းဟူ၍ စိတ်ပူပန်နေရ၏။

ကွမ်းစန်စင်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား တစ်ချက်မျှသာအကဲ ခတ်သည်။

နောက်ပိုင်း၌ လုံးဝ မကြည့်တော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ကျန်လှိုဏ်း မည်သို့မျှ မဖတ်သက်ခြင်း ကို စင်စစ်အားဖြင့် ဝမ်ကျင့်လန် သိမထားဝေ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ဆန်ကွမ်းချို ဝတ်ဆင်ထားသော ဖောင်းခွမ်း စုတ်ပြု သည့် အင်္ကျီအဝတ်အစားများက ပြဿနာဖြစ်ကောင်း ဖြစ် နိုင်လေသည်။

သို့သော်....

ကွမ်းစန်စင်သည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့် ပြဿနာမျှ မပြုလုပ်ပါ။

သူတို့ဂိုဏ်း၏ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အတွက်လည်း ပြဿနာ မဟုတ်ပါ။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးက ရုတ်တရက် ဝင်မပြောလေသည်။

“အစ်ကို၊ ဖေဖေ ရုပ်ကလာပ်ထို့ ခြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ပြီး ပြီပဲ၊ ဖေဖေ ဈာပနအတွက် ဧည့်သည်တော်တွေ များပြား

နေတာကိုက အားနာစရာ စောင်းနေပါပြီ၊ ဒီတော့ ဧည့်သည်တော်တွေကို ဆက်ပြီး ဒုက္ခမစေးပါနဲ့တော့၊ ပြန်ဖို့ စီစဉ်ပေးရင် ပိုကောင်းမယ်နဲ့ ထူပါတယ်”

မိန်းကလေး၏ စကားကြောင့် အခန်းထဲရှိ ထူ အတော်များများမှာ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အဘယ်မှာလျှင် ဟယ်ခနဲမဖြစ်ဘဲ နေမည်နည်း။

ဧည့်သည်ကို မောင်းနှင်ထုတ်သူဟူ၍ ဤလောက၌ ရှားလှသည် မဟုတ်ပါလော။

ယခု ဧည့်သည်ကိုနှင်ထုတ်နေသည့် အိမ် ရှင်ကို ရှားရှားဝါးပါး တွေ့နေရချေပြီ။

“အဟမ်း...အဟမ်း”

ကွမ်းစန်စင်က ချောင်းဟန်လိုက်၏။

လူအားလုံး ကွမ်းစန်စင်ထံသို့ အာရုံ ရောက်သွားကြလေသည်။

“နောင်ကြီး ဝမ်ကျုံးထန်ဆီမှာ ထက်မြက်တဲ့ သမီးရတနာတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ကြားသိထားရတယ်၊ အဲဒီ မိန်းကလေးပဲထား”

မိန်းကလေးက ခပ်တည်တည်ပင် ခေါင်းညိတ် အဖြေဖေးလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မပါပဲ၊ ဆရာကြီးကတော့ ကျန်လှိုက်က လေ့ကျင့်ရေးမှူးကြီး ကွမ်းစန်စင် ဆိုတာများလား ရှင်”

အခန်းထဲရှိ သိုင်းသမားကြီးများသည် မိန်းကလေး၏ စကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အငြိုးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားကြရပြန်လေ၏။

ကျန်လှိုက်၏ကဲ့ ကွမ်းစန်စင်၏ အဆင့်သည် အလွန်ထရာ မြင့်မားလှ၏။

သာမန်ထိပ်သီး ဆရာကြီးများကပင် ကွမ်းစန်စင်အား နာမည်တပ်၍ ခေါ်လေ့မရှိကြပေ။

ဤ နုနယ် ဖျိုဖျစ်လှသော မိန်းကလေးက ဆရာကြီး ကွမ်းစန်စင်အား ‘ကွမ်းစန်စင်’ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ရဲခြင်းသည် အခြားသော သိုင်းသမားကြီးများအတွက် အမှန်တကယ် ထိတ်လန့်စရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကွမ်းစန်စင်သည် ဒေါသထွက်လျှင် မီးတောင် ကဲ့သို့ တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ဖျိုဖျစ်နုနယ်သော မိန်းကလေးက ဤသို့ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းအတွက် စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်မည် ဆိုလျှင် ဒေါသ ထွက်နိုင်လောက်သည်။

သို့သော်....

ကွမ်းစန်စင် စိတ်မဆိုးပါ။

“အင်း...ကျုပ်နာမည်ကို ခုလို တိုက်ရိုက် အခေါ်မခံရတာ ကြာခဲ့ပြီ။ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကြာမြင့်ခဲ့တဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ ဝိုက်ချုပ်ကြီးကတောင် ကျုပ်ကို နောင်ကြီးကွမ်းလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့တယ်”

အတိုးကြီးသည် ငယ်ရွယ်သူ မိန်းမပျိုကလေးက သူ့ထိပ်ကို လက်ဖြင့်ခေါက်၍ ဆော့ကစားသည်ကို ခံလိုက်ရသည့်အလား တဟင်းဟင်း ရယ်မောနေလေတော့၏။

တက်မုဆရာတော်နှင့် ဖန်မု ဆရာတော်သည် ဆရာကြီးကွမ်းစန်စင်၏ သည်းခံနိုင်မှုကို လွန်စွာ အံ့ဩကြလေသည်။

မိန်းကလေးသည် အခန်းထဲ၌ ဖြစ်စေင်နေသည့် အံ့ဩထိတ်လန့်မှုနှင့် ခွင့်လွှတ်မှုတို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ချေ။

“ဆရာကြီး၊ ဒီလို မရယ်သင့်ပါဘူး။ ဒီလိုနာမည်ခေါ်လိုက်တာက အပြစ်ကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်ရာ ကျနေလို့လား”

ကွမ်းစန်စင်က အရယ်ရပ်လိုက်ပြီး...

“မိန်းကလေး ခင်းခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပါ။ ကျုပ်ကတော့ ဂရုစိုက်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး”

မိန်းကလေးက ခပ်တည်တည် ပြော၏။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဆရာကြီး ဂရုစိုက်လဲ ကျွန်မကတော့ အရေးမစိုက်ပါဘူး”

ဤကား ကွမ်းစန်စင်အဖို့ ဒုတိယအကြိမ် အခေါ်ကား ခံရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ပေါက်ကွဲလှ အခြေအနေကို ဝမ်ကျင်လန်က အရေးအကြီး စင်၍ ထိန်းလိုက်လေ၏။

“ညီမလေး၊ ဆရာကြီးကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

သူသည် ကွမ်းစန်စင်အား ကပျာကယဝ ဦးညွှတ်လျက်...

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ စိတ်မဆိုးဖို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကွမ်းစန်စင်က ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

“တယ်ပြီး ဖိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ နောင်ကြီး ဝမ်ကျုံးထန်ရဲ့ သမီးဟာ ဒီလိုပဲတဲ့လား”

ကွမ်းစန်စင်သည် မိန်းကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး ထပ်မံ မေးမြန်းလေ၏။

“မိန်းကလေး၊ ခင်းပခင်ရဲ့ အလောင်းကို ဘယ်မှာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်သလဲ၊ ကျုပ်တို့ ဝါရဝပြုမယ်၊ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ဝိုက်ချုပ်ကြီးဆီကို အစီရင်ခံရမယ်”

မိန်းကလေးက လျှောင်ရယ် ရယ်တော့သည်။

“ခပ်...ခပ်...ခပ်၊ ဖေဖေ့ ကို သင်္ချိုင်းဂူမှစ ကျောက်မျက်ရတနာ မျိုးစုံ မြှုပ်နှံပေးထားတယ်ရှင်၊ တစ်လွန်ထဲဝမှစ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရအောင်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဘာလဲ ရှင်တို့က အဲဒီ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို လိုက်ပြီး တူးယူမလို့လား”

၃၃၀ ● ကတ္တသိုက် နေထိုင်ရေးအား

ဤကား မိန်းကလေး၏ တတိယအကြိမ်မြောက် စော်ကားခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ ကွမ်းစန်စင် စိတ်ဆိုးလေပြီ။

“လူကြီးသူမကို မရိုမသေ မလေးစားတဲ့ မိန်းကလေးကို မဆုံးမ မသွန်သင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သူ့ကို ဆုံးမလိုက်ကြစမ်း”

ကွမ်းစန်စင်က လက်ညှိုးထိုး၍ အမိန့်ပေးလိုက်သော အခါ သူ့နောက်၌ ထိုင်နေသည့်လူနှစ်ယောက်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်အုပ်ကြတော့သည်။

သူတို့ လျင်မြန်ပုံက စံတင်လောက်၏။ ကွမ်းစန်စင်၏ သူ့ကို ဆုံးမလိုက်ကြစမ်းဆိုသည့် စကားမဆုံးမီမှပင် တစ်ပြိုင်နက် ခုန်အုပ်ပြီး ဖြစ်နေကြသည်။

ဝမ်းကျင့်အန်တ အလန်တကြား အော်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး၊ သူဟာ ကျွန်တော် ညီမပါ”

မိန်းကလေးက ‘အစ်ကိုဝင်စွေကနဲ့’ဟု ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ခုန်ထွက်သွားသည်။ ကွမ်းစန်စင်၏ လူနှစ်ဦးမှာ သူတို့ထက် လျင်မြန်နေသည့် မိန်းကလေးကို မအုပ်မိဘဲ ‘ဖြစ်သွားကြရ၏။’

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို တိုက်စမ်း”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျန်လူဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာ၏။ သူတို့သုံးဦးစလုံး ကျန်လူဂိုဏ်းသားများ ဝတ်ဆင်ပုံအတိုင်း ဝတ်ဆင်ထားကြသဖြင့် ကွမ်းစန်စင်၏ လူနှစ်

ဦးက သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်နှာမှာ သူ၏မူအ မျက်နှာကဲ့သို့ ချောမောခြင်းမရှိပါ။ သူ၏ခန့်ညားသောဥဒေခိရုပ်သည် ဖျောက်ကွယ်နေ၏။

ကျန်လူဂိုဏ်းသား နှစ်ယောက်သည် သူတို့ ဂိုဏ်းဝင် အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကြောင်ပီစီ ရှိနေသည့် လူငယ်တစ်ဦးအား မတိုက်ခိုက်လိုကြပေ။ ထိုလူငယ်အား တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် သူတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မည်ကို စိုးရိမ်နေခဲ့ရကြ၏။

လက်ဝဲဘက်မှ ကျန်လူဂိုဏ်းသားက မတိုက်ခိုက်မီ မေးမြန်းလေ၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့၊ ငါတို့ ရိုက်ချက်တစ်ချက် မိသွားတာနဲ့ ဇီဝိန်တွေသွားမယ်”

သူတို့မေးမြန်းနေစဉ် ဆန်ကွမ်းချိုက လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်လာလေ၏။ လက်ဝဲဘက်မှလူသည် မေးမြန်းနေခိုက် သူ့အား ဤသို့ ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်ချေ။

ထိုစဉ် ဆန်ကွမ်းချို ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်လာပြီး သူ့အား ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်သောအခါ မည်သို့မျှ မခုခံနိုင်တော့ဘဲ လွင့်စဉ်ထွက်သွားတော့၏။

ထိုလူ ထိုထိုင်လိုက်သည်နှင့်နိမ့်သောသွေးများကို 'ဝေ?' ခနဲ ထိုးအန်ချတော့သည်။

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းမှ တက်မုဆရာတော်ကြီးနှင့် ဖန်မုဆရာ တော်သည်လည်းကောင်း၊ ချင်းစိန် အဘိုးအိနှစ်ဦးသည် လည်းကောင်း လျှပ်တစ်ပြက် အခြေအနေကြောင့် ငေး ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေမိကြ၏။

ကွမ်းစန်စင်၏ လူနှစ်ယောက်အကြောင်းကို သူတို့ သိ ထားကြသည်။

သို့သော် လူစိမ်းက ထိုလူနှစ်ယောက်ထက် အစွမ်းထက် နေချေတကား။

ညာဘက်မှလူသည် ငြိမ်၍ရပ်မနေတော့ပေ။ ဆန်ကွမ်းချီ အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တော့၏။

ဝက်ခေါင်းသိုးဝင်လာသူအား ဆန်ကွမ်းချီက ကိုယ်တစ် ခြမ်းစောင်းရှောင်ကာ ပခုံးတို့လက်ခါးဖြင့်ရှိုက်ချသည်။ ဆန် ကွမ်းချီ၏လှုပ်ရှားမှုက သူ့ ရန်သူထက် အဆပေါင်းများစွာ လျင်မြန်လှသဖြင့် ထိုလူမှာ ဝန်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။ အတွင်းဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ့ ပြိုင်ဘက်နှစ်ဦး လဲကျသွားသော အခါ ဆက်မတိုက်တော့ဘဲ ရပ်နေတော့၏။

တစ်ခန်းလုံးရှိ သိုင်းသမားများမှာ ဆန်ကွမ်းချီ၏ သိုင်း ပညာ ထူးခြားထက်မြက်ပုံကို ငေးမောကြည့်လျက် အံ့ဩ နေမိ၏။

သခင်ကြီးဝပ်ကျုံးထန်၏ သမီးဟု ယူဆထားရသည့် အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးသည် ခေါင်းတိုမော့၍ ရှေ့သို့ထွက်လာ၏။

သူမ၏မျက်နှာက ကွမ်းစန်စင်မှအစ ဆရာတော်ကြီးများ အဆုံး လူအားလုံးအား 'ကဲ-ဘယ်နှယ်ရှိစ' ဟူသောသဘော မျိုး သက်ရောက်နေသည်။

သူမက လက်ကိုတစ်ချက်ဝှေ့ ယမ်းပြီး.....

"ကဲ....ပွဲပြီးသွားပြီ၊ ဒါဟာတရားသောတိုက်ခိုက်ပွဲပဲ၊ အခု အချိန်ကစပြီး ဖေဖေ ဈာပနကို တတ်ရောက်လာတဲ့ သိုင်း သမားတိုင်း ကိုယ့်ချပ်ကိုယ့်ဌာနေကို ပြန်နှိပ်ကြပါပြီ"

"ညီမလေး"

ဝမ်ကျင့်လန်က ရုတ်တရက်ထအော်၏။ မိန်းကလေးက ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

"ရှင် ထိုင်နေစမ်းပါ"

ဝမ်ကျင့်လန်မှာ မည်သည့်စကားမျှဆက်မပြောရဲထော့ ဘဲ ထိုင်ချလိုက်ရတော့သည်။

ဆရာကြီးကွမ်းစန်စင်မှာမူ ကြက်သေသေပြီး ထိုင်နေ မိသည်။

သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူဖြစ်သော်လည်း ဤမျှ မောက်မာသော မိန်းကလေးမျိုးကို မတွေ့ကြုံဖူးခဲ့ သဖြင့် ကွမ်းစန်စင် ကြက်သေသေသွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ် တက်မုဆရာတော်သည် လက်အုပ်ချီပြီး ထလာလေ၏။

ကွမ်းစန်စင်က....

“ဆရာတော် ဘာများမိန့်ကြားမလို့လဲဘုရား”

ဆရာတော်သည် ကွမ်းစန်စင်အား စိတ်မပူရန် အချက်ပြပြီး မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်ပြီးစကားပြောလေ၏။

“ဒကာမလေး၊ ကိုယ့်ဖခင်ရဲ့ ဈာပနကို တက်ရောက်လာတဲ့ ဝါရင့် သမ္ဘာရင့် ဆရာတော်များနဲ့ ဆရာ့ဆရာကြီးများကို မော်ကဲးမာရိုင်းပစ္စုပ္ပန် မဆက်ဆံသင့်ပါဘူး။ ဒကာမလေး ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ”

မိန်းကလေးက ခပ်မာမာပင် ပြော၏။

“မရုပ်သိမ်းဘူး၊ အားလုံးပြန်သွားကြပါ”

ဆရာတော်က တည်ကြည်စွာ ဆက်ပြော၏။

“ဒကာကြီး ဝမ်ကျုံးထန်ဟာ သိုင်းလောကကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ သိုင်းလောကသားတွေကို ကူညီရိုင်းပင်းခဲ့တယ်။ သူ့ကျေးဇူးတွေကို ထောက်ထားပြီး သူ့ဈာပနကို တက်ရောက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တယ်”

မိန်းကလေးက လှောင်ရယ် ရယ်ပြီး....

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်မဖေဖေရဲ့ အုတ်ဂူထဲက ရတနာတွေကို တူးယူကြမလို့ပေါ့လေ”

တက်မု ဆရာတော်က....

“ဒကာမလေး၊ အမှန်တရားကို ဘယ်အခါမှ အုပ်ဆိုင်းလို့ မရပါဘူး။ အမှန်တရားဆိုတာ တစ်နေ့ပေါ်လာမှာ သေချာတယ်။ ကျုပ်တာ လောကီကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့်လူသားတွေရဲ့ အကျိုးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ပတ်သက်လာတဲ့အခါမှာတော့ ဘာကိုမှ ငြင်းပယ်ခြင်း မရှိကြပါဘူး။ ဒကာကြီးဝမ်ကျုံးထန် ကွယ်လွန်တဲ့ကိစ္စမှာ ဒကာမလေးဟာ ကျုပ်တို့ကို မျက်လှည့်တစ်ခုပြသခဲ့တယ်။ ဒါကို ကျုပ်တို့ ယုံမယ်များ ထင်သလား”

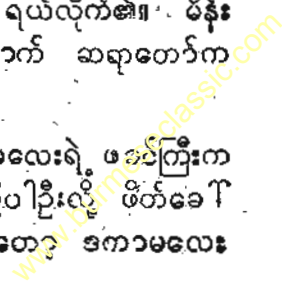
“မယုံရင်ကော ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ ဆရာတော်တို့ ပြန်ပေါ့၊ သူ့ဘစ်ဖါးရဲ့ ပိသားစုကိစ္စမှာ ဝင်မစွက်ကြပါနဲ့”

“ကျုပ်တို့က တမင်သက်သက် ဝင်စွက်နေတယ်လို့ ဒကာမလေး ထင်နေသလား”

“တမင် ဝင်စွက်နေတာမဟုတ်ရင် ဘာလို့ခေါ်မလဲ၊ ကာယကံရှင်ရဲ့ ဘမီးက ဆရာတော်တို့ကို ပြန်လွှတ်နေပြီ၊ ဒါတောင် မပြန်နိုင်သေးဘူး”

တက်မုဆရာတော်က တသိမ့်သိမ့် ရယ်လိုက်၏။ မိန်းကလေးက ခက်ထန်မာကျောသလောက် ဆရာတော်က နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသည်။

“ဒကာမလေး၊ ကျုပ်တို့ကို ဒကာမလေးရဲ့ ဖခင်ကြီးက ဒီဝမ်ဂေဟာကိုလာခဲ့ကြပါ၊ လာကူညီပါဦးလို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လို့ ကျုပ်တို့ လာခဲ့ကြပါတယ်ဆိုရင်တော့ ဒကာမလေး

၉၃၆ ● ထက္ကသိုလ် နေ့ထင်းစအာင်

အနေနဲ့ အာမှပြောစရာဆိုစ ရာ ရှိမယ်မထင်ဘူး၊ ပြောစရာ
ကော ရှိပါသေးသလား”

ထက်မုဆရာတော်၏ စကားများသည် အဖြူရောင်အင်္ကျီ
ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေး၏ နားထဲသို့ မိုးကြိုးမစ်
ဆလို မြည်ဟည်း ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

သို့သော် သူမသည် လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့စေးမည့်သူ
မဟုတ်ပေတကား။

စာစဉ်-၄ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

စာရှုသူများ၏ မေတ္တာကို ခံယူလျက်

ထက္ကသိုလ် နေ့ထင်းစအာင်